

Björklund
Tiivola
Risti
rintamalla

Risti rintamalla

R I S T I
R I N T A M A L L A

R I S T I R I N T A M A L L A

*Valikoima sotilaspappien saarnoja
ja puheita sotatalvena
1939—1940*

Toimittaneet

Joh. Björklund ja Rolf Tiivola

Sotarovasti

Maavoimien pastori

H E L S I N G I S S Ä
K U S T A N N U S O S A K E Y H T I Ö O T A V A

KUSTANNUS-
OSAKEYHTIÖ
O T A V A N
KIRJAPAINO
HELSINGISSÄ
I 9 4 0

*Puolustustaistelussamme
1939—1940 isänmaan, kodin ja
isien uskon puolesta sydänverensä vuodatta-
neiden aseveljien velvoittavalle
muistolle omistettu.*

ALKULAUSE

Suuressa kansamme taistelussa talvella 1939—1940 saivat monet kirkkomme papit palvella Jumalan sanalla ja sakramenteilla isänmaan, kodin ja isien uskon puolesta rintamilla kamppailevia sotureita. Sanan kuuleminen ja Herran Pyhän Ehtoollisen viेतot olivatkin erittäin haluttuja ja kaivattuja ja tuottivat varmaan runsasta virvoitusta, lohtua ja rohkaisua. Sodanaikaisissa oloissa sotilaspappien toiminta sai tietenkin omat muotonsa ja erikoisen luonteensa. Tilanne jo sellaisenaan painoi sananjulistukseenkin oman leimansa. Vain harvoin sallivat yhtämittainen luotisade ja kranaattituli rintamapapille tilaisuuden kaikki ulkonaiset mitat täyttävien saarnojen ja puheitten valmistamiseen. Useimmiten oli puhuttava välittömästi, suoraan sydäimestä sydämiin.

Koska sotatoimissa olleitten ja heidän omaistensa joukossa epäilemättä on lukuisasti niitä, jotka haluavat tutustua kovan sodan päivinä ja osittain sen jälkeenkin puolustusvoimissa pidettyihin saarnoihin ja puheisiin, olemme rohjenneet toimittaa tämän kokoelman. Koska asian laatuun katsoen olemme tahtoneet saada tämän kirjan julkisuuteen mahdollisimman pian, ei tätä kokoel-

maa ole pidettävä erityisenä valiokokoelmana. Olisimme mielellämme liittäneet tähän sodan aikana kanssamme sanaa julistaneiden monien muidenkin pappien puheita, jotka olisivat julkaisuamme täydentäneet ja sen arvoa kohottaneet, mutta emme ole ehtineet heiltä niitä saada. Toivomme kuitenkin, että nyt julkaistut karut sotilassaarnat ja -puheet saisivat vieläkin puhua vakavaa ja herättävää, mutta samalla virvoittavaa ja uskoa antavaa kieltään koko kansalle. Koitukoot ne monelle siunaukseksi ja rakennukseksi!

Kustantajan meille myöntämän, kirjan myynnistä kertyvän palkkion luovutamme kokonaan Presidentti Kallion rahastoon sankarivainajain omaisten avustamiseen.

Heinäkuussa 1940.

Joh. Björklund
Sotarovasti

Rolf Tiivola
Maavoimien pastori

S A N K A R I S E P P E L

»Kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.» 1 Kor. 15: 57.

Tämä raamatun kohta kehoittaa meitä kiitokseen, ja me tarvitsemmekin tätä kehoitusta. Näitä sanoja kirjoittaessaan Paavalilla oli mielessään taistelu, ja taistelussa saavutettu voitto oli synnyttänyt hänessä kiittävän mielen. Tässä on kysymys ihmiselämän sisäisestä taistelusta, ja juuri siinä ensi sijassa saavutetaan voitto Kristuksen kautta. Kun Kristus on mukana, silloin mennään »voittajina voittoja saamaan».

Sisäisessä taistelussa on meillä voitettavana synnin viettelys. Saatana on viettelijämme, ja se toimii lakkaamatta ja monella tavalla. Muistakaamme sen tähden aina olla valveilla, sillä valvova ihminen saavuttaa voiton Kristuksen kautta. Meillä on Kristuksessa sellainen voittaja, joka on voittanut kaikki pimeyden vallat, nekin, jotka meitä vielä pyrkivät vangitsemaan. Tässä on meillä tämän pahankin ajan keskellä suuri kiitoksen aihe.

Tämä kirjoitus on löydetty 9. 1. 1940 kaatuneen pastori Sakari Ervolan repusta raamatun välistä.

*»Jonk' on turva Jumalassa,
turvassa on paremmassa.»*

»Kyllä tämä on ollut suurta aikaa. Kun kranaatit repivät rakkaan isänmaamme multaa, niin miesten sydämet repeytyvät Jumalan puheelle. Vastanottavaisuutta on, kun vain olisi annettavaa, mutta ovathan Jumalan varastot ehtymättömät, ja hän itse on varastomestarina, joka jakaa auliisti ja kaikille. Se on käynyt ilmi niistä jokapäiväisistä ihmeistäkin, joita me täällä olemme kokeneet.

Me olemme tottuneet siihen, että me istua kököttämme siellä Jumalan pivon pohjassa, ja mikä siinä olla! Tuo tavanmukainen laulu »Jonk' on turva Jumalassa, turvassa on paremmassa, kuin on tähti taivahalla, lintu emon siiven alla», se on nyt elettyä ja koettua todellisuutta.

Kyllä sydän on tulvillaan kiitollisuutta Jumalalle siitä, että hän on ollut uskollinen siitäkin huolimatta, että me olemme olleet uskottomat. Mutta tuhlaajapoika on erittäin rakas Isälle, joka on ottanut hänet jälleen avosylin armoihinsa.

Tätä iloa kestäisi kertoa pitemmältikin, mutta jos Jumala suo, että vielä kerran näemme toisemme, niin muistellaan ja puhutaan koetusta rakkaudesta sitten enemmän.» — — —

Ote etulinjoilla toimineen rykmentin
pastori Yrjö Lähteenmäen kirjeestä.
Hän sai viikkoa myöhemmin antaa
henkensä isänmaan vapauden puolesta.

JUHLAPÄIVINÄ JA AATTO- HETKINÄ

KÄRSIMYKSEN TIELLÄ.

Saarna Räisälän kirkossa
itsenäisyyspäivänä 6. XII. 1939.

*»Jos Jumala on minun kanssani
ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt
kuljen — niin että saan palata rau-
hassa isäni kotiin, niin on Herra
oleva minun Jumalani.» 1 Moos.
28: 20—21.*

Rakkaat aseveljet! Se tie, jota Suomen kansa nyt kulkee, on ihmeellinen tie. Meille, jotka täällä vartio-paikallamme seisomme ase kädessä puolustamassa »altaria ja kotiliettä», on tullut viestejä sieltä kotirintamalta, jotka ovat ilahduttaneet meidän mieltämme ja antaneet meille rohkeutta ja uskallusta tämän rakkaan maamme puolesta panna vaakalaudalle elämämme ja henkemme.

Nuo viestit ovat kertoneet meille, että meidän kansamme on lähtenyt kulkemaan yksimielisyyden tietä. Entiset erimielisyydet on unhoitettu. Veljenkäsi on ojennettu yli puoluekuilujen ja kielirajojen. Ei ole koskaan tämä kansa itsenäisyytensä muistojuhlaa

näin yksimielisenä viettänyt. On toteutunut isänmaan ystävän harras toive, että onnettomuus on kansamme ehjäksi saattanut. Tämä yksimielisyyden tie on myöskin meidän tiemme. Ainoastaan yksimielisinä me kykenemme ylivoimaisen vihollisen hyökkäyksen torjumaan.

Viestit ovat myös kotirintamalta kertoneet, että tämä yksimielisyyden tie on myös u h r i m i e l e n tie. Olemme lukeneet sanomalehdistä liikuttavia kertomuksia kansamme uhrivalmiudesta. Ja tämä uhri- valmiuden henki on saavuttanut vastakaikua myös ulkomailla. Naapurimaissamme Ruotsissa ja Norjassa on pantu alulle maamme hyväksi keräys, joka kertoo meille sisarvaltioittemme uhrivalmiudesta Suomen kansan raskaalla kärsimysten tiellä. Tämä uhri- valmiuden henki ei voi eikä saa olla meillekään, aseveljet, vieras, eikä se olekaan. Sitä todistavat tiedot rintamalta, jossa Suomen mies taas, niinkuin menneinäkin vuosisatoina, iskee perivihollista vastaan.

Raskaiksi varmasti tulevat uhrin kansallemme. Arvaamattomien kärsimysten edessä seisomme, ja Jumala yksin tietää, millä tavalla tästä kärsimysten pätsistä »selviydymme».

Mutta yksi asia olisi meidän pidettävä mielessämme. Aina kun Suomen kansa on kulkenut kärsimystensä tietä, on tämä tie johtanut tämän kansan myös H e r r a n t i e l l e. Niin kävi isonvihan aikana. Suomen kansa sai kokea Jumalan ihmeellistä varjelusta, ja se nöyrtyi Herran edessä tunnustamaan Jumalan valtasuuruuden.

Aseveljet! Emme jaksa yksin kulkea sitä kärsimysten tietä, jolle olemme saaneet vasten omaa tahtoamme

ja ilman omaa syytämme lähteä. Me tarvitsemme tällä tiellä sen saman Herran läsnäoloa ja varjelusta, jota tekstimme Jaakob tarvitsi. Ellei Herra ole meidän kanssamme ja kansamme kanssa, hukkaan me vartiopaikallamme seisomme. »Jos ei Herra kaupunkia varjele, niin turhaan vartija valvoo.» Tämä sana pitää paikkansa tänäkin ajankohtana. Kun Herra on meidän puolellamme, ei mikään mahti voi meitä kukistaa.

Herran ihmeellinen varjelus sai nuoren Jaakobin murtuneena Herran eteen ja lupaamaan Herralle: »Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut tällä tiellä, jota kuljen, niin Herra on oleva minun Jumalani.»

Jotakin tällaista odottaa Herra meiltäkin ja meidän kansaltamme.

Synnyttäköön Herra itse yhteyden meidän ja hänen välilleen! Silloin meillä on kärsimysten tietä kulkiesamme varma pohja ja perustus elämässämme. Ja kun tälle perustukselle rakennamme oman elämämme ja kansamme elämän, niin olemme turvanneet itsemme aikaa ja iäisyyttä varten. Amen.

N. J. Kinos

armeijakunnan pastori

ÄLKÄÄ PELJÄTKÖ!

Puhe on pidetty sotajouluna v. 1939 etulinjan korsussa Sakkolan Haparaisissa.

Rakkaat veljet! Varmaan muistuivat mieleemme tuttua jouluvirttä ja jouluevankeliumia kuunnellessamme koti ja entiset joulut. Tänään olemme saaneet kotoa

omat joulupakettimme rakkaine kirjeineen ja lahjoi-
neen. On ollut herttaista huomata, että kotiväki muistaa
meitä. Olemme tunteneet, että rakkauden siteet käyvät
kotoa tänne ja täältä kotiin.

Rakkauden siteet myös yhdistävät meitä elävään
Jumalaan. Tänä jouluna sen ehkä huomaamme sel-
vemmin kuin ennen. Karu jouluaattomme täällä maan-
alaisessa korsussamme on Jumalan lahja tämäkin.
Täällä on joulunvietolta riisuttu pois kaikki ihmis-
kunnia ja koreus, kaikki se, mikä entisinä rauhan jou-
luina veti mieleemme pois juhlan varsinaisesta sisällyk-
sestä. Täällä me istumme pahnoilla suuressa ahtau-
dessa, ympäristössä, jota ei helposti korista juhla-asui-
seksi. Hajalle ammutut talot ja kranaattien pirstomat
puut muistuttavat meitä pahan tahdon joulusta, jonka
vihollinen on meille valmistanut. Kuitenkin juuri tässä
ympäristössä ja näissä oloissa joulun evankeliumi voi
tulla meille läheiseksi ja rakkaaksi. Kun loistavan
korea kehys ei vedä huomiota puoleensa niinkuin taval-
lisina joulujuhlina, me näemme varsinaisen joulun
ihmeen oikeassa valossaan. Joulu on sittenkin hyvän
tahdon juhla: Jumala rakasti meitä niin paljon, että
hän salli poikansa syntyä Vapahtajaksemme.

Tänä jouluna Jumala meille erityisesti julistuttaa:
»Älkää peljätkö!» — Eikö olekin tarpeellinen tuo
sanoma! Pelko, kuolemanpelko on tuttu monelle. Jos-
kus siitä voi olla vakavaa haittaa taistelutehtävän suo-
rituksessa. Mitä pelko sitten on? Se on väärä asenne
Jumalan edessä, se on epäluottamuslause Jumalalle.
Pelko on pahan omantunnon hedelmä. Ihmisellä on
sisäinen tunto siitä, että hän ei ole valmis astumaan

iankaikkisen Jumalan eteen. On tunto siitä, että Jumala ei voi olla minulle armollinen, vaan että Jumalan täytyy hyljätä minut, koska minäkin olen hyljännyt hänet.

Nytpä joulun evankeliumi meille vaarojen keskellä oleville sanoo: »Älkää peljätkö!» Meidän ei tarvitse peljätä siitä syystä, että vanhurskaan Jumalan Poika on syntynyt meidän Vapahtajaksemme. Vapahtaja, Jeesus Kristus, ottaa pois pelon. Sillä hän osoittaa meille, että Jumala on hyvä Isä, joka antaa synnit anteeksi. Jeesus takaa, että meille ei tapahdu tekojemme mukaan, kun nöyryymme Jumalan edessä tuhlaajapojan paikalle. Tehdyt synnit eivät enää vedä Jumalan vihaa meidän päällemme, sillä Jeesus on kuollut sitä varten, että me saisimme elää. Synnin rangaistus, kuolema, kohtasi viattoman Jeesuksen. Sentähden ne ovat vapaita, jotka ovat elämänsä kätkeneet Kristukseen. Vapahtaja vastaa heistä. He eivät enää pelkää kuolemaakaan. Vain syntiä he pelkäävät ja yrittävät sitä karttaa.

Tulkoon siksi tänä jouluna meille rakkaaksi enkelin sana: »Älkää peljätkö, sillä minä ilmoitan teille suuren ilon — teille on tänään syntynyt Vapahtaja.» Siinä on paras joululahjamme, ainoa todellinen joulun lahja.

L. A. Paunu
rykmentin pastori

ETUVARTIOPAIKALLA.

Jouluaattona 1939 Raudun
sk-kompaniassa pidetty puhe.

Luuk. 2: 1—14.

Keskellä ajan levottomuutta, sodan ja vihan maailmaa, soittavat joulukellot jälleen vanhaa sanomaa Rauhanruhtinaasta. Niiden viesti tulee ylhäältä keskuuteemme. Siksi se ylentää sydämemme juhlatunnelmaan, vaikka ympärillämme onkin kaikkea muuta kuin juhlaa, vaikka sodan kauhea todellisuus hallitsee ympäristöämme. Tätä juhlan tuntua sydämissämme eivät voi häiritä vihollisen turmanlintujen uhkaavimatkkaan pommit eivätkä ne suuret ulkonaiset puutteet, jotka ovat ominaisia tälle joululle.

Olen varma siitä, että kun mainitsen sanan j o u l u, niin useimmille teistä tulee mieleen eräs toinen sana, sana k o t i. Nuo kaksi käsitettähän kuuluvat niin erottamattomasti yhteen. Jouluihin ilman kotia — sen tunnette te Raudun miehet ja naiset tänä iltana liiankin hyvin. Teidän kotinne ovat tuhkana ja rakkaat konnutte ovat raa'an vainolaisen raiskattavina. Muistot kodista tulvahtavat mieliinne tänä iltana, varsinkin lapsuuden kodista monine ihanine jouluineen. Nuo muistot saavat näin vuosien takaa tarkastellessa ympärilleen pyhän ja rakkaan sädekehän, joka säilyy sydämemme pyhätössä. Näin jouluiltana me vietämme juhlaa kukin omassa pyhätössämme.

Eräs norjalainen piispa, joka toimi maailmansodan

aikana kenttäpappina itärintamalla, kertoo muistelmissaan monista kauniista tapauksista jouluiltana rintamalla. Niinpä hän tapasi etulinjoilla maanalaisissa korsuissa miehiä, joilla oli mukanaan kuusen oksa. Tämä oli koristettu kynttilöin ja värillisin paperisuikalein. Tuo oksa oli heidän joulukuusensa, ja se muutti maanalaisen suojakammion kodiksi, jossa vietettiin jouluiltaa. Sen kynttilän himmeässä valossa otettiin esiin kotona olevan puolison, lapsen tai rakastetun valokuva. Saattoipa tavata miehen, joka maassa polvillaan ollen tuntikausia tuijotti rakastettunsa valokuvaan. Hän vietti juhlaa oman sydämensä pyhätössä, kaukana rintamalta omaistensa luona.

Joulun sanoma on meille siksi niin läheinen ja rakas, koska se kertoo meille miehestä, jolta myös puuttui koti tässä maailmassa. Halpa tallin seimi oli joulun ruhtinaan, Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen, syntymäkoti. Itse hän on lausunut kodistaan: »Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen pojalla ei paikkaa, mihin päänsä kallistaisi.» Ja kuitenkin hänen elämänsä oli niin rikas ja siunausta tuottava. Hänen elämänsä ja kuolemansa valmisti meille sellaisen kodin, jota mitkään voimat eivät voi meiltä riistää. Kohottakaamme siksi katseemme tänä iltana hänen puoleensa! Silloin poistuu murheemme maallisten kotiemme menetyksen vuoksi.

Joulun suuri sanoma ilmoitettiin ensinnä paimenille. Keskellä pimeää itämaan yötä he seisoivat etuvartiopaikallaan vartioimassa laumaansa toisten nukkuessa. He uhmasivat itämaan yön pimeyttä ja villipetoja. Tätä vartiotehtäväänsä he silloinkin olivat

suorittamassa, kun jumalallinen kirkkaus ensi kerran loisti heidän sydämiinsä ilmoittaen maailman Vapah-tajan syntymästä.

On olemassa merkillistä kohtalonyhteyttä noitten vartiopaikallaan seisoneiden paimenten ja tänä jouluna isänmaan muureilla seisovien oman maamme vartijain välillä. Hekin seisovat etuvartiopaikallaan, jotta omai-semme saisivat rauhassa elää kodeissaan, rauhassa viet-tää joulujuhlaa. Suomemme puolustajat tarvitsevat myöskin jumalallista kirkkautta sydämiinsä. Tänä jou-luna me rukoilemme joulun ruhtinaalta meille kaikille tuota kirkkautta. Kun sitä valoa on sydämissämme, jaksamme kohottaa katseemme ja ajatuksemme omista kärsimyksistämme. Taivaan kirkkauden valossa me näemme näitten kärsimysten takana uuden ihanan huomenen, joka odottaa kansaamme, jos me vain loppuun asti turvaamme joulun ruhtinaaseen, Herraan Jeesukseen Kristukseen. Amen.

Tuure Liski
sk-kenttäpappi

TUNNUSSANA.

Kenttäsairaalassa jouluaattona
Suomussalmen taistelujen aikana
pidetty hartauspuhe.

Vasta nyt iltamyöhällä olemme saaneet tilaisuuden viivähtää hetkisen palavien kynttilöiden ja Jumalan sanan ääressä. Ei ole ollut täällä yhtään, joka tänä

päivänä, jolloin tykkien jyrinä ja taistelun melske ei ole hetkeksikään hiljentynyt, olisi ennättänyt siirtää edes joulukuusen ulkoa sisälle. Eikä ole lattialla ollut tähän saakka kuuselle tilaakaan. Sen ovat peittäneet paareilla makaavat miehet, joille hoito on ollut suurempaa juhlaa kuin joulukuusen esiin kantaminen. Olen kaiken tämän keskellä liikkuessani ajatellut, onko joulu-julistuksella tänä jouluna mitään oikeutusta. Veristen vammojen keskellä me kuitenkin tahdomme sanoa ahdistus rinnassa ja kyynel silmässä: »Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio.» Kerran tämän sanan enkelien kuoro kuulutti yli maan. Se tehtiin silloin viitaten Kristukseen ja tulevaisuuteen. Niin nytkin. Se oli tunnussana Herran Jeesuksen syntyessä, tunnus-sana, joka ei kadota merkitystään niin kauan, kun Herran kansa vielä kulkee täällä taistelun tietä. Niin-kuin hätääntyneet lapset, jotka tuntevat monet pahat tekonsa, mekin katsomme Isää silmiin ja kysymme: Etkö sallisi, että mekin tänä jouluna ja aina tämän kansan keskuudessa käyttäisimme tätä tunnussanaa? Emme huuda sitä kerskaton julki, vaan nöyrinä kyselemme Herran edessä: Emmekö ole tähän taisteluun käyneet myös Sinun kunniasi, emmekä vain isänmaamme vapauden puolesta? Olemmeko pyytäneet mitään muuta kuin saada elää rauhassa tässä maassa, vaikka olemmekin olleet keskenämme eripuraista kansaa? Jumalan kunnian ja rauhan puolesta ovat tänä päivänä taistelun äänet kantautuneet korviimme. Jumalan kunnian ja rauhan puolesta on teidänkin verenne virrannut, teidän, jotka täällä vielä olette odottele-

massa kuljetusta kauempana takana oleviin sairaaloihin. Eikö niin olekin?

Ei tämä kansa ole taistelussa sodan vuoksi, vaan rauhan, ei vihan tähden vihollista kohtaan, vaan rakkaudesta elävään Jumalaan ja omaan kansaansa. Olen nähnyt satoja haavoittuneita, mutta en heidän joukossaan ole tavannut yhtään sellaista, joka olisi vihollista kironnut kohtalonsa tähden. Monet heistä ovat varmaan ajatelleet niinkuin se haavoittunut, jota tämän sodan ensimmäisinä päivinä näin kannettavan etulinjoilta joukkosidontapaikkaan ja joka ääneen rukoili: »Armostas', o Isä, lainaa, mitä lapses' anelee.» Ei merkkiäkään vihasta muuta kuin omaa syntistä lihaansa kohtaan, joka oli niin monet kerrat elämässä langettanut syntiin ja jonka vuoksi siirtyminen iäisyyteen tuntui vaikealta. Tuossa valituksessa kuuli rukouksen: »Kunnia Jumalalle! Rauha maassa! Rauha Kristuksessa! Kunnia Jumalalle Kristuksen voimassa!»

Ankara taistelu, tykkien jyske, kuolevien ja haavoittuneiden valitus on meille näillä saloilla julistamassa: »Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio.» Sen ovat monet kuulleet. Monet ovat sen viimeisenä huokauksenaan lähettäneet Jumalan puoleen. Vaipuvan ja raukeavan käden ovat he nostaneet taivasta kohti: »Kunnia Sinulle, elävä Jumala! Ja teille rauha, rauha siellä kotona!»

Ihmeellisessä paimentehtävässä ovat miehet nyt täällä Suomussalmen saloilla. Siellä tekin haavanne saitte. Sieltä teidät tänne tuotiin. Jouluaattona olette käyneet iäisyyden rajamaille. Nyt olette täällä. Jospa

se olisi enkeliviesti, joka teidät tänne toi. Lähtekää nyt Betlehemiin! Älköön olko sydämissänne muita rukouksia, kuin että täällä hänet näkisitte sanassa, jota viljelemme, virsissä, joita veisaamme, ja näissä joulukynttilöissä, jotka teitä varten on sytytetty. Teille on syntynyt Vapahtaja! Parahin lääkäri on syntynyt, hän, joka lapsen kädellään koskettaa kipeää haayaa ja vaivattua mieltä. Alkakoon sydämissämme näin soida Herran kansan jouluvirsi:

»Terve tuloas, autuuden Jumala, nyt!
Tervetultuas vaivaisten luoksel
Sua on vangittu morsian ikävöinyt,
Sua toivonut vaivainsa vuoksi.
Tervetuloas majaamme matalahan
Suurta velkaamme verellä maksamahan,
Meitä pukemaan karitsan häihin!
Tervetuloas, iäinen lohduttaja,
Suloäänellä köyhien virvoittaja,
Terve, itkun laaksoihin näihin!»

Armas Antila
divisioonan pastori

JEEBUS KRISTUS ON SAMA.

Saarna pidetty 31. 12. 1939 kenttä-
jumalanpalveluksessa rintamalla.

*»Jeesus Kristus on sama eilen ja
tänään ja iankaikkisesti.»* Hebr.
13: 8.

Aseveljet! Seisomme kuluneen vuoden haudalla. Monien järkytysten ja taisteluitten väsyttämälle vuodelle 1939 on ajan lapio kaivanut haudan. Kuin rukoukseen kumartuneena seisoo tänään, vuoden viimeisenä päivänä, äänetön salomme kehoittaen meitäkin lähestymään häntä, joka aikojen vaihteluissakin pysyy samana. »Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.»

Kulunut vuosi on sisältänyt äkkiarvaamattomia vaihteluita. Jyrkkätaitteinen tilanne on seurannut toistaan, on saattanut tapahtua mitä tahansa. Rauhaa rakastavaa kansaamme puree sodan viima. Paikkakunnilla, joissa on sykkinyt voimakas rauhanelämä, on nyt sotaleirejä. Tiet, joita ovat pitäneet hallussaan rauhantoimet, ovat taukoamattoman sotaliikenteen kulkuväyliä. Talot ovat pimennettyinä. Kotien liesissä on monin paikoin tuli sammunut, ja jos siellä joku liikkuu, voi se olla vieras mies, joka on tullut taloon. Henkilökohtaisen elämämme oudot vaihtelut ovat kuitenkin tuntuneet meistä raskaimmilta. Rakkaitten siteitten taittaminen aiheuttaa särkyä sisimmässämme. Sodan luinen käsi on elämäämme mitatessaan vaatinut meiltä raskasta työtä, kuoleman jännittäviä hetkiä, yli-inhi-

millistä valvomista ja tehtävien sankarillista täyttämistä. Useat ovat jo täyttäneet mitan. Kaipaamme tänään asetovereitamme, joille heidän miehekäs taistelunsa on jo varannut paikan Suomen hiljaisten miesten rintamaan. Heidän komentajanaan kulkee täydelliseksi tullut elämän ja kuoleman Herra ja sotasankari, Kristus Jeesus.

Tämä Kristus Jeesus pysyy aikamme heilahteluissa samana. Hän on järkkymätön paasi sodan koskessa. 2000 vuoden taistelut häntä vastaan ja hänen lähellään eivät ole kenneet siirtämään häntä taka-alalle hallitsevalta paikaltansa ihmiskunnan historiassa. Vielä silloinkin, kun kaikkien kansojen rivit hahmottuvat, kun ei tarvita enää maan päällä hävittäjälentokoneita, hyökkäysvaunutykkeitä, raskasta tykistöä eikä iskujoukkoja, koska sotaa ei enää ole, toimii hän yksin kuninkaana, jolle Isä on antanut kaikki valtuudet.

Kohtalomme on hänen kädessään. Meidän elämämme langat kulkevat hänen pyhyytensä ja oikeutensa komentopaikkaan. Tänä aikana on Jumala ryhtynyt kirjaimellisesti opettamaan meille sitä. Kun valhe ja vääräys väkivaltaisesti vyöryvät syyttömän kansamme ylitse, on moni suruton kansamme jäsen ruvennut hapuilemaan oikeuden ja vanhurskauden Jumalan puoleen. Kun ennen olemme tähän aikaan, vanhan vuoden vaihtuessa nauraneet suuren maailman keveissä iloitteluissa, on vanhurskauden Jumala nyt pannut meidät katselemaan näitten seutujen kalliitten kotien paloa ja niitten loimussa pakottanut kyselemään, mitä pyhä Jumala minusta sanoo, millaisen osan hän minulle antaa. Olenko hänelle kuulumiseni niin halpa-arvoi-

seksi käsittänyt, että olen sankarillisesti pysynyt synneissäni ja painun niitten kanssa kerran sammumattoomaan tuleen? Tähän asti olemme jaksaneet ottaa uutta vuotta vastaan valamalla tinaa ja arvailemalla kohtaloitamme. Nyt on pyhä Jumala antanut rakkaitten aseveljiemme veren hyytyä näille hangille, jotta sen nähdessämme heräisimme huomaamaan, miten vakavasta taistelusta on elämässämme kysymys. Meille vakuutetaan kranaattien repimien miestemme vuoteilta: parempaan tulevaisuuteen ei tässä maassa ole oikeutta katsoa kenelläkään, jonka sydämessä ei pala pyhä isänmaanrakkauden tuli.

Tämä Jumala on pyrkinyt meitä lähelle kuluneina aikoina. Olemme tällä rintamanosallamme ensimmäisinä lyöneet vihollisemme rajan taakse. Ruumistamme ei ole jättänyt vielä niitten ponnistusten väsymys. Kuka vahvisti meidät lujiin iskuihin karkottaaksemme ylivoimaisen vastustajamme? Jokainen meistä osaa siihen vastata: kansamme oikeutta ajava Jumala. Partioissa hiihtäneet miehet, tykistötulessa toimineet ja te, joita konekiväärisuihku on säästänyt, teitä yhdistää yhteinen kokemus Jumalan armollisesta varjeluksesta. Teidän noitten hetkienne rukoukset on kuultu sentähden, että Jumala on Kristuksessa sama ennen kaikkea laupeudessaan ja armossaan.

Hän on voimallinen asettumaan vuosien taitteessa kaikkien syntiemme voittajana ja tuhoajana taistelukenttämme laitaan, taistelukenttämme, jossa on myöskin syntiemme sysimusta, upottava suo. Sieltä hän huutaa: Onko ketään, joka tarvitsee vapautusta kulueneen vuoden synneistänsä? Onko ketään, joka tar-

vitsee käteni varjelusta tulevan vuoden taisteluissa? Onko ketään, joka aavistaa, ettei kansamme selviä tästä sodasta, ellei oikeuden vanhurskas Herra anna menestystä aseillemme ja lyö vihollistamme?»

Matka Herran Kristuksen eteen on jokaiselle itsensä tuntevalle raskas. Kesken se tahtoo usein jäädä. Nyt ei olisi varaa jäädä. Kristus Jeesus on sama kärsivällisessä odottamisessaankin. Kuluneen vuoden viimeisinä hetkinä ovat hänestä tosia sanat: »Myöhäisessä sydänyössä vielä oottaa hän.» Saako hän kuulla meidänkin vastauksemme ja ottaa meidätkin hoitoonsa?

Juhani Kuurne

rykmentin pastori

JUMALA TOTEUTTAA SUUNNITELMANSÄ.

Sotilassaarna uuden vuoden päivänä
1940.

»Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on. Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta. Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitänne, sanoo Herra. Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.» Jes. 55: 6—9.

Vuoden vaihde on ikäänkuin kilometripatsas elämämme matkalla. Vuosiluvut ovat historian kulun mittaa- jia. Jokainen vuoden vaihde pysähdyttää meidät ajattelemaan historian ja oman elämämme kulkua, mutta aivan erityisesti näin vaikuttaa sellainen uuden vuoden koitto, joka meillä nyt on käsillä.

Eilen me jokainen väkevästi koimme ihmiselämän haurauden: pommit putosivat lähellemme, konekiväärin luodit rapisivat ympärillämme. Siinä oli ihmiselämä koko vähäpätöisyydessään. Minä itse en enää siitä määrännyt, vaan otin vastaan valmiiksi varatun kohtalon. Vanha virsi sanoo, että elämämme on vain kuin unta ja varjoa, kuin virta, joka kiiruhtaa pois. Mutta eivät vain yksityiset tätä joudu kokemaan, vaan kokonaiset kansakunnat, jopa koko ihmiskunta. Nekin ovat historian suuressa myllyssä vain hauraita, ohikiitäviä tilapäis- ilmiöitä. Jokin valtakunta voi vielä äsken olla ylpeä ja mahtailava, pian se saattaa olla täydellisesti kukis- tunut. On seutuja, joissa ennen on kukoistanut pel- jättävä, toisia uhkaileva ja sortava suurvalta, mutta joissa nyt muinaistutkija saa lapiollaan kaivaa erä- maan rauniokummuista särkyneitä jätteitä muinaisen loiston päiviltä. Kun ajattelemme tätä yksityisten ihmisten ja kansakuntien elämän avuttomuutta ja het- kellisyyttä, nousee kysymys: Olemmeko kaikki vain sattumanvaraisia leikkikaluja järjettömän tapahtu- misen keskellä?

Uuden vuoden tekstimme julistaa tuhansien vuosien takaa ja vaikeiden olosuhteiden keskeltä: J u m a l a n ajatukset, J u m a l a n tiet ovat kaiken takana. Kaikkivaltias, elävä Jumala, joka on kaiken luonut,

pitää myös käsissään kaiken ja toteuttaa suunnitelmansa.

Mutta nyt kysyneen moni, niinkuin kysyi eilen eräs aseveli katsellessamme sodan tuhoja: Eikö kaikki tämä hävitys, minkä näemme, kun se saa tapahtua, todista, että Jumala ei ohjaa tapahtumista, vaan sokea sattuma ja väkivalta? Jos Jumala olisi kaiken takana, miten hän antaisi kaiken tämän tapahtua?

Tämä vaikea kysymys on eri aikoina kiduttanut kärsiviä ihmismieliä. Siihen on inhimillisen ajattelun tietä etsitty vastauksia, mutta turhaan. Ihmisratkaisut eivät siihen riitä. Vastauksen löydämme vain Jumalan sanasta, joka tekstissämme puhuu meille: Jumalan ajatukset ovat tutkimattomat, Jumalan suunnitelmat ovat korkeammat, kuin mihin me yletymme. Luther puhui mielellään *s a l a t u s t a* Jumalasta. Tapahtuu paljon, mitä me emme ymmärrä. Historian johdannassa käyvät yksityiskohdat usein yli käsityskykymme, mutta kristityllä on horjumaton vakaumus: kaikki palvelee Jumalan hyviä lopputarkoituksia. Jumala ei toimi meidän odotustemme mukaan, vaan oman suuren suunnitelmansa mukaan. Ajatelkaamme suurta sotapäällikköä, jolla on suunnitelma valtavan sotaliikkeen suorittamiseksi. Sen menestyksellinen toteuttaminen vaatii ehkä, että jollakin rintamanosalla on vetäydyttävä taaksepäin. Yksityinen rintamamies voi joutua ymmälle: onko sodassa tapahtunut huono käänne, koska on peräännyttävä? Mutta ylemmissä portaissa tiedetään, että tämä »takaperoinen» vaihe palvelee suurta, voitollista sotaliikettä. Niin on myös Jumalan strategiassa kohtia, joita emme käsitä, mutta kristit-

tyinä saamme silti olla turvallisin mielin. Kristityn ei tarvitse uteliaasti päästä selville Jumalan suunnitelmien yksityiskohdista ja saada vastausta kysymykseen: Miksi? Hänellä on lapsen luottamus: Tapahtukoon sinun tahtosi.

Tästä Jumalan varaan jättäytymisestä puhuu tekstimme. Etsikää Herraa silloin, kun hän on löydettävissä, avuksi huutakaa häntä, kun hän läsnä on. Tämä aika asettaa meidät järkyttävän vakavasti näiden kehoituksen sanojen eteen. Veljet! Herra on nyt löydettävissä, hän on nyt lähellä. Moni mies, joka on vuosia ollut Herralle vieras ja kaukainen, tuntee nyt hänen liikkuvan elämässään. Moni noudattaa nyt kehoitusta ja palajaa Jumalan ja Kristuksen tykö. Joko sinä, ystävä, olet sillä kohdalla? Muista, mitä Herra lupaa tällaiselle palaavalle ihmislapselle: ei hän soimaa, ei hän vaadi valmista jumalisuutta, vaan hän julistaa **a n t e e k s i a n t a m u s t a**. Kaikki tulee uudeksi. Uusi vuosi tahtoo avata täten uuden elämän, avata sen meille yksityisille ja koko kansallemme. Olemme kovassa puristuksessa, mutta elämän laki on se, että kallein vilja kypsyy kärsimysten helteessä. Jumalan pyhänä suunnitelmana on kasvattaa meistä sekä yksityisinä että kansana hänen omaisuuttansa. Herran tiet vievät hyvään päämäärään. Maailman historian viimeinen sana on Kristuksen. Amen.

Aarre Lauha
divisioonan pastori

PIMEYDESSÄ LOISTAA VALO.

Rintamalla miehistökorsuissa
uutenavuotena 1940 pidetty
hartauspuhe.

*»Minä olen maailman valkeus;
joka minua seuraa, se ei pimeydessä
vaella, vaan hänellä on oleva elämän
valkeus.» Joh. 8: 12.*

Suuren maailmankaupungin Rio de Janeiron taustassa, korkealla vuorella, loistaa pimeän aikana kirkkaasti valaistu Kristuspatas. Se ohjaa pimeässä kulkevia kaupungin asukkaita, ja sen avulla löytävät muukalaiset, matkailijat ja merimiehet, määränpänsä oudossa kaupungissa. Mutta Kristuksen valo loistaa täällä rintamallakin yön pimeydessä ja tykkien jyskeessä. Se ei tosin ole tuollaista ulkonaista valoa, joka säteilee kuolleesta patsaasta, vaan se on elämän valoa. »Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus», sanoo Jeesus. Ja sen valon tarkoituksena on ohjata ihmissieluja määränpäähän niiden vaeltaessa muukalaisina »oudossa kaupungissa».

Tällaista elämän valoa lupaa Jeesus kaikille, jotka seuraavat häntä. Mutta Jeesuksen Kristuksen seuramisen tie ei ole helppo tie, vaan se on itsensä uhraamisen ja kärsimysten tie. Sillä tiellä on opittava tyytymään Jumalan tahtoon ja olemaan kuuliainen aina kuolemaan asti, mutta se tie on sittenkin voiton tie, ja sillä tiellä peritään elämän valo.

Aseveljet! Me emme tiedä, millaisten kärsimysten edessä nyt seisomme. Emme tiedä, mitä nyt alkava vuosi tuo tullessaan, millaisia tuntemattomia kohtaloita kohti se meitä kuljettaa, mutta yhdestä asiasta saamme olla varmat. Me saamme olla varmat siitä, että tässä pimeydessä loistaa meille elämän valo kirkkaampana kuin ennen. Se kutsuu meitä itsensäkieltämisen tielle, joka kysyy meiltä uhrimieltä ja kunniallisuutta viimeiseen asti, mutta pitää meitä myös elämän tiellä, joka lopulta vie voittoon. Ken tällaisen valon on nähnyt, hän ei arkaillen astu tuntemattomaan uuteen vuoteen ja sen tuntemattomiin kohtaloihin, vaan antaa Jumalan tahdon tapahtua omalla kohdallaan kaikissa elämänsä vaiheissa.

Olkoon meidänkin ohjeenamme tällä uudella taipaleella ne syvälliset ja lohdulliset sanat, jotka Englannin kuningas uuden vuoden julistuksessaan jätti kansalleen matkaevääksi, sanat, jotka kuuluvat: »Minä sanoin miehelle, joka seisoi uuden vuoden portilla: Anna minulle valoa, jotta voisin astua pimeään tuntemattomaan. Ja hän vastasi: Anna kätesi Jumalan käteen, silloin sinulla on parempi valo kuin maallinen, ja sinä kuljet turvallisemmin kuin kulkisit tuttua tietä.»

Niin, miehet! Antakaamme mekin kätemme Jumalan käteen. Hän johtakoon meitä ja koko kansaamme nyt alkavana vuotena ja pitäköön meitä elämän ja voiton tiellä.

Jumala maataamme ja kansaamme varjelkoon!

Aarne J. Kosonen
rykmentin pastori

AIKA ON LYHYT.

Rintamalla vuoden vaihteessa
1939/1940 pidetty puhe.

*»Mutta sen minä sanon veljet:
aika on lyhyt; olkoon tästedes nekin,
joilla on vaimot, niinkuin ei heillä
niitä olisikaan.» 1. Kor. 7: 29.*

Me saamme joskus erityisellä tavalla kokea todeksi sen, mistä apostolilla näyttää olleen tarve aikalaisiansa muistuttaa: Aika on lyhyt. Me tunnemme ajan kulumisen havainnollisesti vuoden vaihteessa. Meiltä on kokonainen vuosi kaikkine mahdollisuuksineen kulunut ohi. Emme saa takaisin siitä ainoatakaan päivää. Ja meidät on siirretty alkavan vuoden eteen. Nyt joudumme erityisen vakavasti ajattelemaan, minkälaisia kohtaloita tämä vuosi tuo mukanaan.

Aika on lyhyt. Tämä päivä on pian ohi. Ja kumminkaan emme kokonaan vapaudu jo eletyistä päivistä milloinkaan. Menneisyys elää. Nytkin kulunut vuosi tapahtumineen seuraa meitä. Jokaisella meistä on sen varrelta sekä raskaita että valoisia muistoja. Me, jotka olemme joutuneet kodeistamme lähtemään uusiin oloihin, olemme saaneet yhdessä ja kukin erikseen kokea, miten vaikeata on olla omaisistaan erossa. Vai millainen oli se hetki, kun lähtiessämme viimeksi puristimme kotiin jääneiden kättä? Ja meidän joukossamme on täällä monta, joilla ei ole enää kotia, ei puolisoa, veljeä tai poikaa. Mennyt vuosi on ne äkisti ja oudolla tavalla riistänyt pois. Tällaisine ja monine muine raskaine muistoineen

kulunut vuosi elää mielessämme. Samoin jokaisen kohdalle on riittänyt kuluneen vuoden varrelta valoisia ja rohkaisevia muistoja. Millaiseksi on kodin kuva mielessämme muuttunut? Kun olemme monta kuukautta olleet kotoamme poissa, me olemme oppineet tuntemaan kodin arvon ja sen lahjan, mikä meille omaissamme on annettu. Me täällä jaksamme olla ja täyttää velvollisuutemme, kunhan vain tiedämme, että siellä kotona isämme ja äitimme, sisaremmme ja veljemme, puolisoimme ja lapsemme voivat hyvin. Miten paljon he meille nyt merkitsevät! Voi, jos todella oppisimme, että aika on lyhyt.

Menneisyys elää vielä eräällä tavalla meissä. Olen lukenut, että erään aurinkokellon kehään on kultakirjaimin piirretty aikaa tarkoittavat sanat: Se kuluu ja pannaan tiliin. Menneitten päivien tapahtumat ovat sillä tavalla muistossamme, että emme voi pyyhkiä niitä pois tai muuttaa toiseksi, vaikka tahtoisimme. Ja miten mielellämme yhden ja toisen tapahtuman pyyhkisimmekään pois, muuttaisimme tai unohtaisimme. On tullut tehdyksi sellaista, joka vielä muistonakin kiusallisesti häiritsee ja riistää rauhan ja hyvän olon tunnun. Me olemme tehneet väärin. Ja nyt raa haamme syyttäviä muistoja päivästä päivään ja viikosta viikkoon ja kuukaudesta kuukauteen ja vuodesta vuoteen. Ja vaikka aika kuluu, me emme saa rauhaa tai saamme vain sen verran, kuin aika parantaa. Pieni tapahtuma ja syyttävät muistot ovat ilmielävinä silmiemme edessä. Täällä rintaman läheisyydessä meiltä on riistetty tavallinen turvallisuudentunteemme pois. Täällä meillä on ollut aikaa, ja meidän on ollut pakko

muistella menneitä päiviä. Olemme läheltä nähneet, että aika on lyhyt. Se päättyy niin äkisti.

Mutta meidän ei tarvitse raahata syyttäviä muistoja mukanamme. On olemassa voima, joka vapauttaa meidät niistä. Se voima on anteeksiantamus. Ja meille vakuutetaan, että meillä on Vapahtaja, jolla on paljon anteeksiantamusta. Sinulta, jolla on arka tunto tekojesi tähden, Hän ottaa syyttävät muistot pois. Hän antaa pahat tekosi anteeksi. Hän pyyhkii ne pois. Hän siirtää ne sinusta niin kauas, kuin itä on lännestä. Hän upottaa ne meren syvyyteen. Silloin syyttävien muistojen tilalla on iloinen syyttömyys ja turvallinen rauha. Voi, jos sen omistaisimme! Meillä olisi silloin lyhyen ja epävarman ajan keskellä kestävä turva.

O. Tukiainen

divisioonan pastorin apul.

KENTILLÄ JA KORSUISSA

SIELUN LÄÄKÄRIN HOIDETTAVANA.

Saarna pidetty pohjoisella
rintamalla helmikuussa 1940.

»Niin on Jumalan kansalle sapatin lepo varmasti tuleva — — Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan.» Hebr. 4: 9—16.

Olemme tänä iltahetkenä kokoontuneet jumalanpalvelukseemme kiittämään kaikkivaltiaasta Jumalaa kaikesta, mitä hän on tehnyt hyväksemme sekä rukoukseen häneltä siunausta työllemme. Pyhäpäivä on Herralle pyhitetty päivä. Vaikka me joudumme tilanteen pakosta usein täällä rintamalla työskentelemään sunnuntaina, niin muistakaamme silloin kuitenkin erikoisesti sitä Herraa, joka tämän päivän on pyhittänyt.

Tekstimme puhuu sapatinlevosta, joka odottaa Jumalan kansaa. Teksti tahtoo kiinnittää ajatuksemme siihen lepoon, joka elämän tien toisessa päässä odottaa uskollista matkamiestä. Tämä lepo on val-

mistettu niille, jotka ovat taistelleet hyvän taistelun. Tekstimme sanoo: »Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva.» Näiden sanojen edessä muistuvat mieleeni ne monet veljemme, jotka omasta osastostamme ovat lähteneet pois ja päässeet lepoon. He ovat meille esikuvina. Heidän sankarimuistonsa velvoittaa meitä. He ovat taistelleet hyvän taistelun, ja me tiedämme, että itse elämän Herra on ollut heidän kanssaan. Meidän velvollisuutemme on tehdä työtä entistä innokkaammin, työskennellä niin kauan kuin vielä on työnteon aika. Ja me taistelemme meille kaikille kalliitten arvojen puolesta luottaen Jumalan uskollisuuteen ja apuun.

Mutta, aseveljeni, ehkä tunnet itsesi monta kertaa niin huonoksi ja heikoksi, ettet usko pyhän Jumalan sinua edes muistavan. Elämämme taival ei ole ollut sellainen, miksi olisimme sen monta kertaa toivoneet. Jumala tuntuu etäiseltä ja kokonaan elämästämme hävinneeltä. Ja tekstissämme sanotaan: »Sillä Jumalan sana — — on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmäinsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili.» Kuinka mitättömäksi tunnemmekaan itsemme, miten heikoiksi voimamme näiden sanojen edessä.

Monet teistä ovat olleet mukana partiomatkoilla. Olette samonneet aavoilla jängillä, hiihtäneet yli lumisten tunturien ja katselleet, miten revontulten loimutessa talviyön tähdet ovat syttyneet pohjolan taivaalle. Olen keskustellut partiomiesten kanssa, ja useat heistä ovat kertoneet, kuinka juuri yksinäisillä retkillä suuren luon-

non keskellä on tullut hiljaisia hetkiä, jolloin Jumala on tuntunut läheisemmältä kuin muulloin. Ihminen on tuntenut itsensä pieneksi ja heikoksi, ja silloin hän on pannut luottamuksensa Jumalaan, joka on heikkojen auttaja.

Me olemme kaikki samassa asemassa Kaikkivaltiaaseen nähden. Ei ole meidän joukossamme yhtään, joka olisi kelvollinen Jumalan edessä. Siitä huolimatta hän rakastaa meitä eikä kohtelee meitä tekojemme mukaan. Emmekö ole saaneet tästä monta todistusta? Eikö Herra ole meitä muistanut? Monet teistä ovat saaneet katsella, niinkuin sanotaan, kuolemaa silmästä silmään. Voisimme jokainen kohdaltamme kertoa sellaisia tapauksia. Niissä kaikissa on Herran käsi ollut suojele-
massa.

Aseveljet! Me voimme luottamuksellisesti kääntyä sen Jumalan, sen taivaallisen Isän puoleen, joka rakastaa meitä niin, että antoi ainoan Poikansa puolestamme kuolemaan.

Tekstimme kehoittaa meitä tänään: »Käykäämme uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.» Huolimatta siitä, että tunnet olevasi kelvoton Herralle, ota vaarin raamatun sanasta ja noudata sen kutsua. Nyt on oikea aika ja otollinen hetki. Ja luethan vielä: »Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.»

Miten rohkaisevina ja lohduttavina nämä sanat kaivatkaan meille, jotka täytämme velvollisuuttamme

täällä kaukana pohjoisessa. Meillä on Herra Jeesus Kristus, joka tuntee meidän puuttemme ja joka tahtoo auttaa meitä. Hän on niinkuin lääkäri, joka sitoo haavat. Hän pelastaa ja virvoittaa. Me voimme turvallisin mielin jättäytyä tämän Herran ja Vapahtajan huomaan. Hän, elämän ja kuoleman Herra, on oleva meidän kanssamme. Amen.

N. Nurmi
rykmentin pastori

TODELLINEN TURVA.

S o d a n a i k a n a r i n t a m a l l a p i d e t t y
s a a r n a .

»Jumala ei ole kaukana yhdestäkään meistä, sillä hänessä me elämme ja liikumme ja olemme.» Ap. T. 17: 27—28.

Jumalan läsnäolo ei ole meille yhdellekään itsestään selvä asia. Jos saatanaa ei olisi olemassa, me joka hetki voisimme tuntea Jumalan läsnäolon, mutta saatana tekee kaikkensa sokaistakseen meidät ja vieroittaakseen meidät Jumalasta. Jos Jumala ei meitä tässä taistelussa auttaisi, me jäisimme pimeään. Monelle miehelle on taisteluiden verisinä päivinä Jumalan läsnäolo tullut todellisuudeksi. Erikoisesti todistaa hänen varjeluksensa hänen läsnäolostaan. Olemme saattaneet olla lähellä kuolemaa, mutta olemme pelastuneet kuin

ihmeen avulla. Sattumako — vai hyvä onni? Ei, vaan Jumalan varjelus!

Muistanet varmaan sangen hyvin yleisen painokuva-taulun, jossa lapsi kulkee rotkon yli kapeata porraspuuta pitkin. Enkeli kulkee lapsen vierellä varjellen, ettei hän putoa. — Lapsena pidin tuota taulua erikoisen kauniina ja ihmettelin sitä ja sen merkitystä, jota minulle koetettiin selvittää. Täällä on sen merkitys yhä selvemmin ja selvemmin kirkastunut.

Miksi ei Jumala sitten kaikkia varjele? Miehiä kaatuu ja haavoittuu! Olenko varma, etten minä ole pian jo vuorossa? Varjeleeko Jumala minua kaikesta pahasta, jos palvelen häntä? Kyllä. Jos Jumala on lähellä sinua, ei pahin vaara enää olekaan ruumiisi tuhoutuminen. Paavali sanoo: »Sillä me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen majamme hajotetaan maahan, meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa, joka ei ole käsin tehty. Senthden me huokaammekin ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaamme.» (2. Kor. 5: 1—2.)

Paavali ikävöi Jumalan läsnäoloa. Se, joka on kerran tullut hänen läsnäolonsa tuntemaan, toivoo aina vain pääsevänsä lähemmäs ja lähemmäs Taivaan Isää. Enkelin varjelus edellämainitussa taulussa tarkoittaa juuri tätä. Itse Jumala on luonamme ja johdattaa meitä kotia kohti varjellen, etteivät maailman vaarat ryöstä meitä hänen kädestänsä. Monen miehen tie on kulkenut ja kulkee edelleen ruumiin tuhoutumisen kautta Jumalan todellisen läsnäolon tuntemiseen.

Erään kotiseudun sairaalan miehet olivat iltakirkossa. He jäivät jumalanpalveluksen jälkeen edelleen

penkkeihinsä ja pyysivät, että urkuja soitettaisiin vielä. He tunsivat Jumalan läsnäolon, eivätkä halunneet siksi jättää pyhäkköä. Juhlalliset sävelet vakuuttivat sitä yhä edelleen. Lopuksi veisattiin vielä yhdessä »Jumala ompi linnamme».

Olet sinäkin varmaan tällaista kokenut. Kun lapsena juoksit äitisi syliin tai tartuit isäsi käteen, etkö ollut turvassa? Kun taistelukentällä panet kätesi ristiin ja rukoilet tai kun kranaattisateessa et voi päätäsi nostaa, vaan kasvot maahan painettuina huokaat Jumalan puoleen, niin varmaan silloin olet tuntenut Pyhän läsnäolon ja turvallisuus on vallannut sydämesi. Jumala on olemassa, hän on kanssasi. Kävi miten kävi, vaikka menköön henki, olet Herran oma.

Yksinäiset vartiomiehet, te, jotka kaksin, toinen toiseenne turvaten, olette vartiossa yön pimeydessä. Oletteko siellä etsineet Taivaan Isää? Hänessä me liikumme, elämme ja olemme. Hän etsii meitä sodan pauhujen keskellä.

Jeesus sanoi merellä: »Rohkaistukaa, älkää peljätkö, minä se olen.» Sodan kauhuissa hän julistaa meille: »Minä se olen.» Kaikki — elämämme — on Jumalan lahja. Eikö hänellä ole oikeus sitä pois ottaa, kun hän tahtoo!

Älä pelkää, Jumala on totisesti kanssasi. Hän sanoo psalmin kirjoittajan kautta, että hän suojelee kulkusi, pelastaa sielusi, varjelee sinua kaikesta pahasta. (Ps. 121.) Vaikka kuolemme, me elämme, elämme Jumalan luona ikuisesti, hänen läsnäolonsa tunnossa. Hän on niiden luona, jotka ovat yksinäisiä ja ahdistettuja, hän on kaatuneiden veljemme ja haa-

voittuneina viruvien luona, sillä ei aika eikä kuolema häntä pidätä. Hänen kauttansa on elämä meille — Kristus, kuolema — voitto.

»On Herran nimi toivomme
Ja luja linna, turvamme,
Kun käymme kuolon teille.
Ei joukko julma kauhista,
Kun kanssamme on Jumala,
Hän voiton meille antaa.»

Amen.

Alpo Mustonen
rykmentin pastori

TUOMITUSTA ARMAHDETUOKSI.

»T e l t t a s a a r n a» h e l m i k u u l l a 1940.

*»Katso, minä olen ottanut sinulta
pois pahat tekosi, ja minä puetan
sinut juhlaavaatteisiin.» Sak. 3: 1—5.*

Raamatun kertomus ylimmäisestä papista, Joo-suasta, on erikoisen vaikuttava ja mieliinpainuva. Siinä kerrotaan miehestä, jonka aivankuin näemme silmäimme edessä heikkona ja vapisevana. Hän on ihan maahan painumassa, sillä kysymys on hänestä itsestään, eikä kenestäkään ulkopuolisesta henkilöstä. On ankara kamppailu kahden vallan välillä ihmisen sielusta.

Kumpi voima on tässä taistelussa väkevämpi? Syyttäjällä, saatanalla, on ikäänkuin voiton edellytykset. Olihan pappi-parka saastaisiin vaatteisiin puettu, eikä hänellä itsellään näyttänyt olevan mitään puolustautumismahdollisuutta.

Väkevämpi voima, hyvän Jumalan sana kukistaa saatanan syytösvallan: »Riisukaa pois saastaiset vaatteet hänen yltänsä». Vieläkö alastommaksi tuo syytetty miesraukka riisuttiin? Hetkeksi vain. Sillä hän, jolle jäi viimeinen sana, antaa uuden käskyn: — »minä puetan sinut juhlavaatteisiin». — Miltä luulette syytetystä tuntuvaan? Tämä kaikki oli kuin suurta unennäköä, ihmettä, jonka kokeminen valtasi hänet hämmästyksellä ja sanomattomalla riemulla. Alaspainettu oli nostettu häpeästä kunniaan, saastainen oli puhdistettu ja uudistettu.

Aseveljet! Monesti varmaan mekin olemme joutuneet erikoisesti täällä suureen sisäiseen kamppailuun. Tunnumme syntimme, tiedämme monet menneet rikoksemme. Ne ehkä astuvat eteemme vakavien hetkien keskellä. Käsitämme, että ei voi paeta; se olisi turhaa. Ja kuitenkin kaikki sydämen syytökset tuntomme todistaa oikeaksi. Ehkä sielun vihollinenkin tulee ilkkumaan: Sinäkö voisit olla Jumalan lapsi, sinunko kaltaisellesi kuuluisi armo? Silloin kaikki yksityisetkin tapaukset elämässämme painavat tuntoamme yhtyen ehkä samanlaiseksi tuskaksi, jossa uskonpuhdistaja Lutherkin joutui vaikeroimaan: »Minun syntini, minun syntini, minun suuret syntini.» Ei ole kysymys toisten virheistä ja teoista, vaan juuri minun synneistäni.

Jumala seisoo sellaisen vapisevan syntisen vierellä,

jolla ei ole mitään puolusteluja, mutta joka myöskin jää Jumalan kasvojen eteen, vaikka tuomiotaan odottaan. Siinä on tuon ihmisen kohdalla kaikki avoimena, Jumalan nähtävänä.

Nyt Jumala alkaa toimia uudella tavalla, kun hän on saanut meidät käsiinsä. Jumalan työ syntisessä on aina niin merkillistä, että tuomio muuttuu armahdukseksi, häpeä kunniaksi. Otetaan pois saastaiset vaatteet ja annetaan aivan puhtaat, valkeat vaatteet. Se merkitsee Jeesuksen veren puhdistusta. Kaikki synnin paino katoaa, saastaisuus vaihtuu puhtaudeksi. Sielun vihollisen on väistytävä, sillä se on menettänyt syyttäjänvaltansa sellaisen sielun kohdalla, jonka Jumala on uudeksi tehnyt.

Sinäkin olet varmaan kaivannut puhdistusta. Kaipaat sitä, että kaikki tahrat ja synnin jäljet olisivat poissa elämästäsi. Kuule! Kyllä sinä olet juuri samalla kohdalla kuin tuo ylimmäinen pappi Joosuakin. Ja sinäkin saat saman armon, jonka Joosua sai. Herra seisoo vierelläsi ja karkottaa syyttäjät ympäriltäsi. Sinä saat tuntea, että on sittenkin olemassa väkevämpi voima kuin synnin ja pahuuden valta. On syntein anteeksiantamus ja armahdus Jeesuksen veressä vaivaisille syntisille.

Jumala on tahtonut puhua meille koko kansanakin näinä aikoina. Kansamme on saanut kokea ikäänkuin kahden vallan välistä kamppailua. Kunpa se tässä kamppailussa pysyisi Jumalan edessä nöyränä! Silloin Jumala, joka kuitenkin sanoo viimeisen sanan, voi meille osoittaa, kuinka hän kukistaa yhdellä hetkellä saatanan varustukset. Silloin kun Herran armahduksen päivä tulee, olemme kuin unta näkeväiset.

Olemme kulkeneet tulen läpi. Ja Herra on saanut uudistaa ja puhdistaa koettelemuksen kestäneen kansan.

Jääkäämme nöyrinä ja itsessämme pieninä Jumalan eteen. Hänen vallassaan on kansamme pelastus ja meidän sielumme autuus. Jumala valvoo. Hän näkee sinutkin. Älä pakene Herran kasvojen edestä. Jääkäämme siihen, vaikka tuomio tulisi. — Mutta mikä ihmeellistä! — Ei tule tuomio syntiselle, joka kurjuutensa tunnustaa ja Jumalan eteen jää. Armo on suurempi kuin synti. Jeesuksen veri puhdistaa kaikista synneistä. Me tarvitsemme nyt tuota voimaa, erikoisesti täällä rintamalla. Me tarvitsemme sitä, että elämässä tulee muutos. Se on meille valmistettu. Jeesuksen veren kautta on tie avattu taivaan kotiin. Nyt valtaa sielun suuri ilo, ja se tietää joka hetki todeksi erään laulun sanat: »Sinä tänäänkin vastaat minun puolestani.» Jeesus Kristus, Armahtaja vastaa lunastamiensa sielujen puolesta Isän edessä elämässä, kuolemassa ja viimeisellä tuomiolla. Amen.

T. Hytönen
rykmentin pastori

PIDÄ, MITÄ SINULLA ON!

Maaliskuun alussa 1940 pidetty
saarna.

»Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi.» Joh. ilm. 3: 11.

Se kohta pyhästä sanasta, josta tämä tekstimme on ja josta ylläoleva on osa, alkaa varsinaisesti sanoilla: »Minä tiedän sinun tekosi.»

Meillä on elämässämme takanapäin monenlaisia tekoja. Siellä on äärettömän paljon niitä töitä, jotka ovat kaduttavia syntejä. Niitä tekojansa ei ihminen tunne eläessään suruttomuudessa. Hän ei niistä näe mitään muuta kuin ne, jotka jo inhimillisesti katsoen ovat pahoja. Ja sellainen ihminen kutsuukin niitä perin lievällä nimellä — erheiksi tai jollain muulla samantapaisella nimellä. Vasta sitten, kun tunto herää tai kun on, kuten tekstissä tänään kirkoissamme sanotaan: »Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven», nähdään synti synniksi. Silloin kyllä löytyy syntiä synnin päälle siel-täkin, missä sitä ei ennen ole aavistettukaan olevan. Erheestä tulee synti, joka ei päästä vapaaksi, ennen kuin Jeesus Kristus on sen pyyhkinyt pois. — Siinä on nyt siis meille kallis opetus. »Pidä, mitä sinulla on.» Kuulijani! Älä siis yritä jättää syntejäsi, vaan pidä ne päälläsi, kunnes Jeesus Kristus ottaa ne pois. Muut eivät kelpaa niiden poistajiksi. Jos ne jätät itse pois, ennenkuin olet päässyt Armahtajan eteen, niin ei sinulla ole silloin enää muuta jäljellä kuin hälvenevä muisto, eikä

Jeesus Kristus pääse sinua vapahtamaan. Et silloin pääse vaivattuna syntisenä puhumaan asiaasi Herralle, kun itse olet pyrkinyt itseäsi armahtamaan ja siihen haluaisit vain hyväksymisen: oikein tehty. Herra on ainoastaan vaivaisten ja syntisten Vapahtaja. Suhteessamme häneen on jotain samaa kuin niiden rohkeitten lastemme suhteessa meihin, niiden lasten, jotka ehkä tänäkin hetkenä taas ovat sanan ääressä. Kun he rikkovat meitä, vanhempiaan vastaan, niin he tulevat usein itkien luoksemme, painavat päänsä meitä vasten ja kyynelten keskeltä pyytävät anteeksi. He eivät ole antaneet itse itselleen anteeksi, vaan tuovat rikoksensa isänsä eteen — kantavat sitä raskaana kuormana, ja siitä kyyneleet — ja vasta siellä pyytävät sitä anteeksi. Emme toki jätä, aseveli, mekään syntejämme pois ennen kuin Herra ne on poistanut! Ilman sen painoa tunnollasi — kun se on syntikuormaksi tullut — et pääse Armahtajan luo.

Näinä päivinä, jolloin Taipaleessa, Vuosalmella ja monessa muussa paikassa käydään veristä taistelua kansamme elämästä, on moni sekä siellä että muualla oleva joutunut elävästi kokemaan, että meidän syntimme tunnetaan taivaassa. Vaikkapa ne olisivat ihmisiltä kätöksä, niin taivaassa ne tunnetaan. »Minä tiedän Sinun tekosi.» — Aseveli! Mitkä ovat ne teot, jotka sinun kohdallasi ovat taivaassa niin perin tutut? Ovatko ne syntitekojani, vai tunnetaanko siellä ne matkat, joita olet taivaltanut täällä armoistuinelle? Kunpa tunnettaisiinkin ne matkat, joita seuraa syntien anteeksi-antamus!

Filadelfian seurakunnalle sanoi Pyhä ja Totinen,

että sen eteen on avattu ovi, jota kukaan ei voi sulkea. Sen voimia sanottiin vähäisiksi, mutta sille sanottiin myös, että koska se oli ottanut Herran sanasta vaarin, se oli pelastuva koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin. Mutta mitä sanotaan meistä ja meidän kansastamme? Totta on, että kansamme keskellä elää niitä, joiden voimat ovat perin vähäiset, maan hiljaisia, nöyriä, mutta jotka ovat ottaneet vaarin Herran kärsivällisyyden sanasta ja sitä noudattaen vaeltavat elämän tietä toivossa ja väkevinä. »Autuaita ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja noudattavat sitä.» Mutta onko näin meidän kohdalamme, sinun ja minun? Onko pidetty se Herran sana, jota hän meille yhä uudelleen antaa? Jos me jaksamme ottaa siitä sanasta vaarin, niin meidän sielumme pelastuu kerran, eikä vain meidän, vaan koko sen seurakunnan, jonka jäseniä olemme — puolison, lasten, vanhempien — koko kansan. Totta kai jaksat sen Herran sanan, jonka olet saanut ja jonka saat, pitää sielusi elämäksi, vaikka voimasi siihen ovatkin niin perin heikot!

Saattaahan olla niinkin, että se parannus, jota olet tehnyt, on ollut hätäparannusta tässä ahdingossa, jossa elämme ja josta monet ihmiset puhuvat melkein pilkaten sanoessaan »hätäpä tuli sillekin» tai muuta samankaltaista. Hätäparannuksen tekevä veljenil! Älä katso ihmisiin, vaan Herraan, joka sanassaan sanoo: »A v u k s e s i h u u d a m i n u a h ä d ä n p ä i v ä n ä , j a m i n ä o l e n a u t t a v a S i n u a .» Kun olet saanut armon täällä tehdä parannusta, niin pidä se. Kun Herra sen on antanut, niin pidä toki niin kallis taivaan lahja, vaikkapa tuntuisikin, että olet liian vähäinen voimil-

tasi sitä säilyttämään. Pidä sellaisenakin se, sillä Herra sanoo: »Minä myös otan sinusta vaarin.» Jos et tuntisi itse jaksavasi sitä säilyttää, niin Herra jaksaa.

Aseveli! Herra tulee pian. »Pidä mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi.»

Paavo Malmivaara
armeijakunnan pastorin apul.

»MINÄ MENEN SINUN KANSSASI.»

Kenttäjumalanpalveluksessa
Taipaleen metsässä 8. 3. 1940
pidetty saarna.

*»Minä olen Jumala, sinun isäsi
Jumala; älä pelkää mennä Egyptiin. — Minä menen sinun kansasi Egyptiin —.» 1 Moos. 46: 3—4.*

Kun Jumala lausui nuo rohkaisevat sanat, oli kysymyksessä isän ja pojan tapaaminen. Nämä olivat joutuneet etäälle toisistaan ja olemaan kauan erillään toisistaan. Isälle oli tuotu sanoma, että hänen rakas poikansa Joosef elää, mutta matka Kanaanin maalta Egyptiin oli pitkä, vaivalloinen ja vaarallinenkin. Elämän taisteluissa rasittuneelta tuollainen matka oli kysyvä ehkä liiallisia voimien ponnistuksia, josta taas saattoi olla mitä vakavimpia seurauksia.

Ehkäpä ihminen tässäkin tilanteessa olisi uupunut mahdolltomuudelta näyttävän edessä, ellei hän, jolle kaikki on mahdollista, olisi ilmoittanut itseään, tullut luokse, osoittautunut yhäti eläväksi ja uskolliseksi isien Jumalaksi. Häneltä Jaakob sai pelon tilalle rohkeuden. Hänellä oli ihmeellinen ja ihana lupaus Jaakobille: »Minä menen sinun kanssasi —» Ja niin isä ja poika tapasivat toisensa.

Rakkaat aseveljen! Kun me synkän syksyn iltapimeässä jätimme Suomen sydämen, kotiseutumme, Keski-Suomen, ja kotimme, tunsimme me lähtevämme isiemme poluille. Tahdoimme olla valmiit, jos niin tarvitaan, sotimaan isäin lailla vuossataista, itäistä viholista vastaan. Lähtöhetki kodissa oli vakava, unohtumaton. Rakkaamme hyvästelivät meitä uskossa, toivossa ja rakkaudessa. Tämä kävi ilmi heidän sanoistaan, kun he hiljaisina puhelivat. Vakuuttivathan he, että he uskovat meidät Jumalan haltuun. Sanoivathan he, että vaikka heidän täytyy jäädä kotilieden vaali-joiksi, he sittenkin lähtevät mukaan. Jumalan armoistuimen edessä olemme yhdessä rukouksissa. Tuona hetkenä me olimme onnellisia siitä, että meilläkin oli isiemme ja äitiemme Jumala, joka jo lähtiessä rohkaisi meitä sanomalla: »Minä olen Jumala, sinun isäsi Jumala; älä pelkää —.»

Aseveljet! Ylimääräinen kertausharjoitus vaihtui sodaksi, sodaksi, joka on kohdallamme ollut jokahetkistä tulista kamppailua ja nykyaikaista kaameaa sotaa. Kuinka loputtomasti olemmekaan saaneet voimia siitä, että meidän rakkaamme kotona ovat taistelleet kanssamme, että he eivät ole meitä unohtaneet. Ja

ennen kaikkea me olemme saaneet terästä ja väkyyttä siitä, että kokemuksestakin nyt tiedämme: kun me läksimme, läksi Herra edellämme ja kanssamme. Jollei hän olisi luvannut: »Minä menen sinun kanssasi» ja jollei hän olisi täyttänyt tätä lupaustansa, ei meistä enää ketään olisi jäljellä emmekä me enää olisi näissä samoissa asemissa. Mutta nyt, kun Jumala on täällä Taipaleenjoella ollut kanssamme ja puolellamme, on Taipale tähän asti kestänyt. Jos milloin ja missä, niin nyt ja täällä soi taisteluvirtenämme: »Jumala ompi linnamme.» »On turha oma voimamme vääryyden valtaa vastaan, Me turman vallat voitamme Herrassa ainoastaan. Hän, Kristus, kuningas, on Voitonruhtinas, lyö joukot helvetin, ne tallaa jalkoihin ja voiton meille saattaa.»

On ollut valtavaa, on ollut niin turvallista taistella, kun olemme saaneet joka hetki elää lähellä Pelastajaa. Emmehän koskaan aikaisemmin ole kokeneet Jumalan varjeluksen todellisuutta niin suurenmoisena kuin täällä kranaattisateessa taistelleessamme. Ja niinpä kaikki osaksemme tullut Jumalan armollinen kaitselamus, hänen ohjauksensa ja suojeluksensa, hyvyytensä ja armonsa on saanut monia vetää parannukseen. Jeesus on saanut voittaa meidät, lahjoittaa meille uskon ja tehdä meistä Kristuksen sotilaita, joilla on se Jumalan rauha, joka käy yli kaiken ymmärryksen ja jota maailma ei voi käsittää, jota se ei voi antaa eikä ottaa. Rakas aseveljeni! Jos et ole vielä Jumalan lapsi, minä pyydän sinua, rintamatoverini, Kristuksen puolesta: anna sovittaa itsesi Jumalan kanssa. Sinäkin olet lunastettu, kalliisti ostettu Jumalan Karitsan viatto-

malla verellä. »Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi.» (Ap. t. 16: 3.1.)

Veljet! Vaikka meillä onkin raskasta, vaikka täällä taivaan tie on kaita, hyvä meidän on taistella pyhässä uskossa isiemme Jumalaan turvaten kotiemme ja isänmaamme puolesta. Tiedän, että pian, tämän lyhyen jumalanpalveluksen päätyttyä, illan hämärtyessä lähette velvollisuksianne jälleen täyttämään. Hyvä minun on uskossa jättää teidät muuttumattoman ja uskollisen taivaallisen Isän huomaan, hänen, joka lähti mukaamme, joka on ollut sanansa ja lupauksensa mukaisesti kanssamme joka päivä ja joka vieläkin on aina valmiina toimimaan ja liikkeelle lähtemään. »Minä menen sinun kanssasi—», sanoo Herra.

»Hän valpas on, ei salli horjahtaa jalkani, ei nuku hän, vaan valvoo, ja pysyy luonani, armossaan suojelepi ja tukee kättäni... Hän kätkee käymiseni, mua tarttuu kätehen. Hän ohjaa askeleeni, kun turvaan hänehen.»

Armas Salmenkivi

rykmentin pastori

SITTENKIN MINÄ USKON!

Sodan aikana talvella 1940 Karjalan kannaksella linnoitustyöjoukoille pidetty saarna.

»Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit — — — He huusivat sinua ja pelastuivat, he luottivat sinuun eivätkä tulleet häpeään.» Ps. 22: 2—6.

Sangen syvissä vesissä, aivan hukkumaisillaan on täytynyt olla sen miehen, joka kerran on huudahtanut julki nuo ääretöntä tuskaa ja epätoivoa ilmaisevat sanat, millä 22. psalmi alkaa. Tuskin voi ihmis-kieli tulkita sydämen pohjatonta hätää järkyttävimminkin sanoilla: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? Miksi olet kaukana, et auta minua, et kuule valitukseni sanoja?» — Totisesti, siinä on ollut mies, jolle ei ole enää mikään toivontähti vilkuttanut, vaan kaikki on ollut täysin pimeätä ympärillä: Jumalakin on hänet hyljännyt!

Tämä tällainen ihmissydämen reagointi elämän onnettomuuksiin ja hätään ei sellaisenaan ole mitään erikoista ja ainutlaatuista. Jos Daavid, jonka epätoivon hetkiä psalmimme kuvaa, ei olisi löytänyt elämän kovien iskujen keskellä muuta ratkaisua kuin tuon katkeran valituksen, joka johtui Jumalan hylkäämänä olemisen tunnosta, niin voisimme siinä tapauksessa kysyä, miksi pyhä kirjoittaja sellaista on muistiin kirjoittanut, sehän ei ole mitään säilyttämisen arvoista.

Päinvastoin me ihmiset tavallisesti suhtaudumme juuri niin onnettomuuksiimme ja hätäämme. — Mutta Daavidin suuruus Jumalan miehenä tuleekin tässä näkyviin siinä, että hän keskellä järkyttävää tuskanhuutoaan puhkeaa tunnustukseen: »Ja kuitenkin sinä olet Pyhä, jonka istuin on Israelin kiitosvirtten keskellä.» Tässä on sitä u s k o n u h m a a, joka ei milloinkaan puutu sieltä, missä on todellista ja horjumatonta luottamusta Jumalan johdatukseen. Uskon uhma on kerskausta Herrassa. Se tunnustaa ihmisen pienuuden, jopa senkin, että ihminen voi olla Jumalan hylkäämä, mutta se tietää myös, että Jumala on Pyhä Jumala, jonka tahdon mukaan tapahtuu kaikki, mitä tapahtuu. Uskon uhma on nöyryyttä. Se on aina valmis tunnustamaan, että Jumala on armollinen Jumala, joka aina ja kaikessa tarkoittaa vain luotujensa tosi parasta. Meitä kohtavat onnettomuudet ja Jumalan hylkäämänä olemisen tunto johtuvat vain siitä, että meidän hämärä silmämme ei aina kykene tajuamaan Jumalan hyvää ja armollista johdatusta elämämme vaiheissa. Jumala näkee yhdellä silmäyksellä koko elämämme linjan sen ensi hetkestä viimeiseen hengenvetoomme saakka, me tajuamme vain sen hetken, jota kulloinkin elämme. Sen mukaan myös arvioimme monesti Jumalan johdatusta ja — erehdyimme.

Daavid oli äärimmäisenkin ulkonaisen hädän hetkellä valmis tunnustamaan sitä uskoa, jota haluaisin nimittää »kuitenkin-uskoksi», sitä uskoa, joka ei lanistu eikä herpaannu, vaikka kaikki näyttää menevän raunioiksi ja tuhoutuvan. Mikä rajaton määrä miehuullisuutta ja urhoollisuutta, luottamusta ja uskoa tarvi-

taankaan, että ihminen kaiken ajallisen hänen ympäriltään raunioituessa, koko ihmisen elämäntyön yhdessä hetkessä tuhoutuessa, sittenkin jaksaa huuliltaan puristaa tuon ihmeellisen tunnustuksen: »Käyköön minun kuinka käy, mutta kuitenkin sinä olet Pyhä, sinä olet minun Jumalani ja pysyt minun Jumalanani, niinkuin sinä olet ollut minun isieni Jumala, tapahtuukoon minulle mitä tahansa sinun tahtosi jälkeen.» Daavid säilytti loppuun asti tämän urhoollisen, lannistumattoman uskon, ja juuri sentähden hän kaikista virheistään huolimatta oli suuri Jumalan mies, jota Jumala ei milloinkaan eikä missään vaiheissa hyljännyt.

Suomen kansalta on tätä »kuitenkin-uskoa» kysytty kuluneina viime kuukausina kenties enemmän kuin koskaan ennen sen vaiheitten aikana. Vihollisemme esittäessä viime syksynä tunnetut vaatimuksensa, vavahtivat sydämemme ajatellessamme meitä uhkaavan ylivoiman jättiläismäisyyttä. Ulkomailla kuuluivat jotkut sanomalehdet niihin aikoihin otsikoineen meidän kohtaloamme käsittelevät kirjoituksensa päällekirjoituksella: Suomen loppu. Inhimillisesti katsoen ja varsinkin vieraan silmällä nähtynä näytti asiamme toivotomalta.

Juuri tällä hetkellä asetettiin kansamme usko Jumalaan kovalle koetukselle. Kysyttiin, onko Suomen kansalla sitä »kuitenkin-uskoa», sitä uskon jaloa uhmaa, joka turvautuu yksin ikiaikojen Jumalaan, turvautuu silloinkin, kun inhimilliset järkipäätelmät pitävät sitä kenties mielettömyytenä ja uhkapelinä. Suomen kansassa oli säilynyt tämä horjumaton usko isien Jumalaan. Tasavallan presidentti tulkitsi tämän uskon sanoilla:

»Jumalaan ja asiansa oikeuteen uskoen» Suomen kansa kulkee kohti tulevia kohtaloitaan. Suomen kansassa ikäänkuin kiteytyi ajatus: »Kuljeta meitä Jumala, minne kuljetat, mutta sinuun me turvaamme, sillä sinä olet meidän Jumalamme, niinkuin olet ollut isiemmekin Jumala. Olkoon kuljettava tiemme raskas ja vaikea, kuitenkin sinä olet Pyhä ja ylistettävä Jumala, joka et hylkää meitä.» Ja niin on tätä »kuitenkin-uskoa» tänä sanomattoman raskaana talvena Suomenmaassa yhä uudelleen ja uudelleen koeteltu. Sitä on tarvittu sodan tuhoaman kodin raunioilla, kun kaikki, mitä ihminen on pitkän elämänsä aikana aherruksellaan saanut aikaan, on yhdessä hetkessä tuhoutunut. Sitä on kysytty sotatantereelta kylmänä ruumiina tuodun, ehkä perheen tuen ja turvan, parien ääressä. Tätä uskoa kaiken tuhon ja mielettömän hävityksen keskellä ovat saaneet harjoitella nyt kaikki, niin miehet kuin naiset, niin lapset kuin vanhukset. Ketään ei ole sodan vitsaus säästänyt eikä jättänyt koskettamatta. Mutta sitä uskoa on ollut, ja Jumala suokoon, että sitä riittäisi meillä loppuun asti. Hän on sama Jumala, johon isämme ovat turvautuneet, ja he eivät ole joutuneet häpeään. Suomen kansalla on niin monen monta kertaa ollut ennenkin raskaita aikoja elettyään, mutta Jumalan avulla se on kaikista niistä lopultakin onnellisesti selviytynyt. Tässäkin sodassamme olemme saaneet monella tavalla kokea Jumalan ihmeellistä johdatusta ja huolenpitoa kansastamme. Totisesti hän on pyhä ja vanhurskas Jumala, joka on antanut Suomenkin kansalle oman tehtävänsä maailmassa, määrännyt sille sen asumisen rajat ja pitää ne myös voimassa. Isämme

luottivat häneen, eivätkä tulleet häpeään. Niin olemme mekin jättäneet tiemme hänen kaikkivaltiaan ja väkevän kätensä johdatukseen ja tahdomme siinä pysyä.

Ystäväni, olet onnellinen, jos sinulla on kaikissa vaiheissa, tuhon ja onnettomuuksienkin keskellä säilynyt tämä »kuitenkin-usko». Olet selkenevällä ja valkenevalla tiellä, jos jaksat kaikesta huolimatta tunnustaa: »Kuljeta minua, Jumala, minne kuljetat. Tee minulle, mitä tahdot. Kuitenkin sinä olet Pyhä Jumala, joka ansaitset ylistyksen ja kiitoksen. Sinä olet minun Jumalani, johon minä kaikessa hädässäni turvaan.» Amen.

M. S. Tyrkkö

työjoukkojen pastori

KRISTITYN SOTA-ASU.

Pidetty rintamasotilaille joulukuussa
1939.

*»Pukekaa ylleenne Jumalan koko
sota-asu —.» Ef. 6: 11.*

Menestyksellisen taistelun perusehtoja on huolellinen varustautuminen. Ennen kaikkea tulee aseistuksen olla asianmukainen ja riittävä. Aseeton armeija on voitettu armeija.

Samat ehdot ja edellytykset ovat voimassa myöskin henkien taistelussa, sillä loppujen lopuksi on kaikki taistelu kahden henkivallan välistä kamppailua. Hyvän

ja pahan välinen taistelu on kaiken näkyväisenkin maailman taistelun perustana. Taistelutavoitteet vain vaihtuvat. Milloin käydään kamppailua kansojen elineduista, aineellisten arvojen omistamisesta tai itsekästä ryöstämishalusta milloin taas pyhien arvojen suojelemiseksi raakaa väkivaltaa vastaan.

Meidän kansamme kunniakkaana velvollisuutena ja osana on taistella valon asein oikean asian puolesta. Harvoin on maailmassa käyty niin oikeutettua puolustustaistelua, kuin mitä Suomen heimo nyt käy. Taistelumme tunnuksena on isänmaa, koti ja kristillinen usko. Isämme kävivät tätä samaa sotaa. He katselevat nyt leposijoiltaan, miten pojat perintöänsä puolustavat. Me, nykyinen polvi, käännämme katseemme »kumpujen yöhön». Me kysymme isiltä neuvoa. Ja me saammekin heiltä varman vastauksen. Tuntuu kuin kalmistojen kuusetkin kuiskaisivat meille vastauksen, ja Herran huoneitten malmi sen meille valana vahvistaisi: »Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet.» Tämä on isien vastaus meille. Isät ovat taistelleet voitollisesti Herran antamalla aseilla. Ulkonaiset aseet ovat saaneet voimansa sisäisestä Hengen voimasta. Harvoin on Suomen miehen miekka ehtinyt huotrassa ruostua, mutta vielä harvemmin se on ollut vääryyden palveluksessa. Meidän osanamme on jatkaa isiemme katkeraa kamppailua.

Mutta samalla kuin sodimme näkyvin asein, on meidän sielumme salatuissa sopukoissa käytävä hellittämätöntä taistelua pahan valtaa vastaan. Hengen taistelu lihaa vastaan on käytävä kunkin kohdalla voitokkaaseen loppuun, jos mielimme kestää ulkonaista vihol-

listamme vastaan. Vain oikeuden ja totuuden omak-
sunut sydän voi olla vahva koetuksessa. Hengen maail-
massa on lakina, että voidakseen tulla pahan voitta-
jaksi, täytyy tulla hyvän voittamaksi. Meidän voi-
mamme on siinä, että Kristus on voittanut meidät.
Kristuksen voittama ihminen ei ole pahan voitettavissa.
Meidän on otettava voittajaltamme, Kristukselta,
yllemme sota-asu, joka kestää kovimmassakin kamppai-
lussa.

Rakas aseveli, oletko tarkistanut varusteesi? Oletko
valmis kuoleman kilpakentälle? Oletko ottanut uskon-
kilven mukaasi, varustautunut vanhurskauden haarnis-
kalla ja tarttunut taisteluteräkkeen, Hengen miekkaan,
joka on Jumalan sana? Jos näin olet tehnyt, olet valmis
taistelun tuleen. Isien perinnön olet huolellisesti hoi-
tanut. Saat vakaana veisata voiton virttä:

»Maailma vaikk' ois täynnänsä pimeyden enkeleitä,
päällemme syösten päänänsä, he eivät voita meitä.
Ne raivotkohot vaan ja syöskööt kiukkuaan, ne saane-
het jo on Herralta tuomion, yks' sana heidät kaataa.»
Amen.

P. Ritamies

divisioonan pastorin apul.

JUMALAN ASIALLA.

Rintamalla joulukuussa 1939
pidetty puhe.

*»Olenhan minä sinua käskenyt:
Ole luja ja rohkea; älä säikähdy äläkä
arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi,
on sinun kanssasi, missä ikinä kul-
jetkin.» Joosua 1: 9.*

Aseveljet! Me olemme nyt olleet muutamia päiviä rintamalla. Me olemme saaneet jo kokea, minkälaista elämä täällä on. Jos se jo rauhan aikana on ollut useimmille meistä taistelua, niin sitä se on täällä sanan kaheimmassa merkityksessä. Me olemme saaneet jo itse kokea, mitä nykyaikainen sota on. Ja me olemme näinä päivinä oppineet tuntemaan paremmin kuin koskaan ennen oman mitättömyytemme, pienuutemme ja avuttomuutemme. Emmekä me tahdo salata, että silloin tällöin on meidän sisimpäämme hiipinyt epävarmuus, jonkinlainen pelko omasta, omaistemme ja koko kansamme kohtalosta ja tulevaisuudesta. Nähtyämme ja koettuamme jo sodan kauhuja on luonnollista, että tuollainen epävarma, pelokas mieliala saa sijaa meidän sydämissämme. Sehän on inhimillistä.

Mutta on olemassa lääke, joka antaa meille voimaa katsoa kokonaan toisella tavalla tulevaisuuteen, olkoon sitten kysymys omasta tai koko kansamme tulevasta kohtalosta. Tuo lääke on Jumalan elävä sana. Tänäkin iltana kaikkivaltias Herra, jonka kädessä on meidän ja kansojen kohtalot, tahtoo pysähdyttää meidät sanansa

eteen, jonka hän kerran vuosituhsia sitten lausui rohkaisuksi Joosualle, jonka tehtävänä oli viedä Israelin kansa luvattuun maahan. Joosualla oli edessään vaikea tehtävä. Monet taistelut oli kestettävä, monet viholliset voitettava, ennenkuin päämäärä olisi saavutettu. Ei ollut ihme, että häntä peloitti lähteä tuota tehtävää suorittamaan. Hän tunsii siihen kykenemättömyytensä ja avuttomuutensa. Mutta silloin Jumala puhui hänelle rohkaisun ja lohdutuksen sanoja. Ja Joosua sai kokea sen ihmeen, että kun Jumala antaa ihmiselle jonkin tehtävän, niin hän myöskin aina antaa siihen tarvittavan voiman ja kyvyn.

Jumala on nyt antanut Suomen kansalle suuren tehtävän: taistella kaiken sen puolesta, mitä me ihmisinä ja kristittyinä olemme oppineet pitämään pyhänä ja rakkaana. Meidän tehtävänämmä on nyt, aseveljet, taistella ylivoimaista vihollista vastaan. Jumala on antanut meidän pienelle kansallemme suuren tehtävän, panna kerta kaikkiaan raja, jonka yli barbaarisuus ja jumalattomuus eivät pääse vyörymään länttä kohti. Selviytymisemme voittajana taistelusta voi tuntua meistä mahdottomalta voimasuhteet huomioon ottaen. Mutta Jumala on voimakkaampi kuin 180-miljoonainen kansa. Jumalalle ei ole mikään mahdotonta.

Aseveljet! Tahdommeko me olla välikappaleina Jumalan kädessä taistelussa hyvän puolesta pahuutta vastaan? Tahdommeko me ottaa hänet suurimmaksi voimaksemme täällä rintamalla, hänet, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Suhteestamme häneen riippuu oma kohtalomme ja koko kansamme tulevaisuus. Hän voi johtaa kansamme uuteen onneen ja suu-

ruuteen, mutta hän voi myöskin tuhota sen. Kaikki riippuu meistä itsestämme, suhteestamme Jumalaan. Jos me käännyimme Jumalan puoleen syntimme tunnustaen ja niitä anteeksipyytäen, niin silloin Jumalakin kääntää kasvonsa meidän puoleemme meitä auttaen, tukien ja meille voimaa antaen.

Olen kuluneina päivinä huomannut monen aseveljen etsivän voimaa, rohkeutta ja lohdutusta ylhäältä. Ja olemmehan me kaikki tunteneet itsemme näinä ensimmäisinä taistelujen päivinä kovin pieniksi ja avuttomiksi suuren Jumalan edessä. Sen tähden tahtoo Jumala nyt rohkaista ja lohduttaa meitä jokaista näillä sanoilla: »Ole luja ja rohkea; älä säikähdy äläkä arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi, missä ikinä kuljetkin.» Ajattele, aseveljeni, mitä Jumala tahtoo näillä sanoilla sinulle sanoa. Älä säikähdy äläkä arkaile, vaikka kranaatit räjähtelevätkin sinun ympärilläsi, vaikka konekiväärin suihkut lakaisevatkin niitä paikkoja, joissa sinä seisot asemassa; älä säikähdy äläkä arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi, missä ikinä kuljetkin. Hän on sinun kanssasi täällä teltassa, hän on sinun kanssasi tuolla ampumahaudassa, niin — hän on sinun kanssasi sen suuren tuntemattoman rajan toisellakin puolen, jos sinun kohtalosi on kansasi elämän puolesta sinne täältä rintamalta muutttaa. Ja Jumala on koko kansamme kanssa tulevana aikoina, ja hän on johtava meidän taistelumme voittoon, jos me hänen lippunsa alla taistelemme ja hänet suurimmaksi voimaksemme ja korkeimmaksi johtajaksemme pyydämme ja otamme.

Eero Metsola

rykmentin pastori

JUMALA AUTTAA.

Räisälän pitäjän Humalaisten kylässä
7. 3. 1940 upseereille ja sotilasvirka-
miehille järjestetyssä hartaustilai-
suudessa pidetty puhe.

*»Älkää peljätkö; pysykää paikoil-
lanne, niin te näette, minkä pelastuk-
sen Herra tänä päivänä antaa teille;
sillä sellaista, minkä näette egyptiläi-
sille tapahtuvan tänä päivänä, ette
koskaan enää tule näkemään. Herra
sotii teidän puolestanne, ja te olkaa
hiljaa.» 2. Moos. 14: 13—14.*

Muistamme kaikki lapsuutemme päivinä luke-
neemme kertomuksen israelilaisten orjuudesta Egyptis-
sä ja heidän ihmeellisestä vapautumisestaan sortajan
ikeestä. Heidän vapautumisvaiheensa toivottomimpana
hetkenä, kun Punainen meri oli edessä ja valtavat
vihollisjoukot piirittivät heidät joka taholta, Mooses
rohkaisi kansaansa edellämainituilla sanoilla. Herran
apu oli totisesti silloin lähempänä kuin osattiin aavis-
taakaan. Hän avasi pelastuksen tien kansalleen meren
lävitse, mutta takaa-ajajat hän hukutti sen aaltoihin.

Suomen kansan kohtalo on menneinä vuosisatoina
ollut monessa suhteessa israelilaisten ihmeellisiin vai-
heisiin verrattavissa. Mutta erikoisesti nyt me olemme
sillä kohdalla, missä israelilaiset olivat silloin, kun he
näitä rohkaisun sanoja kipeimmin kaipasivat. Lyhyen,
onnentäyteisen vapautemme ajan jälkeen seisomme
valtavan »punaisen meren» äärellä tyrmistyneinä ja
masentuneina.

Kansamme kaikki eri piirit ovat kouriintuntuvasti saaneet kokea, miltä tuntuu seistä »punaisen meren» äärellä. Kotialueella oleva siviiliväki on saanut ruumiissaan ja sielussaan tuntea sen tyrskyjen teräviä lyöntejä, ja myrskylintujen siipien suhina on melkein taukoamatta, yötä ja päivää soinut heidän korvissaan ennustaen tuhoa ja kuolemaa, jota se on tuonut aavistamattoman nopeasti tullessaan. Koteja on paljon sortunut ja omaisuutta suunnattomasti tuhoutunut.

Ja me täällä rintamalla. Me olemme vielä elävämmin saaneet kokea, miltä tuntuu olla »punaisen meren» äärellä. Valtavina vyöryinä vihollisen voimat ovat syöksyneet pienen armeijamme päälle. Ne ovat yrittäneet jo yli kolmen kuukauden ajan nielaista meidät kuohuihinsa. Mutta se ei ole vihollisellemme vielä onnistunut eikä se tule onnistumaankaan. Ihmeellisen rohkaisevina tulevat sydämellemme nämä luetut paastonajan sunnuntain saarnatekstin sanat: »Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra antaa teille.»

Menneitten vuosikymmenien ja kokonaisten vuosisatojen aikana Herra on pientä Suomen kansaa ihmeellisesti auttanut ja pitänyt hengissä. Matalaksi meidät on monta kertaa lyöty, mutta Herra suuressa armossaan on nostanut taas jalkeille. Eräs meille kaikille tuttu majuri armeijakunnasta kertoi pari päivää sitten minulle erään päivän kokemuksistaan Taipaleenjoella. Vihollinen oli päättänyt tehdä ratkaisevan läpimurron. Toista sataa lentokonetta pommitti neljän tunnin ajan etulinjojamme ja samanaikaisesti keskeytymätön tykistötuli myllersi etulinjamaas-

ton niin täyteen kuoppia, ettei siellä sananmukaisesti ollut yhtään koskematonta kohtaa. Mikä oli tulos? Yksi kaatunut ja kaksi niin vaikeasti haavoittunutta, että he myöhemmin kuolivat. Näytti siltä, että Herra pani kätensä täydellisesti suojaksemme. Tuo mainitsemani majuri lausuikin tämän johdosta: »Kyllä me nyt armeijakunnassakin olemme tulleet näkemään, että Herra sotii puolestamme.»

Kaikesta päättäen Jumala on varannut kansallemme jonkin erikoisen tehtävän, jota varten meitä säästetään ja koulutetaan vaivojen ja ahdistusten koulussa. Me saamme nyt syntiemme tähden kärsiä, mutta meitä ei vielä tuhota. Silloin kun meidän voimamme ovat lopussa, näyttää Herra voimansa. Kaikesta syntisyydestämme huolimatta meille on vielä armo varattuna. Voi olla, että meidät pannaan niin ahtaalle, että tiet eteen, taakse ja kummallekin sivulle katkaistaan, mutta tie ylöspäin jää aina vapaaksi. Sitä alkäämme koskaan unohtako. Sitä tietä Herra meille nyt suosittelee, sillä ylhäältä tulee meille apu aikanaan.

»Älkää peljätkö! — — — Herra sotii teidän puolestanne ja te olkaa hiljaa.» Suomalainen sotilas ei ole koskaan turvautunut pakoteihin, eikä se saa niitä ainakaan tällä hetkellä ajatella. Viimeisessä päiväkäskyssämme on ollut kauniita mainintoja sellaisista uroteoista, että miehet ovat kaikki ennen kaatuneet paikalleen kuin tuumaakaan siirtyneet vartiopaikaltaan. Heidän esikuvansa olkoon jokaista meitäkin kannustamassa samanlaiseen uhrivalmiuteen oikean ja pyhän asiamme puolesta. Mutta ennen muuta ohjatkoon heidän esimerkkinsä meitä jokaista voiman lähteelle, Kristuksen

luokse. Meitä kaikkia kannattavat täällä rukouksen käsivarret. Pohjanmaan heränneissä kodeissa, joista miehiä divisioonassamme on valtavasti suurin osa, rukoillaan varmaan tänäkin iltahetkenä isänmaamme suuren asian puolesta. Ja epäilemättä sellaisissakin Suomen kodeissa, joissa ei ennen rukous eikä liioin Jumalan sanan lukeminen ole saaneet sijaa, nyt ne molemmat ovat ahkerassa harjoituksessa. Ja kun me tämän tiedämme, me saamme olla varmat, että Herra ajaa asiamme onnelliseen loppuratkaisuun. Hän on vieläkin rukouksia kuuleva Jumala.

Älkää peljätkö! Jääkää hiljaa Herran eteen odottamaan hänen apuansa. Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta pelastaa.

A. I. Heikkala

divisioonan pastori

HERRA ANTAA TULEVAISUUDEN JA TOIVON.

Tammikuussa 1940 Taipaleessa
kannakselaisille sotilaille
pidetty puhe.

*»Sillä minä tunnen ajatukseni,
jotka minulla on teitä kohtaan, sanoo
Herra: rauhan eikä turmion ajatukset;
minä annan teille tulevaisuuden
ja toivon.» Jer. 29: 11.*

Veljet! On olemassa vaara hädässä ja vaivan tiellä kulkevalla kansallamme, vaara kodeista karkoitetuilla omaisillamme, vaara meillä, joita täällä rintamalla

opetetaan tuntemaan nykyaikaisen sodan koko pirullisuus. Masennus voi vallata mielen, niin myös epäily ja epäusko. Me saatamme ruveta kyselymään: Mikä tästä tulee? Joko tuli kansamme turmio? Missä on vanhurskas Jumala? Joko hän hylkäsi Suomen kansan?

Ei! Näin ei saa tehdä! Ei Herra ole hyljännyt Suomen kansaa, ei Karjalan kansan kohtalo ole Jumalalta salassa. Yli vuosisatojen kaiku meille Herran sana: »Minä tunnen ajatukseni, jotka minulla on teitä kohtaan.» Ja ne ajatukset ovat rauhan eivätkä turmion.

Vaikka kansojen Jumala on pannut meidät tällaiselle tielle, ei hän silti anna kansamme hukkoa. Me kaikki, sekä omaisemme siellä kaukana, missä lienevätkin, että me täällä, olemme Jumalan koulussa, missä meitä kasvatetaan Herran — ei omien — ajatusten mukaan iankaikkisuutta varten. Ja vaikka koulu on kova, ei ole aihetta masennukseen, sillä Herra elää. Emmekö ole saaneet jo käydyn sodan aikana sitä monella tavoin tuntea? Sentähden me katsomme rohkeina tulevaisuuteen. »Minä annan teille», sanoo Herra, »tulevaisuuden ja toivon».

Vielä tulee aika, jolloin sota loppuu ja kansamme kärsimykset ovat ohi. Voi olla, että meidän silmämme eivät sitä aikaa näe, mutta tulevat sukupolvet sen ainakin näkevät. Silloin palaa kodeista karkoitettu Kannaksen kansa koteihinsa ja laulaa kotiseurakuntiansa kirkoissa kiitoksen sille Herralle, joka kyllä kokee, mutta joka ei hylkää.

Emmekö kestäisil! Meillähän on Herra, joka antaa neille ajallisen tulevaisuuden ja toivon.

Mutta Jumala on iankaikkinen Jumala, ja niinpä meillä kristityillä, hänen opetuslapsillaan, ei ole vain ajallinen, vaan myöskin iankaikkinen isänmaa. Meitä rohkaisee elämään ja taistelemaan tietoisuus siitä, että ajallisen kodin jälkeen antaa Jumala meille taivaallisen kodin, iankaikkisen tulevaisuuden.

Aseveljet! Joko me olemme tuon valtakunnan omistajia? Joko meillä on iankaikkisen tulevaisuuden toivo? Joko me olemme selvittäneet välimme elävän Jumalan kanssa? Toisin sanoen: Olemmeko jo vieneet mahdotto-
muutemme Jeesuksen Kristuksen eteen ja hänen tähtensä etsineet anteeksiantamusta synneillemme taivaalliselta Isältämme? Se on: Jumalan valtakunnan kansalaisuutta.

Minulle kirjoitti äsken tänne rintamalle eräs poikansa menettänyt isä kirjeen. Kirje on kuin testamentti joukko-osastomme miehille. Näin tuo isä kirjoittaa:

»Pyytäisin pastorilta kysyä yhtä asiaa, jos pastori voisi antaa siihen vastauksen: Millä mielellä poikani lähti täältä katoavaisuuden maasta? Liekö Herran armo ollut jo kirkastunut hänen omalle kohdallensa? En sure sitä, että poikani kaatui taistelussa isänmaan puolesta meidän perivihollisiamme vastaan, kunhan olisi kuollut uskossa Jumalaan.»

Herra yksin tietää, oliko tuolla nuorukaisella usko Jumalaan ja sen mukana iankaikkinen elämä. Me tiedämme, että Jumala haluaa lahjansa kyllä jokaiselle antaa.

Voi, kun jaksaisimme sen vastaanottaa! Silloin me voisimme helpommin kantaa velvollisuuden pyhän kuorman. Silloin jaksaisimme paremmin seistä murtu-

mattomina nykyisyyden edessä ja katsoa toivoen ja rohkeasti tulevaisuuteen, vaikkapa se häämöittäisi-kin vain heikkona hädän, hävityksen ja kuoleman takaa.

Veikko Vapalahti

rykmentin pastori

VALKEAT VAATTEET.

S o d a n a i k a n a p i d e t t y h a r t a u s p u h e .

*»Nämä ovat ne, jotka siitä suu-
resta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat
pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne
Karitsan veressä.» Ilm. 7: 14.*

Kuulin eräänä iltana miesten keskustelevan varusteistaan. Varusteisiin oltiin tyytyväisiä. Tosin eräs miehistä huomautti, etteiväthän nämä meidän vaatekappaleemme ole kaikki yhdenmukaisia, ei samanlaisia eikä samanvärisiä, mutta toinen lisäsi siihen, että meilähän on kaikilla valkoiset lumipuvut, silloin me joka tapauksessa olemme samanlaisia.

Tuo keskustelu jäi mieleeni, ja se palautti muistiini lukemani Raamatun kohdan. Siinä puhutaan myös valkopukuisesta joukosta. Se tosin ei ole taisteluihin lähdössä. Se on niistä jo palannut — heistä sanotaan, että he tulevat suuresta ahdistuksesta.

Meillä on vielä monet ahdistukset kestettävänä, monet taistelut taisteltavana. Meidän on saatava voit-

toon tämä sota. Olemme sanoneet monta kertaa, että tämä sota on uskonsotaa. Sen tähden tätä sotaa ei käydä vain näkyvin asein. Sitä käydään näkymättömin uskon asein. Taistelutantereena ei ole yksin kahden valtakunnan välillä kulkeva raja. Ehkä vaikeimmat taistelut on käyty ja käydään sillä raja-alueella, joka kulkee itsekunkin sydämessä. Tällä maaperällä ratkaistaan tämänkin sodan viimeiset vaiheet.

»Jos Jumala on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?» Jumala on sen puolella, jolla on särjetty ja nöyrä henki. Sitä varten Herra on sallinut meille näitä ahdistuksia, että me nöyrtyisimme hänen eteensä tunnustamaan, että me olemme tehneet syntiä taivasta vastaan ja hänen edessään, emmekä ansaitse, että meitä kutsutaan edes tämän kansan lapsiksi, saati hänen lapsikseen.

Me olemme kaikki syyllisiä elävän Jumalan edessä. Meillä on kaikilla Jumalan kasvojen edessä tahraiset vaatteet, toisilla toisenlaiset, toisilla toisenlaiset. Mutta me voimme saada ne puhtaiksi. »Meillä on avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan.» Meidän ei tarvitse näitä tahraisia vaatteita enää kantaa.

Jos Herra saa meidät näiden ahdistusten alla käymään hänen armoistuiltensa eteen pyytämään anteeksi rikkomuksemme Jeesuksen nimessä ja veressä, niin me saamme silloin kaikki valkoiset vaatteet, saamme puhdistetun omantunnon ja mielenrauhan. Tämä ei kuitenkaan käy ilman taistelua. Niin lujalla on synnin rakkaus meidän sieluissamme. Niin suuresti me olemme jo tottuneet pitämään yllämme noita tahraisia vaatteita.

Mutta nyt, jos koskaan, me voimme niistä luopua. Taivas on lähempänä kuin ennen. Jumalan kutsuva ääni on koskettanut meidän kaikkien sieluja. Elämän ja kuoleman rajan yli siirtyminen voi tapahtua minä hetkenä tahansa. Antakaamme sentähden Jumalan Hengen täyttää meidän sydämemme niin, että saatanan vallan on pakko vetää joukkonsa pois! Antakaamme Pyhän Hengen taivuttaa meidän mieleemme siihen rukoukseen, että Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri saisi puhdistaa meidät kaikista synneistämme!

Tämän sisäisen taistelun tulos ratkaisee sen taistelun, jossa kansamme nyt on ulkonaisen vihollisemme kanssa. Tämä sota päättyy silloin, kun tarpeellinen määrä Suomen kansasta on tullut herätykseen. Salliessaan pahan tapahtua asettaa Herra sille kuitenkin rajansa.

Pahan rajana ei ole vain teidän tuliaseenne. Sen rajana on Jumalan väkevän käden alle nöyrytynyt ihminen, joka on antanut valkaista vaatteensa Karitsan veressä.

Martti Lujanen
rykmentin pastori

YKSINÄISTEN YSTÄVÄ.

Hartauspuhe, joka pidettiin erään
tamperealaispataljoonan teltassa
tammikuussa pääpuolustuslinjalla
Aittojoella.

Aseveljet! Kaukana on Tampere tuttuine katuineen. Kaukana ovat omaiset ja ystävät. Senvuoksi hiipii joskus iltaisin unta odoteltaessa tai yksinäisellä vartiovuorolla helposti sydämeen yksinäisyyden tunne. Täällä lumisessa, oudossa erämaassa tuntee moni meistä usein itsensä yksinäiseksi.

Mutta juuri silloin, kun tunnemme kaikkein suurinta tyhjyyttä ja yksinäisyyttä, on meitä lähellä ystävä, joka ymmärtää meitä ja haluaa meitä auttaa. Meidän Vapahtajamme on niin usein maallisen vaelluksensa aikana ollut yksin. Sen tähden hän myös ymmärtää surumme ja huolestamme. Jeesuksen elämä oli yksinäisen miehen elämää vaarojen keskellä. Jo Jeesuksen kehdon ääressä liikkuvat kuoleman varjot. Pieni lapsi joutui Joosefin ja Marian mukana pakenemaan Egyptiin Herodes-kuninkaan murhanhimoa. Ja kun Jeesus varttui mieheksi ja julisti ihmisille totuuden, halusivat monet tappaa hänet. Maailman Vapahtajan omaistakaan eivät ymmärtäneet häntä. Hänen omat opetuslapsensa eivät käsittäneet Mestarinsa rakkauden oppia, vaan olivat valmiit pyytämään Jumalalta tuhoa kaikille, jotka kohtelivat heitä epäystävällisesti. Ja kun Jeesus Getsemanessa näki aivan lähellä sen tuskien tien, jota hänen oli kuljettava tuskalliseen ristinkuole-

maan maailman syntien tähden, ei yksikään opetuslapsista jaksanut valvoa ja rukoilla yhdessä hänen kanssaan. Vapahtajan täytyi valittaa: »Niin, ette siis yhtä hetkeä jaksaneet valvoa minun kanssani yhdessä.» Ja miten yksinäiseksi ja hyljättyksi Vapahtajan täytyi tuntea itsensä sanoessaan: »Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole paikkaa, johon päänsä kallistaisi.»

Meidän sydämemme tuntuu levolliselta, kun tiedämme, että tämä yksinäinen taistelija haluaa auttaa meitä. Ja hän voi meitä auttaa, sillä hänellä on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Ja on lohdullista tietää, että hän ymmärtää meitä, sillä hän on ollut kiusattuna kaikin tavoin niinkuin mekin. Kun meillä on tällainen meitä ymmärtävä ja rakastava Vapahtaja, älkäämme epäröikö kuullessamme hänen kutsunsa: »Tulkaa minun tyköni te kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä tahdon virvoittaa teitä.» »Joka tulee minun tyköni, sitä minä en heitä ulos.»

Me saamme yksinäisinä hetkinä kantaa kaikki surumme ja huolestamme Vapahtajalle. Saamme kertoa hänelle syntitaakkamme ja sen huolen ja levottomuuden, jonka tunnemme rakkaistamme, joista nyt olemme kaukana. Me saamme uskoa Jeesukselle kaiken, mikä mieltämme painaa, ja saamme luottaa siihen, että hän antaa kaikki syntimme anteeksi, kun katuvaissin sydämin olemme hänelle syntimme tunnustaneet. Ja kun olemme hänelle kaiken kertoneet, silloin saamme omistaa sydämissämme hänen sanansa: »Poikani, ole turvalisin mielin, sinun syntisi on anteeksiannettu.» Pappina olen usein saanut nähdä, miten kuolevan kasvot kirkastu-

vat, kun Jeesuksen rakkaus kirkastuu hänen sielulleen. Saman voiman, rohkeuden ja luottamuksen tulevaisuuteen saa jokainen, joka on avannut sydämensä Vapahtajalle, murheellisten lohduttajalle ja yksinäisten taistelijain tuelle.

L. Hakamies
rykmentin pastori

TULIRINTAMAN TAISTELIJA.

Rintamalla pidetty puhe.

»Ensi kertaa puolustautuessani ei kukaan tullut avukseni, vaan kaikki jättivät minut; älköön sitä heille syyksi luettako. Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeuran kidasta. Ja Herra on vapahtava minut kaikesta ilkeivallasta ja pelastava minut taivaalliseen valtakuntaansa; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti!» 2 Tim. 4: 16—18.

Apostoli Paavali oli henkisen tulirintaman mies, jolle vaara ja vaiva olivat läheisiä. Maalla ja merellä, silloisen tunnetun maailman valtateillä ja autioissa erämaissa hän oli liikkunut suuren käskijänsä sotilaana. Lukemattomia kertoja hän joutui yllätetyksi ja vastustajiensa pahoinpitelemäksi, mutta mikään ei

voinut sammuttaa hänen intoaan saada tehtävänsä täydelleen suoritetuksi. Kristuksen sotilaana hänen katseensa tähtäsi päämäärään, Herran taivaalliseen valtakuntaan. Sieltä suuresta päämajasta hän oli saanut tehtävän julistaa tämän valtakunnan evankeliumia ihmiskunnalle, jota synti, hätä ja kuolema hallitsivat. Monet kuulivatkin tuon rohkean miehen levittämää kutsua kokoontua ristinlipun alle, ja niin saammekin apostolien sotapäiväkirjoissa nähdä useita nimiä, jotka sieltä vieläkin loistavat meille kertoen esikuvallisista, uskollisista ja urhoollisista sotilaista, ehjän antaumuksen pelottomista miehistä uskon jalossa taistelussa.

Mutta apostoli Paavali joutui myöskin kokemaan tappion karvautta. Puolustaja, joka uskoi jotakin voivansa totuuden puolesta, oli jätetty yksin. Tilanne oli sellainen, ettei hän voinut saada apua uskollisina pysyneiltä ristinrintamankaan miehiltä, vaan täytyi uskaltautua Herran avun varaan. Jalopeuran kita uhkasi niellä. Ilkivalta ja petos punoivat juoniaan. Paavalilla ei ollut mitään epätietoisuutta siitä, mitä tästä aiheutuva sota merkitsisi hänelle ja sille asialle, minkä hyväksi hän kaikkensa ponnisti ja uhrasi. Hän joutui myöskin murheella toteamaan, kuinka aseveljien joukko hänen ympärillään harveni, ja mikä pahinta, siitä syystä, että he rakastuivat tähän maailmaan.

Taistonkentillä kulkee soturin tie useinkin läheltä kuoleman rajaa. Tänään rohkeana ja voitollisena uhkunut elämä saattaa huomenna sammua vihollisen armottoman luodin kaatamana. Oman isänmaamme historialliset vaiheet muodostavat aivankuin katkelman siitä ikuisesta taistelusta, mitä kaikkialla ja aina käy-

dään. Tiedämme, kuinka ahnaat kädet ovat kurkottautuneet anastamaan ja tuhoamaan sitä, mikä meille täällä ajallisuuden himmenevien tähtien alla on kalleinta. Sydämissämme pyytää puheenvuoroa rauhoittava toive, että Herra Jumala on paneva väkevän kätensä väliin ja pelastava maamme tuon pedon kaikki nielevästä hirmuvallasta. Tämäkin parempain aikojen odotus saa lähteä tummalta taustalta, sillä tätäkään taistelua ei voiteta kärsimyksittä eikä uhreitta. Kaikkien meidän yhteisistä ja henkilökohtaisista palveluksista ja uhrauksista versoo isänmaamme onnellinen tulevaisuus. Kysymyksessä ei ole vain oma vähäinen elämämme, vaan kristityn kansan kutsumus viljellä ja vartioida todellisen ihmiselämän korkeimpia arvoja.

Hätäänsä apostoli sai uskon rohkeutta Herralta, joka auttoi ja vahvisti häntä. Hän saattoi rauhallisesti ja suoraan katsoa sodan ankaraan todellisuuteen. Kokeemukset Jumalan ihmeellisestä varjeluksesta, mikä on meitäkin isällisenä ohjauksena seurannut näillä taistontentillä, ovat synnyttäneet reipasta, luottavaista mieltä ja vahvistaneet kestämiään taistelussa uskonnon, kodin ja isänmaan puolesta. Näillä tulilinjilla meitä jokaista kehoitetaan etsimään itsellemme oikeaa vastausta kysymykseen Jumalan valtakunnasta ja omasta kansalaisoikeudestamme siinä. Herra pelastakoon meidät taivaalliseen valtakuntaansa. Amen.

M. A. Kohonen
rykmentin pastori

ELÄMÄ VAI KUOLEMA?

Maaliskuun alussa Impilahdella
teltoissa pidetty puhe.

— *»Minä tiedän sinun tekosi:
sinulla on se nimi, että elät, mutta
sinä olet kuollut.»* Ilm. 3: 1.

Elämän ja kuoleman vakavuus ei ole milloinkaan ennen ollut meitä lähempänä kuin nyt. Emme tiedä, milloin elämämme päättyy. Näemme aseveljiemme kaatuvan ja haavoittuvan. Milloin on oma vuoromme? Näemmekö vielä kotimme, omaisemme, kynnämme vielä kerran tuttuja pelloja ja soutelemmeko kotilahdella. Olemme täällä valmiita taistelemaan ja kaatumaankin kaiken meille kalliin puolesta. Mutta sittenkin viivähdämme joskus tuossa kysymyksessä: Palaammeko täältä elävinä vai kuolleina?

Elämän ja kuoleman vakavuuden eteen asettaa meidät Vapahtajamme sana Ilmestyskirjassa: »Sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut.» Voimme olla sisäisesti Jumalan edessä kuolleita. Voimme olla hänestä sydämessämme vieraantuneita. Ihmiset ehkä pitävät meitä elävinä. Ehkä itse tiedämme tunnossamme asian todellisen laidan. Voi myös olla, että luulemme olevamme eläviä. Olemme valmiit puolustamaan uskontoa, kotia ja isänmaata. Olemme toisinaan saaneet kokeakin Kaikkivaltiaan ihmeellistä varjelua vaaroissa. Olemme toisinaan koettaneet rukoillakin. Mutta Herra, joka katsoo sydäntä ja jolta ei mitään voi salata, lausuukin, että sinulla on tosin nimi, että elät, vaikka olet kuollut. Synti ja maailma sitovat meitä kuoleman siteillä.

Omaatuntoa painaa syyllisyys. Ja nekin, jotka tahtoisivat olla Herran tien kulkijoita, tuntevat usein kipeästi, miten sydän on kova ja valheellinen, kuollut.

Mutta Herra ei ainoastaan tahdo todeta tilaamme. Hän tahtoo herättää meidät eloon. Itse emme voi sitä tehdä. Hänellä on meille sana elämästä: »Minä olen ylösnousemus ja elämä. Jokainen, joka elää ja uskoo minuun, hän ei ikinä kuole.» Hänellä on lääke meidän haavoihimme, anteeksiantamus ja armo meidän syyllisyyteemme, elämä meille kuolleille. Saamme jäädä tällä hetkellä hänen tutkivien katseittensa eteen ja sisäisesti kuolleina turvautua häneen, joka on ylösnousemus ja elämä. Ja silloin olemme yhtä valmiit taisteluissamme kaatumaan kuin niistä palaamaan koteihimme. Kuolemalla ei ole lopullista valtaa meihin. Elämä voittaa kuoleman.

Paavo Telaranta

rykmentin pastori

UHRIN MERKITYS.

Rintamalla pidetty puhe.

»Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisunjyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää.» Joh. 12: 24.

Kestävä perusta ja pohja on tarpeen, jotta sille voitaisiin rakentaa arvokasta ja suurta. Tämä on järkymätön laki kaikissa inhimillisissä asioissa. Mutta

tämä koskee myöskin kristinuskon ja sielun pelastuksen asiaa.

Risti ja sillä annettu uhri on kristinuskon perusta. Ilman ristiinnaulittua ei ole olemassa kristinuskoa. Ilman Jeesuksen suurta uhria ei ole olemassa iankaikista elämää ja sielun vapautta.

Julistus rististä ja uhrista on hullutusta tämän maailman ihmiselle. Tämä maailma vihaa sitä. Se on vastenmielinen asia monelle. Miksi? Koska risti tuomitsee synnin, valheen, vääryyden ja itsekkyyden. Ristin kirkasta valoa vältetään, koska se paljastaa ihmissydämen pahuuden ja synnin rakkauden. Ihminen on luonnostaan äärettömän itsekäs. Luovuttaminen, kieltäytyminen ja uhraaminen on sen tähden ihmiselle vaikeata ja tuskallista. Risti opettaa meille uhrin salattua ja välttämätöntä asiaa. Mutta varmaan juuri siksi ristiä kartetaan ja vihataan.

Ilman uhria ei mikään hyvä ja jalo maailmassa mene eteenpäin. Uhri on yhtä välttämätöntä meille kuin aurin gon valo. Jos uhrimieli loppuu, niin silloin loppuu myöskin kaikki sankaruus. Silloin loppuu elämä ja vapaus.

Risti puhuu meille suurimmasta uhrista, mikä koskaan on annettu. Jumala antoi sen meille silloin, kun hän uhrasi ainoan Poikansa meidän puolestamme ja autuudeksemme. Se oli sovitusuhri.

Moni Suomen isä ja äiti on saanut luopua ainoasta pojastaan tänä talvena. Isänmaa on vaatinut useita sellaisia suuria uhrauksia. Kristuksen antama uhri on kuitenkin kaikkia näitä korkeampi ja suurempi, koska oli kysymys Jumalan Pojasta, joka oli täydellisesti pyhä ja vanhurskas.

Kristuksen kuolema oli välttämätön. Kristuksen uhrin tarpeellisuutta kuvaa havainnollisesti vertaus maahan pudonneesta vehnänjyvästä. Vehnänjyvän täytyy ensin maassa kuolla, jotta se voisi tuottaa uuden sadon ja paljon hedelmää.

Jos Kristus ei olisi kuollut, niin silloin ei myöskään kukaan meistä pääsisi iankaikkisesta elämästä osalliseksi.

Suomen kansa kulkee taas ristin tietä. Suomen kansalta vaaditaan taas uhreja. Monen suomalaisen kuolema on välttämätön yhteisen asian puolesta. Isänmaan suuressa asiassakin on välttämätöntä, että vehnänjyvä putoaa maahan ja kuolee. Eräiden kohdalla on kuolema välttämätöntä, jotta Suomen kansa voisi elää vapaana ja onnellisena kansana ja tuottaa paljon hedelmää. Jos ei uhria nyt annettaisi, niin odottaisi meitä orjuus, häpeä ja kuolema. Meidän pyhä velvollisuutemme on taistella loppuun saakka. Meillä ei ole oikeutta antaa lapsillemme perinnöksi orjuutta.

Aseveli! Onko tämä asia kirkastunut sinulle? Oletko valmis antamaan henkesi lunnaksi isänmaan ja kodin puolesta? Ehkä juuri sinä olet eräs niistä vehnänjyvistä, jotka Jumala katsoo välttämättömiksi ja jotka isänmaa nyt tarvitsee.

Olemme varmaan jokainen kamppailleet viime aikoina näiden suurten asiain kanssa. Ihmeellinen ristiriita on täyttänyt sielumme. Me haluaisimme tehdä jotain suurta ja uhrata isänmaan puolesta. Mutta me haluaisimme samalla säilyttää henkemme ja edelleen jäädä tänne ajallisuuteen omaistemme ja ystäviemme keskelle. Me haluaisimme nauttia maallisen elämän

antimista, säilyttää yhteiskunnallisen asemamme, lisätä rikkauksiamme ja saavuttaa kunniaa ja mainetta. Meidän on niin vaikea luopua näistä. Miten monta ankaraa sisäistä taistelua onkaan käyty näistä asioista! Mutta yksi asia on varma. Ilman uhrauksia ei mitään voiteta.

Joka taisteluun lähtee puhdistetulla omallatunnolla ja Jeesuksen ristin merkeissä, palaa aina voittajana, vaikkapa kaatuisikin taistelussa. Hän on säilyttänyt sielunsa iankaikkiseen elämään ja saavuttanut vanhurskauden katoamattoman seppeleen. Ja hän on verellään lunastanut Suomen vapauden.

R. K. Koskenkylä
pataljoonan pastori

»— JA TUKEE KÄTTÄNI.»

Suomussalmen Juntusrannan rintamalla Nuolen torpassa helmikuussa 1940 pidetty iltahartauspuhe.

Virsi 340.

Se virsi, jonka juuri veisasimme, puhuu Jumalan varjeluksesta. Varjelija, taivaan ja maan luoja, on valpas ja valvova. Hän pysyy luonani öin, päivin. Hän ohjaa askeleitani. Virrestä käy ilmi, että varjelus on moninaista.

Tällä kertaa mieleni erikoisesti kiintyi sanoihin:

»— Ja tukee kättäni». Näitä sanoja ajatellessa välähti muistiini kolme kuvaa.

Aivan hiljattain luin täällä rintamalla muistokirjoituksen eräästä äskettäin kaatuneesta sankarista. Vainaja oli innokas ja palava isänmaan mies. Oli luonnollista, että hän oli sodassa mukana. Muistokirjoituksessa sanottiin tästä urhoollisesta taistelijasta muun muassa näin: »Nyt on hänen voimakas kätensä herpautunut juuri siinä taistelussa, joka tarkoitti isänmaan parasta.» Tämä oli kauniisti sanottu. Elämänkaari päättyi sankarivainajan kalliin ja rakkaan asian merkeissä. Kun äsken veisasimme, että Herra tukee kättämme, muistui mieleeni tämä mies ja se, että Jumala tuki hänen kättään loppuun saakka. Sodassa kuolema vasta sen otteen kirvoitti.

Toinen kuva. Muutama vuosi sitten eräs suurliikemies päätti päivänsä isossa maailman kaupungissa. Hänen liikeyrityksensä eivät olleet oikeat. Niissä oli petosta. Toivotonta tekoaan suorittaessaan hänen oli täytynyt asettaa pehmeän tyynyn varaan se käsi, jonka tuli vetää liipaisimesta. Käsi oli tutissut. Ei ollut ketään, joka olisi sitä tukenut. Tahraiset asiat panivat sen vapisemaan.

Kolmas kuva on keskuudestamme, tältä rintamanlohkolta. Sen on kertonut eräs aseveljemme. Tuolla etulinjassa oli parivartio asemissa. Vihollissotilas tuli näkyviin. Vartiosotilaat kävivät ampumaan ja toinen miehistämme huomasi, miten he tähtäsivät kaikessa rauhassa ja »oikein hartaasti». — Käsi ei vapissut.

Jumala tukee kättäni. Jumala tukee koko kansamme, joka jälleen on joutunut taistelemaan oikeuk-

siensa puolesta. Asiamme on oikea ja puhdas. Sen tähden on aseillamme menestystä. Herra sotii puolestamme ja kanssamme. Hän tukee kättämme. Jumala on oikeamielisten pelastaja (Ps. 7: 11).

Veljet! Jumala tahtoo päästä tukemaan meitä myös sisäisen elämämme taisteluissa. Eiväthän nämäkään taistelut ole meille tuntemattomat. Sisäinen sodankäynti on sangen usein toiselta salattua. Herra sotii hiljaisuudessa. Vihollinen tässäkin sodassa on suuri ja sen rintamat ovat lähellä, omassa povessamme. Synti on vastustajan aseena. Me tunnemme tämän aseisen iskut. Täälläkin se tekee hyökkäyksiään. »Synti suhisee korvissani», valitteli kerran äidilleen nuori koulupoika, Abraham Achrenius, se mies, josta kotiseutujemme heränneet paljon puhuvat. Jumalan työ alkoi vaikuttaa hänessä, ja hän alkoi kuulla »synnin suhinaa». Jumalan käsi on täällä miesten elämässä vaikuttamassa, ja eikö silloin monet kerrat tule murhe mieleen synnin, oman syntimme tähden. Kuulkaa miehet, tämän murheen me saamme panna Herran eteen. Hän on meitä lähellä ja tukee meitä. Ja onhan hän sen tehnytkin. »Hän pahat multa poistaa ja sielun pelastaa, suo armon mulle loistaa.» Jumalan tuoma tuki onkin juuri siinä, että armo loistaa. Kaikki synnin iskut, likaisen vaelukseni ja tappioni saan anteeksi. Jumala on valmis jälleen ottamaan minut omakseen. Hänen lapsenaan saan päiväni päättää ja taisteluihin käydä. Se tukee, kun tiedän ja uskon, että Herra ei minua heitä, vaan uudelleen ja uudelleen etsii minua. Hän ottaa jokaisen omakseen, joka hänen tykönsä tulee. Tämän hänen oman sanansa turvin saamme nytkin jäädä hänen

omikseen. Hänen omilleen kuuluvat Jeesuksen sanat: »Minun omani tuntevat minut ja seuraavat minua.» Kun näin uudistettuna jälleen tulee halu päästä Herran omaksi ja lähteä häntä seuraamaan, on saatu olla Jumalan tuettavina. Herra pyytää päästä hoitamaan meitä kaikkia.

Miika Tarna
pataljoonan pastori

MIKÄ ON PÄÄMÄÄRÄSI?

Etulinjan korsussa sodan aikana
pidetty puhe.

Virsi 348: 1.

Olen tavannut täällä etulinjojen korsuissa useita entisiä rippikoulupoikiani. Eihän ole monta vuotta siitä, kun te, jotka nyt suoritatte isänmaallista velvollisuuttanne, kävitte tuon koulun. Varmasti moni tärkeäkin kristinuskon totuus jäi silloin hämäräksi. Nyt te olette varmasti joutuneet täällä kranaattikeskitysten aikana tai hiljaisina yön hetkinä vartiopaikallanne seisoessanne miettimään iäisyysasioita, jotka aikaisemmin eivät paljonkaan ajatuksianne kiinnostaneet. Tämä sota, niin uskallan ajatella, on ollut havaintovälineenä Jumalalla, kun hän on tahtonut opettaa meille, Suomen nuorille miehille, kristinuskon totuuksia.

Olemme monen monta kertaa kuulleet sen sanan, jolla virrensäkeistömme alkoi. Tavallisesti olemme ajatelleet, että autuas on samaa kuin onnellinen. Ainakin

minulle tämä sota on opettanut: ne ovat kaksi toisistaan suuresti poikkeavaa asiaa! Kerron tapauksen, joka opetti minulle niiden eroavaisuuden.

Olen kerran aikaisemmin käynyt Kannaksella, useita vuosia sitten. Kävin hyvän opiskelutoverini luona Kivennavalla. Viipyessäni hänen kodissaan muutamia päiviä tulin siihen päätökseen, että hänen kotinsa oli onnellinen koti, jonka jäsenet viihtyivät hyvin oman kotilieden ympärillä toistensa seurassa. Mutta — nyt ei enää voi väittää samaa? Vihollisen tunkeuduttua maamme sai tämän perheen nuorempi tytär omin silmin nähdä, kuinka tulenliekit tuhosivat tuon heille kaikille niin rakkaan kodin. Vanhemmat olivat vähän aikaisemmin lähteneet kohti tuntematonta kohtaloa outoihin oloihin. Nuorin poika kaatui jo sodan alkuvaiheessa, ja hänen ruumiinsa haudattiin tuntemattomana vieraseen hautausmaahan. Niin, kuka voisikaan väittää, että tuon kodin jäsenet olisivat edelleenkin onnellisia?

Nyt olen tullut ajatelleeksi: mainitsemani kodin jäsenet eivät olleet ensimmäisen Kannaksen matkani aikana vain onnellisia, vaan myös autuaita. He näet eivät olleet saavuttaneet ainoastaan ajallista onnea, vaan olivat turvanneet iankaikkisuutensakin. He olivat elämässään toteuttaneet virrensäkeistömme sanoja, he olivat antaneet sydämensä Herran käteen. — »Kun äiti sai kuulla nuorimman poikansa kaatumisesta, pysyi hän ihmeen rauhallisena», kertoi hänen toinen poikansa.¹ Tuo äiti näet tiesi, että sankarivainaja oli antanut elämänsä Herran käteen. Poissa oli onni, joka on sidottu maallisen elämän myötäkäymiseen. Mutta autuaita

¹ Pastori O. E. Huuhtanen, joka kaatui 13. 3. 1940.

he olivat ja ovat. Sillä autuus vain lujittuu vastoin-
käymisistä, jotka ajavat Kristuksen luo, ja se jatkuu
haudan tuolla puolen.

Herra kysyy meiltä jokaiselta: Etsitkö onnea, jonka
kestämättömyyden tämäkin sota taas on paljastanut?
Vai onko päämääräsi autuus, jota kuolemakaan ei voi
murskata? »Autuas, ken sydämensä antaa Herran
kätehen.»

Untamo Aitio

prikaatin pastori

»KIITTÄKÄÄ JOKA TILASSA!»

S a u n a k o r s u s s a h e l m i k u u l l a 1940
p i d e t t y p u h e.

»Kiittäkää joka tilassa —.» 1 Tess.
5: 18.

Jumalan pyhä sana kehoittaa meitä kiittämään
Jumalaa joka tilassa. Elämässä ei ole Jumalan sanan
mukaan mitään sellaista hetkeä, jolloin Jumalan lapsella
ei olisi syytä kiitokseen. Herran omalla on aina aihetta
kiittää Jumalaa, vieläpä elämänsä kaikkein vaikeim-
pina ja tuskallisimpinakin hetkinä. Tämä voi ensi kuu-
lemalta tuntua oudolta ja mahdottomalta. Onko sitten
Suomen kansalla näinä vaikeina koettelemusten kuu-
kausina syytä kiittää Jumalaa, kuukausina, jolloin
taivas on satanut tulta ja tulikiveä, jolloin tuhansien
rauhallisten kansalaisten kodit ovat palaneet tuhkaksi,
jolloin sadat lapset ovat jääneet orvoiksi ja jolloin

vihollisen tuhoa kylvävät turmanlinnut ovat yötä päivää vavisuttaneet kansamme sydäntä? Onko meillä rintamamiehillä, joiden viereltä on kaatunut aseveljiä ja jotka itse olemme alituisesti kuolemanvaarassa, syytä kiitokseen? Saattaa jostakusta tuntua, ettei ole, ja kuitenkin Jumalan järkkymätön sana pitää paikkansa. Jos meillä on Jumalan edessä avoin ja herkkä mieli, on meillä yllinkyllin kiitoksen aihetta.

Aseveljet! Kun ajattelen erityisesti tätä hetkeä, jota nyt elämme, on meillä aivan erikoinen syy ylentää mielemme Jumalan puoleen. Muutama päivä sitten vihollisen kovasti ahdistaa oli koko joukko-osastomme vähällä joutua saarroksiin ja tuhoutua. Yhteen aikaan luultiin jo, ettei joukko-osastostamme jää jäljelle muuta kuin rippeet. Sadat miehet olisivat silloin kohdanneet kuolemansa taistelukentällä. Jumala kuitenkin rakkaudessaan valmisti joukko-osastollemme pääsyn saarroksista ja varjeli, aseveljet, teidät suurelta tuholta. Joukko-osastomme on saanut kokea erityistä varjelusta ja huolenpitoa. Meillä on täysi syy kiittää tästä varjeluksesta Jumalaa.

Ihmissydän on kankea ja hidas oppimaan silloin, kun on kysymys Jumalan sanan neuvoista ja opetuksista. Varsinkin me suomalaiset olemme usein hyvin jäykkä-niskaisia Jumalan edessä. Mielellämme otamme hädässä Jumalalta avun vastaan, mutta hitaat olemme häntä kiittämään ja ylistämään. Siksi on tänä iltana meille jokaiselle tarpeen Jumalan sanan kehoitus: »Kiittäkää joka tilassa.» Kiittäkää, veljet, Jumalaa!

Reino Niininen

armeijakunnan pastorin apul.

USKONTUNNUSTUKSEMME KESTÄÄ.

Eräässä Summan korsussa tammi-
kuulla 1940 pidetty puhe.

Meillä kristityillä on uskontunnustuksemme, ja te, aseveljet, olette sen kuulleet luettavan aina jumalanpalveluksissa kotiseutunne kirkossa.

Tässä uskontunnustuksessa me tunnustamme uskomamme Isään Jumalaan, joka Vähästä katkismuksesta oppimamme selityksen mukaan varjelee ja »suojelee meitä kaikissa vaaroissa ja pelastaa meidät kaikesta pahasta». Tämän kaiken me, veljet, olemme saaneet itse kokea täällä rintamalla. Keskustelimme juuri siitä, kuinka Jumala on usein ihmeellisellä tavalla meitä varjellut. Kuolema on ollut hyvinkin lähellä, mutta siitä on pelastuttu, emmekä voi siinä pelastuksessamme nähdä muuta kuin meitä korkeamman voiman vaikutusta. Kristittyinä me tunnustamme nöyrästi, että Jumala on meitä varjellut.

Samalla kun olemme kokeneet todeksi tämän Jumalan varjeluksen, olemme saaneet myös nähdä, kuinka hän kuulee rukoukset. Me täällä rintamalla olijat olemme oppineet häntä rukoilemaan, mutta niin myös kotiseudulla olevat omaisemme ovat muistaneet meitä rukouksin Jumalan edessä. Kyllä siellä vaimo muistaa miestään, vanhemmat poikiansa. He tahtovat rukouksin sulkea heidät Jumalan suojelukseen, muistaapa vielä iltarukoustansa soperteleva lapsemmekin isää, joka kaukana rintamalla on vaarojen alaisena. Suomen kansa on pantu nyt opettelemaan rukoilemisen taitoa,

ja moni, joka sen on unohtanut tai ei ole koskaan sitä harjoittanut, on sitä nyt tavailemassa. Me emme ole turhaan kääntyneet Jumalan puoleen. Hän on antanut meille apunsa, ja hän on varjellut meitä aina tähän hetkeen saakka, ja me saamme olla varmoja siitä, että hän vastakin meitä auttaa.

Eivät kuitenkaan kaikki ole varjeltuneet. Aseveljiä on kaatunut. Eikö heidän rukouksensa ole tullut kuulluksi, helposti ajattelemme. Kyllä heidän rukouksensa ovat tulleet kuulluiksi niinkuin meidänkin, vaikkeivät ne ole toteutuneet samalla tavalla. Meidän on muistettava, että Jumala pelastaa meidät kaikesta pahasta. Ne veljet, jotka ovat täällä kaatuneet, eivät suinkaan ole onnettomampia kuin me, vaan heistä voimme sanoa, että Jumala on pelastanut heidät kaikesta pahasta. Sielujemme pelastus, iankaikkisen elämän saaminen on Jumalan johdatuksen tarkoituksena jokaisen meidän kohdallamme. Pois siirtyneet ovat sen saavuttaneet, jos heille toinen uskonkappale on tullut yhtä todelliseksi kuin on ollut tämä ensimmäinen.

Rakkaat aseveljet! Toivoni on, että teille olisi todella tullut myös todeksi toisen uskonkappaleen sisältö: Kristus on kuollut minun tähteni, niin että »minä hänen omansa olisin». Jos tämän olemme elävästi tunteet täällä tulilinjalla vihollisen tykistötulen alaisena ollessamme, ei meillä ole mitään hätää. »Sillä ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.» Me saamme olla turvallisin mielin minkälaisessa kranaattisateessa tahansa, sillä me tiedämme, että Jeesus on kanssamme. Laulammehan eräässä virressä:

»Jos me joudummekin, syvihän vesihin,
ratki keskelle kuoleman kauhun,
emme nääntyä voi, hänen äänensä soi
läpi myrskyn ja helvetin pauhun.»

Turvallista ja onnellista on siis kulkea tämän Herran kanssa niin täällä helvetillisen paukkeen keskellä kuin myös kodin rauhallisissa oloissa.

Meillä on uskontunnustuksessamme vielä kolmas uskonkappale. Jos edelliset ovat meille todellisia, niin silloin voimme myös yhtyä totisin sydämin viimeiseen: »minä uskon syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän». Iankaikkinen elämä pysyy meille vieraana, niin kauan kuin uskomme saavamme olla täällä maailmassa alati. Mutta kun huomaamme tämän elämän katoavaisuuden, silloin iankaikkiset totuudet tulevat arvokkaiksi. Täällä me olemme oppineet näkemään kaiken katoavaisuuden. Emme tiedä, koska elämämme päättyy. Lähdön hetki voi pian olla käsissä. Siksi iankaikkisen elämän asiat, vaikka ne ovatkin näkymättömiä, tulevat kuitenkin läheisiksi ja todellisiksi. Toivoni siis on, että näin olisi käynyt meille jokaiselle, ei niin, että ne vain täällä sitä olisivat ja sitten, kun kerran rauha palaa ja saamme käydä koteihimme omaistemme luo, unohtuisivat, vaan että me aina harrastaisimme niitä ja elämämme päämääränä olisi oikea isänmaa, taivaan koti.

Rakkaat aseveljet! Rukoilkaamme, että niinkuin olemme elävästi täällä kokeneet ensimmäisen uskonkappaleen totuudet, samoin kokisimme myös toiseksi toisten uskonkappaleitten sisällön, Jeesuksen Kristuksen uhrikuoleman merkityksen syntien anteeksiantami-

seksi sekä iankaikkisen elämän. Silloin on tulevaisuutemme varmalla pohjalla, tapahtuipa meille mitä tahansa.

Y. S. Sarparanta
divisionan pastori

USKON KALLIOPOHJALLA.

Suomenlinnan kirkossa sodan aikana
pidetty sotilassaarna.

*»Älköön teidän sydämenne olko
murheellinen.» Joh. 14: 1.*

Kun me ajattelemme uhria, jonka isänmaan puolesta kaatuneet sankarimme ovat isänmaalleen antaneet, näemme selvästi, miten suurisisältöinen on se kuolema, johon he, kaiken alttiiksi pannen, ovat käyneet. He eivät tämän kuoleman kautta ole vaipuneet pimeään ja yöhön, ei — he ovat siirtyneet elämään, ja heidän palkkansa on elämän kruunu. Siksi meidän sydämemme ei ole murheellinen heitä ajatellessamme.

Suurten tapahtumien keskellä on vain sillä, mikä on ikuista, merkitystä ja arvoa. Taistelun melskeessä ja kuoleman verisillä kentillä ei kestä mikään muu kuin se sana, joka julistaa elämän voittoa kuolemasta. Tämä sana on Kristus, ja hän lausuu meillekin: »Älköön teidän sydämenne olko murheellinen.»

Suuri suru ja ilo ovat hyvin lähellä toisiaan. Meidän murheemme muuttuu iloksi sinä hetkenä, jolloin tuska

ja ahdistus näyttävät meille todellisen sisältönsä, ja me näemme, että vain kuoleman kautta kulkee tie elämään. Ja se rakkaus, jonka tiedämme sisältyneen sankariemme kuolemaan, tekee ilomme vielä suuremmaksi.

Kun Kristus on meille elämä, on kuolemakin voitto. Ne aseveljistämme, jotka Kristukseen uskovina ovat taistelukentillä kaatuneet rakkaan isänmaamme vapauden puolesta, eivät ole kuolleita, joita me suremme niin kuin ne, joilla ei ole toivoa; he elävät ja heidän tekonsa seuraavat heitä. Heidän muistonsa on pyhä, emmekä me saa sitä murheella viettää.

Jumala rakastaa meitä, ja erikoisen lähellä on hänen rakkautensa meitä silloin, kun me joudumme kärsimysten ja koettelemusten tuliahjoon. Hän kuljettaa meitä läpi tulen ja veden, mutta tämä ei merkitse kuolemaa. Kaikkivaltiaan Jumalan ja hänen Kristuksensa sana kuuluu rohkaisevana ja lohduttavana keskellä taisteluja ja kärsimyksiä: »Älä pelkää, sillä minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltäsi kutsunut, sinä olet minun.» Tämän sanan voimasta katoavat sydäimestä pelko ja murhe, ja ainoaksi todellisuudeksi tulee ikuinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme ja Vapahtajassamme.

Näin me uskomme ja näin uskoivat niin monet heistä, jotka eivät enää ole luonamme, he, jotka kirjoittivat viimeisenä tervehdyksenään kotiin:

»Rakas äiti, kun kuulet, että olen kaatunut, älä sure. Menen sinne, missä elämä on ikuinen. Kun Kristus on elämä, on kuolemakin voitto!»

Sotilasveljet! Jumalan ikuinen rakkaus on ihmistä hyvin lähellä, kun hän keskellä kuoleman kenttiä näin

uskoo. Hänen elämänsä perustus on silloin siinä Jumalassa, joka poistaa kaiken maisen ja katoavan murheen, ja hän siirtyy tämän uskon avulla kuoleman kautta elämään. Kuolevan sotilaan viimeinen näky on silloin todellisuutta, kun hän äidilleen lausuu:

»Äitini kallis, et itkeä saa. Kuolo ei meitä voi pois erottaa. On elo ainaista kautta kalmiston.»

Sotilasveljet! Nähkäämme selvästi tämä totuus, joka on suurin kaikista. Älkäämme perustako elämäämme mihinkään katoavaan, vaan rakentakaamme se kalliopohjalle. Me elämme vielä täällä, missä elämän ja kuoleman välinen taistelu riehuu katkerana ja kiivaana. Mutta älköön sydämemme olko murheellinen, vaan olkaamme valmiit ilolla panemaan alttiiksi kaikki totuuden ja oikeuden puolesta. Jumalan rakkauden ja armon varassa me keitämme. Me saamme häneltä uuden voiman, me riennämme hänen avullaan eteenpäin ja saavutamme kerran matkamme pään. Meidän palkkamme on silloin oleva ikuinen elämä. Amen.

Eino Kalpa

lohkon pastori

ELÄMÄN VOIMA.

Komppanian iltahartaudessa helmikuussa pidetty puhe.

»Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.» 1 Joh. 1: 9.

Mitä tiedät Jumalasta, aseveli? En tarkoita kirjoista saatuja tietoja, vaan sitä, millainen on suhteesi Jumalaan oman persoonallisen kokemuksesi perusteella.

Oikeaan jumalasuhteeseen kuuluu kaksi asiaa: synnin tunnustaminen meidän puoleltamme ja anteeksiantaminen Jumalan puolelta. Synnin tunteminen ja tunnustaminen on välttämätöntä sen tähden, että Jumala tahtoo puhdistaa syntisen kaikesta vääryydestä, johon hän on tahrautunut. Mutta ihminen, joka ei tunne eikä tunnusta syntiänsä, ei myöskään käsitä puhdistusta eikä osaa omaksua anteeksiantamusta.

Elämän ihmeellisin kokemus on se, kun Jumala lähestyy syntistä ihmistä ja tulee hänelle Pojassaan, Jeesuksessa Kristuksessa todellisuudeksi. Tähän kokemukseen perustuu yhtä ihmeellinen muutos: ihminen alkaa elää Vapahtajan anteeksiantavasta rakkaudesta ja ottaa päivän kerrallaan hänen kädestään. Eläminen ilman Vapahtajaa on samalla elämistä ilman todellista toivoa ja ilman Jumalaa. Mutta kun sielumme silmät avautuvat, kun näemme Kristuksen edessämme vapauttajana, sovintoa tekevänä, rauhaa rakentavana, silloin

emme voi olla tunnustamatta: Sinä, Vapahtaja, oletkin se, jota sydämeni on aina odottanut ja kaivannut!

Nyt kysytään meiltä jokaiselta, missä on se turva ja voiman lähde, jonka varassa voimme kestää. Vain sellainen elämä kestää, joka on ankkuroitu iäisyyteen. Vaikka sydämessä onkin pyhää levottomuutta siitä, että kaikki oma on niin huonoa ja kelvotonta, on siellä samalla kuitenkin varmuus siitä, että Jeesus tuo avun hätäämme, rauhan, joka syntien anteeksiantamuksessa laskeutuu omantunnon rauhana olemukseemme. Sen saa kokea jokainen, joka vilpittömästi tunnustaa syntinsä ja on valmis niistä luopumaan.

Aseveli, tunnetko Jumalasi ja Vapahtajasi?

Mauri Tiilikainen

sotarovastin toimiston toimistoups.

KUN KALLEINTA UHRATAAN.

Puhe pidetty 21. 1. 40 Helsingin
lohkon alokaskomppanian sotilas-
illanvietossa.

*»Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota
rakastat . . .» 1. Moos. 22: 1—18.*

Ennen sotaa kuuli esitettävän siellä täällä — sotilaspöytäkirjoissa — kritiikkiä raamatusta. Erikoisesti kohdistettiin arvostelu Vanhaan Testamenttiin. Milloin oli siinä se tai se asia väärin, milloin olisi siitä se tai se osa kokonaan poistettava ja niin edespäin.

Eräs kohta, johon hyvin usein takerruttiin, oli juuri lukemamme »Abraham uhraa Iisakin»-kertomus.

Mutta nyt — sodan riehuessa — ovat asiat tässä suhteessa muuttuneet. Ihmiset haluavat keskellä taistelua ja hävitystä etsiä sitä, mikä pysyy ja kestää. Ja kristikunnan pyhästä kirjasta, raamatusta, on jälleen alettu tätä kalliopohjaa hakea. Olette ehkä panneet merkeille, miten usein sotilaspappimme ovat valinneet puheensa tai saarnansa tekstin juuri Vanhasta Testamentista. En usko, että he tällöin ovat uhmanneet »yleistä mielipidettä». Miehillä, joille kuolema on näyttäytynyt läheltä, sekuntien ja senttimetrien etäisyydeltä, on ollut turvallista kuulla sitä sanaa, joka jo vuosituhansia sitten on vuorenlujaksi havaittu ja joka yhä edelleen kulkee voittoisana läpi kuolemankin.

Mutta miten on nyt lukemamme kertomuksen laita? Onko se ehkä yhä edelleen »meidän ajatustavallemme» peräti outo ja vieras? — Ei varmaankaan!

Nythän ei meillä tätä kertomusta enää lue ja ymmärrä vain joku harva ja valittu yksilö, vaan koko Suomen kansa. Meille on tullut vääjäämättömänä ja ankara sana: »Menel!» — Me tiesimme, mistä oli kysymys — Suomen kansan oli lähdettävä uhraamaan esikoistaan — lahjakkainta, voimakkainta, lujinta, elämänhaluisinta, lupaavinta nuorta vertaan, mutta kansamme lähti sittenkin sille tielle. Ja kaikkihan me, tässäkin salissa olevat, olemme tuota joukkoa, joka lähti. Kaikkihan me olemme voineet täysin sydämin ja kielin yhtyä tuohon, meille niin rakkaaksi käyneeseen marssilauluun: »Kotikontujen tienoita tervehtien tämä laulumme kaikukoon.» — Mutta — monet meistä jäivät, niinkuin

tekstissämme Abrahamin palvelijoista sanotaan, »tähän», tien varsille vuoroaan odottamaan.

Monet kuitenkin kulkivat edemmäksi — meni moni vanha isä ja äiti uhraamaan ainokaistaan, vanhuuden päiviensä turvaa, moni Suomen nainen antamaan kalteintaan, moni koti vahvinta tukihirttään. Sanoivat ne, jotka uhria kävivät antamaan: »Minä ja poika menemme tuonne — rukoilemaan.» Niin, tuo viimeksi mainittu sanahan esiintyy juuri tällä kohtaa raamatussa. — Meidän rakkaimpamme menivät veriseen taisteluun, mutta ei ole epäilystäkään siitä, etteivätkö he samalla lähteneet rukousmatkalle; onhan tilanteita, joissa »tykkien jylinä on voimakkainta rukousta». — Ja raamattu jatkaa: »Sitten me palaamme luoksesse!»

Yhdessä, valtavana joukkona lähdettiin matkalle — mutta nyt, kun ollaan etuvartioasemissa, kun ollaan partioretkellä, kun ollaan kaukana meren jäisillä saarilla, on joukko jo harventunut — tuolla etäällähän seisoo aivan yksinään suomalainen sotilas. Täällä — kuoleman yksinäisyyden keskellä — huudahtaa hän yhtäkkiä: »Isä!» — Isä vastaa: »Tässä olen, poikani!» Ja näin — katseltaessa kuolemaa silmästä silmään, sekuntien, senttimetrien päästä — jatkuu tämä hiukan epätavallinen kaksinpuhelu. Poika huomauttaa: »Isä, katso! Tässä ovat aseet ja panokset... Mutta missä ovat teuraslampaat — vastassahan on jättiarmeija — kuolema itsel!» — Kuljetaan vielä muutama askel eteenpäin. Tullaan uhripaikalle. Isän käsi kohoo — kukaan ei enää virka sanaakaan — teräase välähtää.

Sillä hetkellä, näin kertoo raamattu, huusi Herran

enkeli: »Älä satuta kättäsi poikaan, äläkä tee hänelle mitään paha!»

Aikana ja tapahtumasarjoissa, joita nyt elämme ja koemme, ei tuota enkelin ääntä vielä ole kuulunut. Moni urhea Suomen poika on ehtinyt kallistaa päänsä jäiselle hangelle ja nukahtaa — kuoleman nukuttamana. — Mutta kerran on tuleva päivä, jolloin Herran, kaikkivaltiaan Jumalan käsi kohoo taivaalle ja jolloin Herran enkelit julistavat: »Riittää! Riittää!»

Lukemamme teksti loppuu sanoihin: »Minä vannon itse kauttani, sanoo Herra. Sen tähden, että tämän teit, etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi, minä runsaasti siunaan sinua... sen tähden, että olit minun äänelleni kuuliainen!» Amen.

Eino I. Alitalo
merivoimien pastori

PERUSTUKSEMME.

»Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.» 1. Kor. 3: 11.

Aseveljet!

Jokainen meistä muistaa Jeesuksen kertomuksen kahdesta erilaisesta talonrakentajasta. Molemmat rakensivat talonsa, ehkä huolellakin. Heidän rakennuksensa näyttivät päältäpäin samanlaisilta, ja ihmiset pitivät varmaan molempia taloja yhtä hyvinä. Myös rakentajat ajattelivat niiden olevan samanlaisia. Mutta sitten tulee rajuilma. Rakennuksia aletaan koe-

tella. Ne eivät osoittaudukaan yhtä hyväksi, vaan toinen sortuu perustuksiaan myöten, mutta toinen kestää. Jälkimmäinen seiso i vielä rajuilmankin jälkeen pystyssä vahingoittumattomana, kun taas toisesta rakennuksesta on jäljellä vain rauniot. Mistä tämä erilainen selviytyminen rajuilmasta johtui? Perustuksesta, sen lujuudesta. Kyllä mekin, aseveljet, olemme saaneet monesti tänä talvena kokea, että meiltä on kysytty perustusta. Kun me olemme joutuneet vihollisen kii-vaan pommituksen kohteeksi, kun me olemme saaneet viestejä aseveljistämme, jotka eivät ole enää taistelul- lennoiltaan palanneet, on tämä kaikki kysynyt perus- tuksen lujuutta.

Kun lentäjämme ovat rohkeasti lähteneet monin- kertaista vihollisyli voimaa vastaan, kun he kone täynnä reikiä ovat lennoiltaan palanneet, on kaikki tämä ollut meille todisteena siitä, että he ovat olleet rajuilmassa, jossa rakennus olisi voinut sortua, jos ei perustus olisi kestänyt.

Jumala, joka on pitänyt kansastamme huolta läpi vuosisatojen, on edelleenkin kansamme tuki ja turva. Hänhän on meitäkin kuluneena talvena varjellut. Hän on ollut antamassa meille perustukseksi oman Poikansa. Siksi me olemme kestäneet. Kun rajuilmat ovat olleet kovia, kun meiltä on vaadittu äärimmäisiä ponnistuksia, olemme jaksaneet kestää, sillä se pohja, jolta olemme ponnistaneet, on ollut kestävä — Jeesus Kristus.

Kyllä me rauhan aikana tulimme toimeen huo- nommillakin perustuksilla. Kun kaikki kävi mie- lemme mukaan eikä ollut vastoin käymisiä, kesti omatekoinenkin perustus. Niinhän talonrakentajan

talokin kesti tyynellä pystyssä. Mutta meille jokaiselle tulevat kerran vastoinkäymiset, meitä ja meidän perustamme koetellaan kerran. Jos tämä ei tapahdu ennen, tapahtuu se ainakin silloin, kun olemme lähtemässä täältä pois, kun siirrymme ajallisuudesta iankaikkisuuteen. Tämä hetki on ollut meitä itsekutakin varsin lähellä näinä päivinä. Ja teille lentäjille on ajatus kuolemasta kovin tuttu.

Kuoleman läheisyys! Sehän on pannut meidät etsimään perustusta, joka myös kuolemassa kestää. Ja me olemme sen löytäneet Jeesuksesta Kristuksesta. Kun me olemme keskellä lentopommituksia saaneet olla suorittamassa kentällä tehtäviämme, kun te nuoret pojat olette saaneet olla keskellä taistelun tuoksinaa huoltamassa koneita, on kaikki tämä kysynyt, kestääkö perustus, jaksanko tehdä kaiken tämän niin hyvin, että siitä on hyötyä Jumalalle ja isänmaalle.

Jos vielä vertaamme omaa perustustamme — Jeesusta Kristusta siihen perustukseen, joka on vihollisellamme, eikö täydy sanoa, että ero on valtava. Se perustus, jonka me olemme valinneet, on kaikille ja kaikkia aikoja varten valittu perustus. Sen turvissa me olemme valmiit ottamaan vastaan millaisen rajuilman tahansa.

Siihen perustukseen turvaten me lähdemme päivän tehtäviin, ja jos käy niin, että tämän päivän lento on viimeinen taistelulentomme, voimme olla varmat, että Jeesukselle rakentaen olemme saaneet olla täyttämässä suurta tehtäväämme oikean asian puolesta. Aseveljet, meille tarjoaa Jumala taas tänään Jeesuksen

Kristuksen perustukseksi, joka kestää. Suokoon Jumala, että tämä perustus saisi kirkastua meille ainoaksi, elämässä ja kuolemassakin kestäväksi perustukseksi.

Mauri Valtamo

lentorykmentin pastori

VOITTO.

Tammikuun 10 p:nä 1940 pidetty puhe.

*»Sillä elämä on minulle Kristus,
ja kuolema on voitto.»* Fil. 1: 21.

Kysymys kuolemasta on tänä aikana tullut läheiseksi. Taistelemme elämästä ja kuolemasta. Taistelemme Suomen kansan elämän puolesta, ja tässä taistelussa saattaa meitä kohdata kuolema.

Merkitseekö kuolema meille voittoa? Kyllä, sillä uhreilla on vapautemme lunastettu, ja uhreilla se nyt vahvistetaan.

Merkillinen on yhteys uhrin ja voiton välillä. Mitään todella arvokasta ei saavuteta ilman uhrauksia, kärsimyksiä ja taisteluja. Ihmiselämään yleensä voidaan sovittaa pyhän kirjan sanat: »Jos ei nisunjyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin, mutta jos se kuolee, tuottaa se paljon hedelmää.»

Mutta varsinaisesti on Vapahtaja lausunut nämä sanat itsestensä. Hänen antamansa uhri onkin valtavin tapahtuma, jossa näiden sanojen sisältämä laki toteutuu.

Hän antoi pyhän elämänsä uhrina kuolemalle. Ja tämän kautta voitettiin kuolema.

Tähän voittoon perustuu kristityn voitto kuolemasta. Kuinka voittava mieli kuvastuukaan tekstinä olevista apostoli Paavalin sanoista. Kristus on lunastanut hänet, synneissä kuolleen. Silloin hänen elämänsä ei ole hänen omansa, hän on antanut sen Kristukselle. Ajallisen kuoleman alainen hän vielä on. Mutta se ei merkitse kaiken tuhoa, vaan on vasta porttina oikeaan elämään, iankaikkiseen elämään. Näin on kuolema hänelle voitto.

Aseveljet! Selvittäkäämme asiat Jumalan ja ihmisten kanssa ollaksemme valmiit antamaan suurimman uhrin. Ottakaamme vastaan syntein anteeksiantamus. Silloin on kuolema voitto.

A. Ahonen

lentorykmentin pastori

TAISTELUUN LÄHDETTÄESSÄ

ANNA ELÄMÄSI HERRALLE!

Ennen erästä taistelua rintamalla
helmikuussa 1940 pidetty puhe.

*»Joka tahtoo pelastaa elämänsä,
hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa
elämänsä minun tähteni, hän pelastaa
sen.» Luuk. 9: 24.*

Tämä sana on Herramme Jeesuksen Kristuksen sana. Ja kuitenkin se on sana, joka on herättänyt ja yhä herättää vastustusta. Siihen on loukkaannuttu ja yhä loukkaannutaan. Kaikesta huolimatta kätkee tämä Jeesuksen sana syvän elämän salaisuuden itseensä. Se taistelu, joka nyt riehuu ympärillämme ja josta me kukin olemme joutuneet osallisiksi, on tahtonut kerta toisensa jälkeen tulikirjaimin syövyttää sydämeeni tätä Jeesuksen sanan totuutta. Aseveljet! Te tiedätte jokainen, mitä varten me olemme tulleet tänne. Meidän täytyy voida katsoa kuolemaa silmiin, jotta he siellä takana, isä, äiti ja muut, säästyisivät siltä. Meidän täytyy olla valmiita kadottamaan elämämme, jotta ne, jotka ovat meille rakkaita, saisivat elää.

Ja me tiedämme, että toiset meistä ovat jo saaneet

antaa elämänsä rakkaistensa puolesta. Eikö tämä ole sitä, mistä Jeesus puhuu kuulemassamme sanassa?

Jos tuo sana pitää paikkansa, kun on kysymys ihmisten keskinäisistä väleistä, niin paljon suuremmassa määrin se pitää paikkansa, kun on kysymys Jumalan ja meidän välisistä suhteistamme. Jeesus sanoo meille tänään: »Joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen!» Hän tietää, että ihmiselämä on kallis aarre, ja hän tietää myös, että me niin huonosti pystymme pitämään huolta siitä. Siksi hän tahtoi, että me kadottaisimme, antaisimme elämämme hänen käsiinsä. Ehkä sinä nyt sanot: Se on orjuutta. Aseveli, kuoleman läheisyydessä kysyn sinulta, onko elämäsi ilman Jumalaa ollut vapautta? Eihän vain synty ole herrasi? Ethän vain ole synnin orja? — Eikö tänä aikana olisi hyvä, jos noita syyttäviä muistoja ei olisi tunnolla? Varmasti. Se olisi vapautta. Nyt Jeesus sanoo: »Joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän pelastaa sen!» Jos me kadotamme elämämme Jeesukselle, niin hän ottaa vastatakseen synneistämme. Hän lunastaa meidän tekemämme vekselin. Sillä hän on mennyt kerran kuolemaan, että me saisimme elämän. Ja eikö ole hyvä ajatella sitä, että sille, joka on kadottanut elämänsä, kuolema muodostuu portiksi uuteen, parempaan elämään. Meillä on todella syytä kadottaa elämämme Jeesukselle ja syytä kiittää häntä siitä, että saamme tehdä sen. Jeesus sanoo: »Joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän pelastaa sen.» Amen.

Jyrki Järnefelt
prikaatin pastori

JUMALAN HUOMAAN.

Eräälle komppanialle pidetty puhe
sen lähtiessä yötaisteluun.

*»Joka Korkeimman suojassa istuu
ja Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy,
se sanoo: »Herra on minun turvani
ja linnani, hän on minun Jumalani,
johon minä turvaan.» Ps. 91: 1—2.*

On turha tänä iltana ruveta teille, veljet, kuvaamaan niitä vaaroja, jotka elämäämme piirittävät. Iltaan kulunut päivä on puhunut kyllin selvää kieltä. Onhan taistelutoverinne, joiden sankariura on tänään päättynyt, joiden sydänveri on punannut näitä tantereita, muistuttamassa meille, että meitä ympäröivät kuoleman varjot. Ja te, aseveljet, seisotte iltahämärän suojassa Herran kasvojen edessä valmistautumassa, ei rauhaan, virkistävään lepoon, vaan yölliseen taisteluun ja uusiin vaaroihin. Tiedän, että jokainen teistä tarvitsisi lepoa, mutta tiedän myös, ettei yksikään teistä olisi valmis jäämään pois riveistä silloin, kun lähdön hetki on tullut. Suomalainen sotilas ei voi nukkua silloin, kun sankarin veri huutaa maasta vanhurskasta kostoa sille, joka tallaa pyhän maahan ja ilman pienintäkään syytä vuodattaa kansamme parasta sydänverta. On kuin kuulisin teidän kaikkien yhdessä vannovan: »Me lähdemme, mikään ei saa pidättää, ja me teemme työmme myös niiden osalta, jotka raa'an vihollisen surmanluoti tänään kaatoi». Se on miehekäs ja kallis vala. Sen kuulee tänä iltana myös kaikkivaltias Jumala.

Varmaan olettekin tahtoneet lähteä Jumalan nimessä taisteluun ja siinä mielessä saapuneet tälle paikalle Jumalan puhuteltaviksi. Saatte varmasti luottaa siihen, että taivaallinen isämme kuulee tänä iltana sydämenne salaisimmatkin huokaukset ja on valmis jakamaan anteeksiantamusta ja taivaan pyhää rauhaa jokaisen soturin elämään.

Psalmissa, jonka alussa luimme, sanotaan: »Herra on minun turvani ja linnani, hän on minun Jumalani, johon minä turvaan.» Siinä on sotilaallista luottamusta Jumalan horjumattomaan voimaan, mutta siinä on myös lapsenmielistä pakenemista hänen armonsa turviin. Jumalan läheisyyden synnyttämää syvää turvallisuutta tahtovat tällä hetkellä vuodattaa sielumme psalmin sanat: »Ei sinun tarvitse peljätä yön kauhistusta, eikä nuolia, jotka päivällä lentävät.» Jumalan uskollisuus valvoo tulevanakin yönä teidän sotapolullanne yön pimeyden ja kuoleman varjojen keskellä. Meidän elämämme on lopultakin kaikkivaltiaan Jumalan kädessä. Vasta siten, kun Jumalan hetki on lyönyt, on vihollisella valta ajallisen elämämme yli, mutta ei koskaan kuolemattoman sielumme, jos se on kätkeyty Kristuksen taisteluun ja voittoon. Uskokaa sen tähden, veljet, tänä iltana sielunne ja ruumiinne Jumalan ja Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen hoitoon käydessänne taisteluun. Jos jonkun kohdalla ei yö enää päiväksi valkenisikaan täällä ajassa, valkenee se kaksinverroin kirkkaampana iäisyyden rannalla sille, joka nukkuu Kristuksen turviin.

Jumalan huomaan, veljet!

Väinö Hotti
pataljoonan pastori

HERRA ON KANSSAMME.

Ennen taistelua joukoille pidetty
puhe.

— *»Minä olen teidän kanssanne
joka päivä maailman loppuun asti.»*
Matt. 28: 20.

Veljet! Meillä on nyt jäähyväishetki. Linja-autot ovat valmiina kiidättääksensä teidät taistelun melskeeseen, johon olette ikävöineet kuultuanne vainolaisen hyökänneen kotikyliinne ja -taloihinne, joista on pitänyt kiireesti evakuoida rakkaat omaisenne rauhallisiin seutuihin. Matkaevääksi pyydän antaa teille Herramme Jeesuksen Kristuksen sanan: *»Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.»*

Mainitsemani Herran sana on meille kaikille tuttu. Muistamme Jeesuksen olleen ennen taivaaseen astumistansa opetuslastensa seurassa eräällä Galilean vuorella, missä hän antoi heille ohjeita heidän työtään varten ja lupasi olla omiensa kanssa joka päivä maailman loppuun asti. Vaikka Herra otettiin taivaaseen, eivät opetuslapset jääneet yksikseen, vaan se Herra, joka antoi lupauksen läsnäolostansa, oli myös voimallinen sen pitämään.

Rakkaat veljet! Eikö teidänkin elämässänne ole toteutunut Jeesuksen sana: *»Minä olen teidän kanssanne...»* Onpa hyvinkin. Kun meidät lapsina kastettiin, tehtiin pyhän ristin merkki kasvoihimme ja rintaamme ja sanottiin: *»Ota pyhän ristin merkki kasvoihisi ja rintaasi sen todisteeksi, että olet ristiinnaulitun*

Jeesuksen Kristuksen kautta lunastettu ja kutsuttu hänen opetuslapsuksensa.» Näin lähdimme elämämme taipaleelle Jeesuksen seurassa. Kun sitten nuoruutemme keväässä Herran alttarin ääressä tunnustimme uskomme ja meiltä tiedusteltiin: »Tahdotteko Jumalan avulla ahkeroida, hänen sanansa mukaan elää, karttaa syntiä ja seurata Vapahtajaanne, Jeesusta Kristusta?» niin Jumalan apuun luottaen rohkenimme vastata myöntävästi. Vaikka meidän puoleltamme on ehkä liitto Jumalan kanssa mennyt rikki, ei Herran sana ole yhtään menettänyt voimaansa. Niinpä Herra vieläkin pyrkii seuraamme. »Jeesus meilt' ei muuta vaadi, kun vain sydämemme saa.»

Veljet! Kun varustautuessanne taisteluun kävitte taannoin Herran pöydässä, eikö ollutkin niinkuin ylönoussut Vapahtaja olisi ollut teitä ruokkimassa? Oli todellakin.

Herran lupaukset ovat vahvat. Ja nyt, aseveljet, kun lähdette ylivoimaista vihollista kohtaamaan, muistakaa, ettette ole yksin, ettette taistele yksin, vaan Herra sotii puolellanne, Herra, joka on kanssanne joka päivä. Olkaa varmoja siitä, että Kristus ei teitä jätä, jos hänen suojaansa pyritte ja hänen käsiinsä uskotte elämänne. Muistattehan, miten rohkeasti psalmista puhuu Herran läsnäolon suomasta siunauksesta: »Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kansani. — — — Sinä valmistat minulle pöydän minun vihollisteni silmien eteen.» (Ps. 23: 4—5.)

Taistelua, johon ryhdytte, ei voida käydä ilman uhreja. Rivit, jotka nyt ovat tiiviit, harventuvat.

Kuinka kauan saatte olla mukana taistelussa kodin, uskonnon ja isänmaan puolesta, tietää vain Jumala, jonka vallassa on elämämme ja kuolemamme. Jos taistelunne päättyy sankarikuolemaan, siunattu ja pyhä on oleva muistonne. Niinkuin Herra on läsnä meitä elämässä, on hän meitä läsnä myöskin kuolemassa.

Lähdön hetkellä moni varmaan ajattelee kotiansa ja rakkaitansa. Herää kysymyksiä, jotka odottavat vastauksia. Jos en enää palaja takaisin, miten käy rakkailleni? Jälleen suo Herran lupaus lohdun. Herra, joka lupaa olla minun kanssani, on oleva myös rakkaitteni kanssa joka päivä. Muuta emme voi kuin jättää itsemme, omaisemme, kansamme ja maamme sen Herran turviin, joka sanassansa lupaa pitää meistä huolen. Sen tähden sulkeudumme nyt kaikki Herran, läsnäolevan Herran, siunaukseen.

Erkki Kaikkonen

sotasairaalan pastori

TAISTELUSTA PALATTAESSA

HYVÄN PAIMENEN PAIKALLA.

Puhe Taipaleen taisteluista
palanneille pohjalaisille
helmikuun 21 p. 1940.

Aseveljet! Te tunnette Jeesuksen vertauksen hyvästä paimenesta, joka antaa henkensä lammasten edestä. Hyvä paimen on palkkalaisen vastakohta, palkkalaisen, joka ei välitä laumastaan, vaan pakenee, kun näkee suden tulevan. Raamatun kansalle oli vertaus paimenista hyvin läheinen, sillä sen vuorissa maassa oli paimentamista harjoitettu kaikkina aikoina samalla ikivanhalla tavalla. Tahtoisin väittää, että hyvän paimenen ja palkkalaisen vastakohta on meillekin nyt tullut sangen eläväksi. Me olemme kaikki paimeniin verrattavia. Me emme ole vain johdettavaa laumaa. Meidät on pantu isänmaamme ja kansamme ja kaikkien pyhimpien arvojen vartijoiksi. Ei kukaan meistä ole lähtenyt vaaralliselle retkellensä palkkalaisen mielellä. Emme tavoittele palkkaa ja hyötyä itsellemme. Kalleinta on meille se, jota suojelemaan meidät on kutsuttu. Palkkalainen pakenee, kun näkee pedon tulevan

ja oman henkensä uhattuna. Te ja teidän aseveljenne, Taipaleen rintaman puolustajat, olette pysyneet paikallanne. Rintama on kestänyt. Peto on pysytetty Vuoksen linjan toisella puolella. Monta on jo niitä, jotka hyvinä paimenina ovat antaneet henkensä.

Hyvän paimenen mieli on Jumalan lahja meille. Mitä vaikeammat ovat meille annetut tehtävät, sitä enemmän tunnemme olevamme riippuvaisia hänestä, joka on kulkenut Hyvän Paimenen tien täydellisellä tavalla. Kun meiltä kysytään rohkeutta uhrauksiin, kärsimykseen ja kuolemaankin, silloin erikoisesti tarvitsemme Herraa Jeesusta, joka rohkeasti kärsi ja kuoli. Jeesus on tullut meille läheiseksi juuri siksi, että olemme saaneet osallistua hänen kohtaloihinsa. Ajaatelkaamme, hyvät veljet: Jeesus ei ole pelkkä nimi meille eikä vain tuttu kuva kotimme seinällä. Hän on edelläkävijämme, johtajamme, jota me seuraamme viimeiseen hengenvetoomme asti. Ja kun me paimeniksi pannut ja rajan vartijoiksi asetetut uuvumme ylivoimaisen kovissa koettelemuksissa, saamme melapsellisen luottavaisesti nojautua häneen, meidän Hyvään Paimeneemme. Hän hoitaa meitä. Hän johtaa meitä pimeimmissäkin paikoissa. Hän on itse voittanut kaikki pahan vallat, kuolemankin, siksi meille ei milloinkaan tarvitse käydä huonosti.

Olette varmasti usein tunteneet yksinäisyyttä seisessänne omaisista erotettuina vartiopaikallanne. Kuitenkin te olette kaksin sitein kiinnitetyt rakkaimpiinne. Juuri täällä rintamalla olette oikeassa suhteessa koteihinne ja koko kansaamme, te olette hyvän paimenen paikalla, joka seisoo laumansa edessä — eikä sen

takana, tai sen keskellä — suojellen sitä omalla ruumiillaan. Mutta teidän edessä, lähempänä, kuin aavistattekaan, seisoo hän, joka ylimpänä Hyvän Paimenena antoi henkensä teidän edestänne ja nyt ylös-nousseena Herrana elää ja hallitsee.

Aimo Nikolainen

divisioonan pastori

TÄYTEEN SOTA-ASUUN!

Ristisalmella 4. 3. 1940 lepäämässä
oleville joukoille pidetty puhe.

*»Ottakaa päällenne Jumalan koko
sota-asu, voidaksenne pahana päi-
vänä tehdä vastarintaa ja kaikki
suoritettuanne pysyä pystyssä.» Ef.
6: 10—20.*

Jumalan armosta olemme jälleen saaneet kokoontua tänä kuutamoisena talvi-iltana tämän jylhän metsän suojaan yhteiseen rukoustilaisuuteemme. Sodan alusta asti kestäneiden melkein yhtämittaisten ja paljon karjalaisten asetoveriemme ja uskonveljiemme veriuhreja vaatineiden taistelujen jälkeen olemme nyt saaneet kunnollisesti levätä, vahvistua ja uusilla miehillä täydentää harvenneita rivejämme pian alkavia uusia taisteluja varten. Olemme täydentäneet ja parantaneet myöskin aseistustamme. Olemme pitäneet erilaisia harjoituksia sotataidon ylläpitämiseksi ja kehittämi-

seksi. Olemme varanneet aikaa myös varsinaiseen ruumiilliseen lepoon ja virkistykseen. Levon aika siis ei suinkaan ole ollut eikä olisi saanutkaan olla toimettomuuden aikaa.

Olemmekohan myös tehneet kaiken voitavamme hengellisen elämämme ja hyvinvointimme hoitamiseksi ja kehittämiseksi? Kun Jumala on armostaan suonut meille tämän lepohetken, jolloin meillä on tilaisuus viivähtää iäisyysasioidenkin parissa, niin on luonnollista, että uhraamme siitä osan Jumalalle hengellisissä harjoituksissa, varsinkin rukouksessa, jossa meillä on paras tilaisuus muokata mielialaamme entistä otollisemmaksi hänelle. Lepohetki ei suinkaan ole vain ruumiillisten voimien kartuttamiseksi, vaan yhtä paljon myös henkisten ja hengellisten voimien kokoamiseksi ja vahvistamiseksi.

Taistelumme ei ole vain ruumiillista, vaan myös henkistä ja hengellistä taistelua. Sen tähden tulee meidän menestyksellistä toimintaa ja pystyssä pysymistä varten varustautua myös hengellisin asein. Meidän tulee nyt levon aikana täydentää myös Jumalan sota-asuamme, jotta voisimme välttää tai sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet. Meidän tulee nyt harjoitella myös hengellistä taistelua ja tutustua yhä paremmin hengellisiin taisteluvälineisiin.

Apostoli Paavali mainitsee tekstissämme useita hengellisiä aseita, kuten totuuden, vanhurskauden eli oikeudenmukaisuuden, alttiuden rauhan evankeliumille eli rauhan rakkauden, uskon, pelastuksen toivon, Jumalan sanan kuulemisen ja lukemisen sekä rukouksen. Kuinka tärkeitä nämä aseet meille kristityille sotilaille

ovat taistelussamme, voi päätellä muun muassa siitä, että rauhan rakkauden voima on saanut meidät tulemaan tänne rintamalle, metsien kätköihin, suurta kestävyyttä ja kieltäymystä vaativiin tehtäviin, niin, jopa uhraamaan henkemme. Myöskin totuuden puhuminen on taistelun onnistumisen tärkeä ehto. Kuinka voisi toimia, jos ei esimerkiksi partion tai yksityisen miehen ilmoituksiin voisi ollenkaan luottaa. Oikeudenmukaisuuden hyve taas on luottamuksen, kunnioituksen ja kuuliaisuuden edellytyksenä päällystölle ja yleensä kaikille esimiehille. Tässä ei tarvitse enempää puhua sellaisista hengellisistä aseista kuin Jumaluskosta ja Jeesuksen Kristuksen meille tuottaman pelastuksen toivosta, jotka muodostavat uskovaisen sotilaan koko elämän perustan. Että myöskin Jumalan sanan kuuleminen ja rukous ovat sellaisia hengellisiä aseita, joista kristitty sotilas etsii lohdutusta ja turvaa, näkyy jo siitäkin, että useat sotilaat ovat pyytäneet pastoria järjestämään hartaustilaisuuksia, jopa ehtoolistilaisuuksiakin. Erikoisesti tahtoisin tässä korostaa **e s i r u k o u k s e n** merkitystä. Tuntuu turvalliselta ja lohduttavalta tietää, että meidänkin puolestamme aivan varmasti rukoillaan kotirintamalla, ehkäpä sotarintamallakin. Kuinka mieluisalta tuntuukaan toiselta puolen osoittaa rakkauttamme ystäviämme ja erikoisesti kaatuneita asetovereitamme kohtaan rukoilemalla heidän puolestaan. Mekään keskenämme emme kaipaa toisiltamme vain toverin rohkaisua ja vahvistavaa sanaa, vaan myöskin esirukousta, jotta kukin meistä, olemmepa sitten etulinjoilla tai jälkijoukoissa, kuulummepa päällystöön tai miehistöön, liikummepa missä teh-

tävissä tahansa, voisi suorittaa tehtävänsä tunnollisesti ja rohkeasti ja onnistua siinä yhteisen isänmaamme hyödyksi ja Jumalan kunniaksi.

Hengellisten aseiden ja hengellisen valmistautumisen tärkeys näkyy vielä siitä, että kun tämä näkyväinen taistelumme kerran taukoaa, niin hengellinen taistelumme jatkuu elämämme loppuun saakka. Jos näkyväinen taistelumme epäonnistuu, mikä on seurauksena huonosta hengellisestä valmistautumisestamme, niin häviömme on vain ajallinen, vaikkakin raskas, mutta hengellinen häviömme tuottaa sielullemme ikuisen tuskan.

Siksi, hyvät sotilaat, meidän tulisi levon aikana ja erikoisesti näissä yhteisissä rukoustilaisuuksissamme kiinnittää erittäin suurta huomiota myös hengellisiin harjoituksiin. Meidän tulisi parantaa itsessämme hengellisiä aseita ja niiden tuntemusta, jotta taistelussamme lihaa ja verta sekä pahuuden henkiolentoja vastaan emme väsähtäisi, vaan veisimme isänmaan ja Jumalan valtakunnan asian kunniakkaaseen loppuun.

Johannes Suhola

pataljoonan kr.kat. pastori

HAAVOITTUNEIDEN PARISSA

TURVANAMME ON IKIAIKOJEN JUMALA.

Hartauspuhe, joka on pidetty eräässä
kenttäsairaalassa 9.3. 1940.

*»Sinun turvasi on ikiaikojen
Jumala, sinua kannattavat iankaikkiset
käsivarret.»* 5. Moos. 33: 27.

Näinä viimeksikuluneina aikoina me suomalaiset olemme saaneet kokea niin paljon, paljon ja raskasta, että sitä on sanoin vaikea kertoa. Paljon ovat saaneet kokea ja kestää omaisemme kotirintamalla, paljon myös te, itärintaman uljaat soturit, jotka nyt täällä saatte tuntea hirveän sodan seurauksia ruumiissanne. Paljon olette kokeneet senjälkeen, kun syksyllä isänmaan kutsuessa kotoanne lähditte ja omaisianne hyvästelitte. Kaikkien kokemustemme yläpuolella meillä kaikilla on ehkä kuitenkin yhteisenä kokemuksena tuo, mikä kuvastuu lukemastamme raamatun kohdasta. Meidän turvamme on ikiaikojen Jumala! Jumalan iankaikkiset käsivarret ovat kannattaneet meitä halki vaikeuksien.

Olen täällä kenttäsairaaloissa joutunut puhuttelemaan satoja haavoittuneita sotilaita, ja yleensä kaikilla

on ollut tämä sama kokemus. He ovat nähneet elävän Jumalan tarttuvan voimakkaalla kädellään heidän elämänsä juuri silloin, kun kaikki inhimilliset pelastusmahdollisuudet näyttivät turhilta. Miten monen sotilaan huulilta olenkaan kuullut kysymyksen: »Kuinka voitte selittää, että minä vielä elän?» Ja muuhun tulokseen emme ole voineet päästä kuin siihen, että Jumala asiat niin johdattaa. Meidän turvamme on ikiaikojen Jumala. Kyllä varmaan teistäkin jokainen voi kertoa tapauksia, miten Jumalan käsi on johdattanut elämäänne ja olette löytäneet turvan Jumalan luona.

Tässä samassa sairaalassa oli muutama päivä sitten muuan venäläinen vanki, oppinut mies, matematiikan maisteri, joka puhui aivan sujuvasti saksaa. Tein hänelle kaksi kysymystä. Kysyin: »Uskotteko Te Jumalaan?» Vastaus oli päättävä: »En, sillä Venäjällä ei tunneta Jumalaa laisinkaan!» Tein toisen kysymyksen: »Uskotteko kuitenkin, että elävä Jumala taistelee meidän puolestamme?» Tuo pakanakansan mies oli hetken aikaa vaiti. Hänen silmistään kuvastui totuuden kaipaus, kun hän tuijotti kauan yhteen paikkaan ja vastasi hiljaisella äänellä: »Minä aavistan, että teillä suomalaisilla täytyy olla jokin korkeampi voima, joka teitä suojelee, ja sitä voimaa voin kutsua Jumalaksi.» Ihmettelin tuota pakanan vastausta, ja samalla tulivat mieleeni Jeesuksen sanat: »Jos te olette vaiti, niin nämä kivetkin huutavat.» Ja ettehän te ole vaiti; te huudatte Jumalan puoleen, tai, ette te aina jaksa huutaa, te vain kuiskaatte, ja kun te ette jaksa kuiskata, teidän kyynelsumun himmentämistä silmistänne loistaa ihmeellinen Jumalan rauha, luja luottamus siihen, että turvamme on ikiaikojen Jumala.

Te olette saaneet katsella kuolemaa silmästä silmään. Te olette saaneet siellä rintamalla maata lumihangessa vailla minkäänlaista suojaa pääanne päällä kranaattien räjähdellessä ympärillänne ja siinä odottaa, milloin tullee teidän vuoronne kaatua sankarina. Mitä te silloin ajattelitte? Ehkä muistui mieleenne koti, vaimo, lapset, vanhemmat. Mutta eikö ennen kaikkea muuta muistunut mieleenne iäinen koti, iäinen isänmaa, minne me kaikki olemme matkalla ja missä me kerran toivomme tapaavamme rakkaimpamme tutut kasvot! Ehkä te silloin sopertelitte lapsena oppimianne rukouksia, ja teidän sydämenne huusi Jumalan puoleen. Te kaipasitte sitä turvaa, jota vain Jumala voi hätäantyneelle antaa. Silloin oli lohdullista tietää, että meidän turvamme, ainoa turvamme, on ikiaikojen Jumala. Kävi miten tahansa, aina on kuitenkin paras osa jäljellä, kun elämä on annettu Jumalan käteen.

Aika on raskasta. Suuria kärsimyksiä olemme saaneet kestää, emmekä tiedä, mitä vielä on edessä. Epävarmuus täyttää mielemme. Pitää ottaa vain päivä kerrallaan. Yksi asia on kuitenkin varma. Kun olemme panneet turvamme Jumalaan, on kaikki kääntyvä meille parhain päin. Ei ole milloinkaan niin synkkää yötä, ettei senjälkeen päivä koittaisi, ei niin raskasta aikaa, ettei onnen aurinko jälleen paistaisi. »Valkeus jälkeen synkeyden, onnea jälkeen kyynelten. Murehet muuttuu riemuhun, rauhaksi melske taistelun.»

Herra on meitä kantanut kotkan siivillä tähän päivään saakka. Hän on kantava meitä edelleenkin, sillä meidän turvamme on ikiaikojen Jumala. — Amen.

Arvo Nikali

kenttäsairaaloiden pastori

ILO HERRASSA.

Kenttäsairaalassa 7. 3. 1940 pidetty
puhe.

*»Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin
minä sanon, iloitkaa!» Fil. 4: 4.*

Luulisi, että sairaalassa voisi vähiten puhua ilosta. Onhan terveys kallis lahja, ja siksi on luonnollista, että mieli käy murheelliseksi, kun terveys menetetään. Näin on varmasti käynyt teillekin. Suomalainen mieli on myös järkkynyt sodan vuoksi, jossa monet nuoret elämät sammuvat ja nuoret voimat heikkenevät, sodan vuoksi, johon meidät on pakotettu, koska oikeus ja totuus ovat meille rakkaat.

Apostolin kehoitus kuuluu kuitenkin meille. Todellisuus sanoo, että ihminen voi tuntea iloa murheitten keskellä, mutta vain sellaista iloa, jonka sisältönä on Herra. Elävä, aina läsnäoleva Herra oli Paavalin voimana ja lohtuna vankilassa, jossa tämä kirje kirjoitettiin. Eläväksi todellisuudeksi on Herra saanut tulla sadoille Suomen sotilaillekin näitten taistelukuukausien aikana, ja siksi on kyetty tuntemaan sitä iloa, jonka Herra antaa. Syntien anteeksiantamus Jeesuksen veressä oli todellisuuksien todellisuus sille nuorelle veljellemme, joka eilen tässä viereisessä huoneessa siirtyi Jumalan rauhan maahan iloiten ja turvallisella mielellä. Hän iloitsi Herrassa.

Aseveljenil! Vapahtajansa löytänyt voi todistaa, että silloin kun kaikki ulkonaiset ilonlähteet otetaan meiltä, kun menee terveys, kun kotikin häviää,

silloin voi yksin Jeesus ja hänen rakkautensa meihin olla ilon tuojana. Mitä merkitsee paraskaan ajallinen, jos meillä ei ole voimaa kantaa elämän taakkoja? Mitä merkitsevät ulkonaiset edut, jos omatuntomme on rauhaton? Uskovaltaan ei Herra lupaa ottaa pois ulkonaisia taakkoja, mutta synnin taakat otetaan pois. Omatunto puhdistetaan, se ei enää syytä, ja ihmiselle annetaan voimaa raskaidenkin taakkojen kantamiseen. Näin ollen uskova näkee Kristuksessa kaiken ilon lähteen, joka ei ehdy. Herrassa hän iloitsee hyvinä päivinä, kun saa nauttia kaikesta ulkonaisesta hyvydestä. Herrassa hän iloitsee pahoina aikoina, jolloin Herra ottaa lahjansa pois. Yhtä ei meiltä kukaan milloinkaan kykene ryöstämään: iloa Herrassa.

Antaessamme elämämme Herran haltuun voimme mekin iloita ja yön lepoon käydessämme kuulla omalle kohdallemme apostolin kehoituksen: »Iloitkaa aina Herrassa», tietäen, että tämä toteutuu meidänkin elämässämme.

Alpo Aaltonen

kenttäsairaaloiden pastori

JUMALAN HOIDOSSA.

S o t a s a i r a a l a s s a p i d e t t y p u h e .

»Parempi on sinulle, että käsipuolena menet elämään sisälle, kuin että, molemmat kädet tallella, joudut helvetiin, sammumattomaan tuleen.» Mark. 9: 43.

Täällä sairaalassa joudutaan usein suorittamaan leikkauksia. Taitava lääkäri estää tulehduksen leviämisen poistamalla määrättyjä jäsenten osia, avaamalla märkäpesäkkeitä, jopa katkaisemalla käden tai jalan. Tiedätte hyvin, että on tapauksia, jolloin vain näin tekemällä on saatettu pelastaa potilaan henki. Hyvä on olla tällaisessa hoidossa, missä yritetään tehdä mitä voidaan kärsivien auttamiseksi.

Sairaalan papille on lääkärien työskentely suuresti opettavaa. On kuin eräät Jumalan sanan totuudet tulisivat uudelleen eläviksi: emmehan ole apua tarvitsevana vain ihmisten hoidossa, vaan myöskin J u m a l a n h o i d o s s a . Ja Jumalankin täytyy suorittaa elämässämme leikkauksia meidän parhaaksemme. Monen kohdalla hän on niitä tänä talvena tehnyt. Maamme monissa kylissä on isiä ja äitejä, joille saapuu rintamalta surun viesti: heidän vanhuutensa turva on nyt poissa. Siellä on murehtivia puolisoita, jotka kyyneleensä keskellä kuiskailevat lapsen korvaan sanomaa isän siirtymisestä Jumalan luo. Siinä on leikkauksia, jotka viiltävät syvään, jotka kirveltävät ehkä vielä pahemmin kuin monen kohdalla ruumiilliset haavat.

Mutta emmehän näitäkään unohda. Te täällä olevat miehet olette omalla kohdallanne nyt kokemassa Jumalan töitä. Moni teistä kyselee tuskaisena: Miksi, miksi? Miksi on ehkä mennyt terveys ainaiseksi? Olette antaneet paljon kodin ja kansan puolesta, ja tietoisuus tästä on teitä kannustamassa. On ollut suorastaan kohottavaa näinä kuukausina kulkea vuoteelta toiselle ja todeta sitä alttiutta raskaisiin kärsimyksiin, mitä nyt on osoitettu. Jumala on tehnyt leikkauksiaan kansamme kohdalla ja nostanut sen sydäimestä esiin siellä piilleitä parhaita puolia, johtanut yksimielisyyteen ja todelliseen, uhrautuvaan sankaruuteen.

Mutta kyllä Jumalalla on varmaan ollut syvemmätkin tarkoitukset. Moni niitä aavistelee kärsimystensä keskellä, ja varmaan moni jo on löytänyt vastauksenkin kysymykseensä, miksi Jumala näin ruhjovasti kurittaa ja koettelee. Mitä arvelette, tekisikö lääkäri oikein, jos hän hellien hoitelisi syvälle kudoksiin leviävää märkäpesäkettä, peittelisi sitä ja odottelisi aina vain sen parantumista itsestään? Sanoisimme sellaista lääkäriä tehtävänsä kelvottomaksi. Kyllä varmaan Jumala tietää, mitä hän kohdallamme tekee. Hän leikkaa, hänkin, parantaakseen ja tietää tähän vaadittavan parhaan ajan. Ja eiköhän hän ole monen kohdalla todella jo odottanutkin vuosikausia — mutta turhaan. Sisällinen mätä ei ole tullut ulos, vaan ehkä myrkyttänyt yhä enemmän ja enemmän meidän sieluamme. Nyt on Jumalan täytynyt suorittaa kova leikkaus pelastaakseen meidät, ei vain jostakin ajallisesta pahasta, vaan iankaikkisesta. Olimme ehkä kulkemassa turmiotamme kohti, ja nyt Jumala rakkaudessaan otti meidät vää-

rällä tiellämme kiinni: hänen täytyi leikata syvään, kipeästi — mutta hän tarkoitti parastamme. Jumalan hoidossa oltaessa on kysymys iankaikkisesta elämästä, ja kaikki Jumalan toimet meidän hyväksemme tähtäävät siihen, että sen perisimme. Jumala tietää, että miehen kohdalla, jolta ehkä on täytynyt leikata käsi tai jalka tai silmä päästä, on sittenkin loppujen lopuksi tapahtumassa parasta, mitä ihmiselle voi tapahtua: J u m a l a le i k k a a s a m a l l a p o i k k i s y n n i n k i n s i t e i t ä. Sairasvuoteen hiljaisina hetkinä tehdään ehkä sitä parannusta, mitä terveyden päivinä Herra turhaan sai odottaa. Ja täällä meidänkin joukossamme on niitä, jotka kaiken tämän keskellä, ruumiillisista tuskistaan huolimatta, kiittävät Jumalaa siitä, että hän ei heitä jättänyt, vaan etsi heidät käsiinsä vielä tällä tavalla, jonkun ehkä todellisenä tuhlajapoikana, joka oli jo eksynyt Isän kodista kauas. On niitä, jotka ovat oppineet tästä Herraa kiittämään ja näkemään tämän ihmeellisen totuuden: o n p a r e m p i käsipuolena, jalkapuolena tai silmäpuolena mennä elämään sisälle kuin tulla molemmat kädet tallella heitetyksi helvettiin. He tuntevat olevansa Herran hoidossa, hänen sairaalassaan, todellisen elämän tiellä, vaikka ruumis riutuisikin. Uuden elämän merkkejä on jo se, että lapsena opittu rukous rupeaa uudestaan käymään rakkaaksi. Ehkäpä se on vielä kovin arkaa huokausta, mutta juuri sellaisena se on Herralle otollista.

Kuulkaa sotilaat, Jumalan hoidossa oltaessa on meillä ylilääkärinä suuri sairaitten parantaja ja syntisten ystävä, Vapahtajamme Jeesus Kristus. Kyllä hyvä maallinenkin lääkäri tekee leikkauksensa yön ja

päivän lepoa kysymättä ja potilaittensa kärsimyksissä myöteläen. Mutta minkälainen on taivaallinen lääkärimme? Se käsi, jolla hän meitä kipeästi leikaten kurittaa, on meidän syntiemme tähden ristillä lävistetty, ja kuolemaan, josta hän tahtoo meidät pelastaa, hän itse kävi meidän puolestamme. Hän on tehnyt kaikkensa ja antanut kaikkensa pelastaakseen meidät. Mikäli emme pelastu, ovat esteet aina meidän puolellemme. Mutta hyvällä kohdalla olemme, jos nämä esteet rupeavat murtumaan, jos Jumala kurittavalla leikkauksellaan saa meidät jättäytymään kokonaan hänen käsiinsä. Emme voi itse itseämme pelastukseen saattaa, Herra tekee sen meidän puolestamme. Muistakaa näinä leikkausten päivinä Vapahtajaanne, kohottakaa sydämenne hänen luokseen, sillä hän on nyt teitä lähellä. Hänellä on syntien anteeksiantamus teille tarjottavana, Jos ja kun hänet rukouksessanne kohtaatte, opitte varmasti näkemään, kuinka hyvä hän on, hyvä juuri siinäkin, että hän on teitä tuskien läpi saattelemassa elämään sisälle. Eräs joukostanne kertoi rukoilleensa ensimmäisen kerran elämässään jäätyään haavoittuneena vihollisen puolelle. Herra kuuli rukouksen ja johti hänet omien joukkojen hoitoon. Hän rukoi ensimmäisen kerran elämässään. Ehkei hän ollut ainoa tällainen rukoulija tämän sodan aikana. Ajatelkaa, miten hyvä Herra meillä on: vaikka me emme olisi koko elämämme aikana hänestä välittäneet, on hän kuitenkin välittänyt meistä. Hän ei tahdo hylätä ketään, ei syntisintäkään, vaan etsii ja saattelee meitä kuoleman tieltä iankaikkiselle tielle. Emmekö kiittäisi häntä siitä, että hän kurituksellakin meitä kasvattaa? Parempi on meidän käsipuolena

mennä elämään sisälle, kuin että molemmat kädet tallella joudumme helvettiin. Pyytäkäämme Jumalalta sitä armoa, että nyt todella taipuisimme hänen tielleen, pysyisimme siinä ja oppisimme joka päivä ottamaan kohtalomme hänen kädestään. Amen.

Osmo Tiirilä

sotasairaalan pastori

HERRAN PÖYTÄÄN KÄYTÄESSÄ

KRISTUKSEN RAUHA.

Rippipuhe yöllä 3. 2. 1940 maanalaisessa
saunakorsussa vietetyssä Herran
pyhässä Ehtoollisessa.

*»Rauhan minä jätän teille: minun
rauhani — sen minä annan teille.
En minä anna teille, niinkuin maail-
ma antaa. Älköön teidän sydämenne
olko murheellinen älköönkään peljätkö.»*
Joh. 14: 27.

Rakkaat veljet! Rauhaton on ihmiselämä. Ja sekin rauha, mistä viimeksi kuluneitten vuosien aikana olemme nauttineet, on ollut tavattoman kestämaton. Tarvittiin vain jokin itsekäs mielijohde, ja niin oli rauha rikottu. Jumalattomat vihollislaumat hyökkäsivät rajan yli. Isänmaamme itsenäisyys, kotiemme koskemattomuus ja rakkaitemme turvallisuus tulivat uhatuiksi. Siksi nousi Kannaksen mies, sytytti tuleen oman pirttinsä, lähetti perheensä turvaan ja asettui asemiin vihollista vastaan. Hänen rinnalleen kiiruhtivat toisetkin suomalaiset, ja nyt meitä on täällä

suuri joukko, ja kaikkien meidän pyrkimyksenämme on palvella isien maata kukin kohdallaan.

Mutta mikä sai teidät, veljet, tänä yönä unhottamaan levontarpeen ja kokoontumaan tänne? Eiköhän se, että olette tunteneet taistelun ankaruuden toisella-kin rintamalla, eikä vain tällä, missä nyt olemme. Synti on hirvittävä todellisuus. Sitä vastaan saa heikko ihmislapsi sotia lakkaamatta. Siinäkin sodassa on voittoja ja tappioita ja moni tunto sairastaa haavoitettuna. Ja tällaisia haavoitettuja, synnin saastuttamia, me jokainen olemme. Nehän ne meidät liikkeelle lähettivät, ne meidän huonot sisäiset asiamme. Sinä et pelkää kuolemaa, veli, mutta sinä et haluaisi astua iankaikkisuuteen ilman Jumalaa, ilman sovitettua Isää. Sinä kaipaat sisäistä rauhaa keskellä taistelujen rauhottomuutta. Sinä etsit häntä, jolle voisit murheen itsestäsi ja rakkaistasi jättää. Lienet tuolla kranaattitulessa monesti asiasi Jumalalle tilittänyt, syntejäsi katunut ja armoa anonut. Mutta nyt haluat vielä myöskin syöden ja juoden anteeksiantamuksen ihanuudesta vakuuttautua ja kestävän rauhan sydämeesi ammentaa. Siksi tulit tänne.

Miehet, minä iloitsen siitä, että nyt olen tilaisuudessa taas kerran viittaamaan häneen, joka haavoitettiin meidän syntiemme tähden ja jota rangaistiin, ettei meidän tarvitsisi ikuista rangaistusta peljätä. Hän, Jumalan Poika, Vapahtajamme Jeesus Kristus, avasi meille tien taivaaseen, kotiin Jumalan luokse. Vie hänelle, veljeni, kurja sydämesi! Valita kuin lapsi isänsä edessä rikkomustasi ja vastaanota häneltä rauha sydämeesi! Ole turvallisin mielin! Syntisi ovat anteeksi annetut. Mene, mutta älä täst'edes enää syntiä tee! Sen rauhan, jota

maailma ei voi antaa, hän sinulle lahjoittaa. Sen rauhan turvin saat tulla Ehtoolliselle. Se rauha ottaa murheen ja pelon pois. Mitään ei tapahdu Jumalan sallimatta ja mitä hän sallii, sitä et voi väistää. Miksi siis pitäisi olla levoton ja tuntea murhetta! Herramme kädessä ja varjeluksessa olemme nyt täällä korsussa tykkien jyskeen kuulussa ulkoa. Herran kädessä ovat kodit ja rakkaat ystävämme ja omaisemme kaukana rintaman takana. Hänen kädessään on isänmaamme kohtalo. Tehkäämme velvollisuutemme ja olkaamme levollisia! Jumala ei Suomen kansaa hylkää. Luottavaisina saamme luoda katseemme tulevaisuuteen. Kaiken takana on Isän voimakas käsi ja rakastava sydän.

Ja se Isän käsi on nyt johdattanut askeleemme tänne. Mitä saamme täältä? Ulkonaisesti tarjotaan leipää ja viiniä, mutta sen ohella saat osallisuuden kirkastetun Kristuksen ruumiiseen ja vereen. Sielusi tulee näkymättömällä tavalla ravituksi. Lähestyt pyhää, mutta et peljättävää. Tuot syntitaakkasi, saat anteeksiantamuksen. Tulet levottomana ja murheellisena, voit lähteä levollisena ja lohdutettuna. Ulkonaiset olosuhteet täällä ovat äärimmäisen vaatimattomat, mutta nostakoot ne katseemme siihen ikuiseen rauhan maahan, missä kerran, ehkä hyvinkin pian, vietämme ehtoollista kaukana synnistä ja ajallisista taisteluista. Rasakas, levoton ajallinen taistelu nostakoon katseemme ylös Jumalan puoleen. Taistelua, vaikeata taistelua kohti kävi Jeesuskin silloin, kun hän lausui tekstinämme olevat sanat, ja kuitenkin, mikä levollisuus ja rohkeus niistä ilmenee. Se johtuu siitä, että hän tiesi kulkevansa kuuliaisuuden tietä ja täyttävänsä sen tehtävän, minkä

Jumala oli hänelle uskonut. Näin saa myös heikko ihmislapsi omalla kohdallaan täyttää velvollisuutensa ja olla levollinen. Jumalan kädessä on sitten voitto, kun se aika kerran koittaa.

Ja miksi tunnemmekaan levottomuutta rakkaittemme vuoksi! Uskokaamme heidätkin Jumalan huomaan! Jos Jumala tahtoo heidät varjella, ei mikään paha heitä tavoita. Ja jos Jumala tahtoo heille koettelemuksen lähettää, emme me voi sitä estää, vaikka sielläkin olisimme. Juuri tällainen luottamus ja järkkymätön Jumalan antama rauha on maailmalle käsittämätön, ja se juuri on lujouden ja rohkeuden lähde kristitylle. Nosta, veljeni, katseesi ylös! Kirkkauden taivaat odottavat taistojen lasta. Siellä on Isä, joka valvoo kansasi ja rakkaittesi onnea.

Mutta saanko juuri tällaisena kuin olen, suurena syntisenä ja rikkoneena lapsena tulla Herran pöytään, kysynet. Kyllä saat. Tule rikkoneena, erehtyneenä lapsena, jolla on asiaa Isälle. Jollet muuta, niin voit Pietarin tavoin valittaa: »Herra, sinä tiedät kaikki.» Hän tietää rikoksesi ja katumuksesi, hän tietää murheesi ja huolesi, mutta hän on myös voimallinen murheen poisottamaan, anteeksi antamaan, rauhan, kestävän rauhan sydämeesi lahjoittamaan. Luota häneen, veljeni, ja ole turvallisin mielin!

Mutta tämän armon osallisuuteen päästäksemme nöyryyttäkäämme sydämemme Jumalan eteen, tunnusta-kaamme hänelle oma kelvottomuutemme ja rukoilkaamme häneltä anteeksiantamusta itsekukin näin sanoen:

»Minä vaivainen, syntinen ihminen . . .»

Immo A. Aattolainen

pataljoonan pastori

PÖYTÄ VIHOLLISTEN SILMÄIN EDESSÄ.

Rippisaarna varuskunta kaupungissa
ennen rintamalle lähtöä.

*»Vaikka minä vaeltaisin pimeässä
laaksossa, en minä pelkäisi mitään
pahaa, sillä sinä olet minun kanssani,
sinun viitsasi ja sauvasi minua lohdut-
tavat. Sinä valmistat minulle pöydän
minun vihollisteni silmien eteen.
Sinä voitelet minun pääni öljyllä;
minun maljani on ylitsevuotavainen.»*
Ps. 23: 4—5.

Muutamia viikkoja sitten oli tällainen samanlainen tilaisuus pyhän alttarin edessä. Oltiin silloinkin ehtoolliskirkossa. Kirkko oli täynnä sotilaita, eri ikäisiä, erilaisista yhteiskunnallisista asemista, upseereja, aliupseereja ja miehistöä. Siinä oli satoja miehiä, ei käs-kystä, vaan vapaaehtoisesti pyhää alttaria lähestymässä. Sieltä alttarilta puhui vakavasti heille heidän piispansa Ehtoollisen suuresta siunauksesta.

He tiesivät, nämä miehet, että heidän joukko-osatonsa rintamalle lähtö olisi lähipäivinä, lähtö rajalle, taisteluun, ehkä kuolemaan. Viimeksi, ennen lähtöään, tahtoivat hekin tulla kirkkoon, ehtoollispöytänsä. Siihen he polvistuivat, sotilaat kuten heidän pappinsakin. Siinä oltiin totisesti Herran edessä ehkä vakavammin kuin koskaan ennen. Siinä oli täysi tosi kysymyksessä.

Hyvä paimen kattoi siinä pöytänsä kuin vihollisten silmäin eteen. Moni sielu sai kokea, että Herran ojentama armon ja anteeksiantamuksen malja oli todella

ylitsevuotavainen hänenkin, syntisen, kohdalla. — Pimeään laaksoon kulki siitä tie, mutta se ei peloittanut, sillä sydämessä asui rauha Jumalan kanssa. Jumala ei jättänyt yksin taipaleelle.

Sodassa olet sinäkin, ehtoollisvieras. Taisteluihin on pian sinun tiesi käyvä. Ulkonainen hätä antaa sinunkin elämääsi osasi, ehkä raskaankin. Sinne kauas on sinun täytynyt jättää kotisi ja rakkaasi. Siellä he muistavat sinua päivittäin armoistuimen edessä. Siellä opettaa äiti pienintännekin panemaan pikku kätensä ristiin ja ensi sanoiksi sopertamaan rukousta, että Jumala varjेलisi isää sodassa. — Taloudellinen ahdinkokin painaa ehkä sydäntäsi ja koko isänmaamme hätätila. — Pimeään laaksoon kulkee sinunkin tiesi ja sinua miltei pelottaa sisimmässäsi. — Ja sitten vielä tulee kaiken muun lisäksi sielun sota. Sota syntiä vastaan. Se on raskas ahdistus. Muuan sotilashenkilö sanoi hiljattain rintamalle lähdöstä puhuttaessa: »Kunhan ne sielun asiat olisivat järjestyksessä.» Silloin olisikin suurin pelko poissa. Olisihan kaikki, koko elämä ja tulevat kohtalot Isän kädessä, turvassa.

Kuule, käy Herran pöytään! Siinä voi kyllä nytkin syntisi ja kiusaaja ilkkua: »Mikä olet sinä Herran pöytään? Toisenlaiset pöydät ovat sinun. Et sinä voi Herraan lähestyä, syntinen mies!» — Ja sinä tunnet itse, että nuo ilkkujat ovat oikeassa, nuo aikaiset viholliset. — Mutta ystävä! Vihollistesi silmien eteen valmistaa Herra sinulle pöydän. Ylitsevuotavainen on sinun maljasi, jonka Herra elämääsi tässä antaa. Saat jättää kaiken hänen kannettavakseen, ilkkuipa kiusaaja, sielunvihollinen, miten läheltä tahansa. Käy vilpittömin sydä-

min ihan vihollistesi silmien edessä Herran pöytään. Siinä vakuuttaa se Herra, jonka ruumiista ja verestä osalliseksi tulet, totisesti nämä on annettu sinun tähtesi, jotta sinulla rauha olisi. Minä olen kantanut taakasi. **S e o n t ä y t e t t y !**

Sinä janoava, pelkäävä pimeään laakson matkaaaja! Älä pelkää! Herrassa on sinulla tosi lohdutus synnin hädässäsi, maksu suureen velkaasi! **S e o n t ä y t e t t y !** Totisesti. Amen.

Oiva K. Perkiö
patteriston pastori

YHTÄ VAIN TARVITSEMME.

**Rippipuhe, joka on pidetty helmi-
kuussa eräässä korsussa Kuolema-
järvellä.**

*»Meidän vielä ollessamme heikot
kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä.» Room. 5: 6.*

Näinä aikoina on meitä suomalaisia paljon kehuttu. Toisinaan tuntuu kyllästyttävältä kaikki se ylistys, mitä ulkomaiden sanomalehdissä meistä on kirjoitettu. Me olemme urhoollisia ja sankarillisia. Me olemme ihmeellisiä olentoja, joita toiset ihmetellen kaukaa katselevat.

Tänä iltana olemme tässä korsussamme vain Jumalan kasvojen edessä. Turhat sanat ovat täältä kaukana. Nyt on tärkeätä vain se, mitä Jumala meistä ajattelee.

Näin sanotaan: **»Meidän vielä ollessamme heikot».**

Sydämemme yhtyy tähän. Heikkoja olemme. Vaikka kuka tahansa meitä ylistäisi, me emme siitä tule paremmiksi. Suomalaisia olemme, mutta syntisiä suomalaisia. Kannamme turmeltunutta sydäntä, täälläkin rintamalla, kuoleman läheisyydessä.

Eikö ole niin, että juuri täällä moni meistä on oppinut tuntemaan monenlaisen huonoutensa ja heikkoutensa. Täällä tuntuu ihminen pieneltä ja turhalta. Mutta ei vain pieneltä, vaan ennen kaikkea kelvottomalta ja syntiseltä. Entisyys astuu eteemme. On kuin yhdessä hetkessä täällä olisi koko iäisyys koottuna suureksi painoksi ja taakaksi hartioillemme. Jumala ei puhu mitään, mutta hän katselee meitä. Ja kun Jumala katselee, ei meillä ole puolustusta.

Rakkaat veljet, miksi luettelisimme tänään syntejämme. Jossakin ne ovat kaikki tiedossa. Joku on ne kaikki nähnyt. Ja mekin tiedämme ne nimeltä. Toiset ovat kaukana vuosien takana. Toiset ovat päivästä päivään seurassamme. Me olemme eläneet, niinkuin ne eivät olisi mitään. Olemme jatkaneet elämäämme ja vaeltaneet eteenpäin, niinkuin synnit jäisivät jälkeemme kuin tyhjät kuoret sisällyksen niistä käytettyämme.

Ja kuitenkin kaiken ahdistuksen ja kuolemanpelon syynä on meidän syntimme, ainoastaan meidän syntimme. Miksi tyytyisimme tänään muuhun kuin totuuteen. Kukaan meistä ei täällä tarvitse mitään jumalisuutta eikä mitään hartautta.

Yhtä tarvitsemme: apua, armahdusta.

Ja sen tänään saamme. Kuulkaa: »Meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä.»

Kun me vielä olimme tämmöiset kuin olimme, silloin eräs kantoi meidän syntimme ja kuoli meidän kuolemamme.

Meistä monetkaan eivät tunne toisiaan siviilistä, emme tiedä mitään toistemme harrastuksista, kotioloista, menneisyydestä. En ollenkaan ole selvillä siitä, oletteko te rauhanaikana käyneet kirkossa tai etsineet Jumalaa.

Tänä iltana ei sillä ole yhtään väliä. Oikeaan aikaan Kristus kuoli jumalattomien edestä, meidän edestämme.

Ei ole tehtäväni puhua sodasta tai lausua arveluita tulevaisuudesta. Tätä tulin sanomaan: Kun me vielä heikot olimme, kuoli Kristus oikeaan aikaan meidän edestämme. Tämä on ainoa asia, mitä varten nyt olemme koolla, yksinkertainen ja vähältä tuntuva ja kuitenkin aivan ratkaisevan tärkeä meille.

Meidän ei ole siis tarvis kantaa syntejämme. Kristus jo kantoi ne jumalattomien edestä. Meidän ei ole tarvis pelätä kuolemaa. Kristus kuoli meidän kuolemamme.

Me, jotka olemme heikot, olemme tässä uskossa väkevät ja käymme turvallisina tulevia päiviä kohti.

Sentähden veisaamme nyt kiitosvirren.

Erkki Niinivaara

rykmentin pastori

VEREN VOIMA.

Rippisaarna tammikuussa Värtsilän
kirkossa.

»— *minun ruumiini — teidän
edestänne — minun vereni — teidän
edestänne —.*»

Olemme tänä iltana päässeet valaistuun ja lämpimään kirkkoon. Tunnemme, että se on suurta Jumalan armoa. Ehkä emme ennen ole tätäkään sellaiseksi huumanneet. Emme ainakaan ole niin elävästi kokeneet kuin nyt. Mehän tiedämme, että toiset veljet juuri nyt taistelevat Karjalan saloilla. He estävät julman viholiisen hyökkäämästä meidän kimppuumme. Veljemme siellä ponnistavat kaikki voimansa. He saavat haavoja. Veri vuotaa. Kuolema niittää satoa. Urhean suomalaisen soturin silmä sammuu.

Veljemme siellä etulinjoilla panevat alttiiksi kaikkensa meidän puolestamme ja meidän hyväksemme. Heidän verensä takaa meille rauhallisen iltahetken tänään.

Soturiveljet! Olemme kuulleet puhuttavan Golgatan Kristuksesta. Olemme lukeeet, kuinka hän kärsien vuodatti verensä. Tämä asia on jäänyt kenties monelle meistä etäiseksi. Emme ole oikein tajunneet, kuinka toisen veri voi toista auttaa. Olemme koettaneet siihen turvautuakin, mutta sittenkin kaikki on ollut omituisen etäistä.

Nyt Jumala tahtoo aukaista hitaat sydämemme veljemme veren kautta ymmärtämään Poikansa vapaus-

taistelua synnin valtoja vastaan. Kristuksen veri on vuotanut meidän edestämme. Hän taisteli meille todellisen rauhan. Tämänkin illan Pyhä Ehtoollinen tahtoo olla tämän rauhan panttina.

Lähde, soturiveli, tänä iltana Kristuksen luo. Tunnusta syntisi. Pyydä anteeksiantamusta. Kristus on sinun armahtajasi. Sen viran hoitaminen on hänen suurin ilonsa. Hän ottaa vastaan syntisiä ja aterioi heidän kanssaan. Hänen verensä takaa mustimpienkin syntien anteeksiannon ja uuden elämän voiman.

Lähde ehtoollispöytään saamaan vakuutus tunnollesi, lähde, vaikka olisit kauankin ollut poissa. Ei Kristus sitä sinulta kysele. Kristus kysyy vain, haluatko sinä pelastaa sielusi ja haluatko sinä lähteä Jumalan rauha tunnossasi taisteluun syntiä ja taisteluun rajan takaa maahamme tunkeutuvaa vihollistamme vastaan.

Kristus sanoo sinulle: »— minun ruumiini, sinun edestäsi, — minun vereni, sinun edestäsi —». Mitä sinä vastaat Armahtajallesi?

Lauri Palva

armeijan pastorin apul.

SANKARIVAINAJAT JA HEIDÄN MUISTONSA

KUOLEMAN PORTTIEN KAUTTA ELÄMÄÄN.

Ruumissaarna Suomen suurimmissa sankarihautajaisissa Lappeenrannassa 19. 5. 1940, jolloin 487 sankarivainajaa luovutetuilta alueilta siunattiin ikuiseen lepoon.

»Minun majani puretaan ja vietään minulta pois niinkuin paimenen telttä; olen kutonut loppuun elämäni, niinkuin kankuri kankaansa, minut leikataan irti loimentutkaimista.» Jes. 38: 12.

Tänä sodassa kaatuneiden muistopäiväksi koko maassamme pyhitettynä päivänä olemme saapuneet tälle pyhälle paikalle, jonka multa on kätkeyty monen rakkaan isänmaamme puolesta henkensä uhranneen maallinen tomumaja. Meidän tehtävänämme on nyt siunata haudan rauhaan 487 sankarivainajaamme. He ovat kutoneet loppuun elämänsä kankaan. Työ on heidän kohdaltansa suoritettu, ja heidän viimeinen työpäivänsä on päättynyt. Mutta se päivä oli sellainen, että polvesta polveen Suomen kan-

san lapset sen muistavat ja sitä kiitollisin mielin ajattelevat. Se on sytyttävä sydämiin intoa ja uhrimieltä, se on herättävä tulevatkin polvet epäitsekkäiseen työhön kaiken sen puolesta, mikä meille on pyhää ja kallista. Ja kun sankarihautojen ääreen tullaan, on näillä pyhillä paikoilla tunnettava pyhää vakavuutta, kansamme jäsenten lujaa yhteenkuuluvaisuutta, on saatava uutta innostusta uhrautuvaan rakkaudenpalvelukseen lähimmäisen ja koko kansan hyväksi. Näille pyhille paikoille pysähtyvä vaeltaja kohottakoon sydämensä kiitoksen suuren uhrin antajille ja ennen kaikkea sille Herralle, jonka kädessä oli näiden veljien ja on koko kansamme elämä. Heidän elämänkankaansa on nyt leikattu irti loimentutkaimista. Heidän majansa on purettu ja viety pois niinkuin teltta, jota paimen ei enää tarvitse. Meidän vuoromme tulee myös kerran päättää ajallisen elämämme juoksu. Me tiedämme hyvin, että meidänkin maisen matkamme päättää kuolema. Mutta kuolema ei kuitenkaan ole matkamme lopullinen päämäärä. Jos niin olisi, täytyisi meidän arvioida elämä aivan toisin, kuin mitä me kristittyinä teemme. Yllämme lepäisi ainainen lohduttomuus, ja kuolema olisi elämän voittaja.

Mutta nyt onkin matkan pää itse elämä, iäinen elämä Jumalan luona. Kuolema on kristitylle vain tienä tähän ihanaan päämäärään. Jeesus Kristus, Vapahtajamme, on omalla uhrikuolemallaan voittanut kuoleman ja tuone-
lan vallan. Hän on aukaissut kuoleman portit ja valaisee meille tien kuoleman varjojen keskellä kulkiessamme ja tahtoo tulla meidän johtajaksemme siihen maailmaan, jossa vallitsee iäinen elämä, rauha ja autuus.

Hän seisoo tänäkin päivänä meidän luonamme ja sanoo omaisiaan sureville ja kaipaaville: Teidän ei tarvitse surra niinkuin ne, joilla ei toivoa ole. Eikä teidän tarvitse jäädä katselemaan vain hautaa, vaan te saatte nostaa sielunne katseen kohti korkeutta. Sieltä ylhäältä tarjoutuu teille lohdutusta ja voimaa, siunauksen virrat tahtovat päästä sydämiinne. Kohotkoon myös kiitos sydämenne syvyydestä siitä, että Jumala on kasvattanut tätä kansaa niin, että sen jäsenet ovat valmiit henkensä antamaan kodin, isänmaan ja uskonnon puolesta. Ja tietäköön jokainen, joka jumalanpelossa kutoo elämänsä kangasta, että se kansa, joka uhrautuvassa mielessä elää ja on valmis tällaisia uhreja antamaan vapautensa ja itsenäisyytensä puolesta, kestää ja saa kansana elää.

Kun nyt käymme siunaamaan haudan rauhaan nämä vainajat, me kiitollisuudella ajattelemme heitä ja heidän tovereitaan, joista toiset saivat hautapaikakseen sotatantereeseen tai meren syvyyden. Kaikkien heidän muistoaan me kunnioitamme. Me tiedämme jokaiselle näitä vainajia surevalle olevan lohdutuksena sen, että me nyt saamme suorittaa täällä lepäävien sankarien ruumiinsiunauksen. Me tahtoisimme suoda saman lohdutuksen myös taistelukentälle jääneiden omaisille. Mutta vaikka me tätä lohdutusta emme kaikille voikaan tarjota, me sittenkin voimme antaa Jumalan sanan lohdutuksen, joka onkin paras. Monien kärsimysten miehen, hurskaan Jobin sanat pitävät tänäkin päivänä paikkansa, kun hän sanoo: »Minä tiedän lunastajani elävän ja viimeisenä hän seisoo multien päällä.» Kun me olemme jättäneet tämän paikan, jää Herra vielä tänne. Hän jäi niidenkin vaina-

jien luo, jotka kentälle jäivät. Me ihmiset emme voi omaisiamme seurata muuta kuin korkeintaan kuoleman porteille, mutta Herra pysyy senkin jälkeen heidän luonaan ja seuraa heitä kuoleman läpi. Ja hän tahtoo näin tehdä jokaiselle. Olkoon meidän rukouksemme sisällyksenä sekä elämässä että kuoleman hetkellä vanhan taisteluvirren sanat:

»Tämä ruumis kun kylmäksi jäähtyvä on,
Ja kun kuolema silmäni sulkee,
Minut, Herrani, sinne sä vie ilohon,
Pyhät minne sun tielläsi kulkee.
Isä, Poika ja Henki, sun kunniatas
Joka paikka on täynnä ja kirkkauttas,
Sinun kiitos ja kunnia. Amen.»

Joh. Björklund

sotarovasti

MUINAISET POLUT.

Saarna sankarivainajain muistojuhlassa
Helsingin Suurtorilla 19. 5. 1940.

Näin on Herra sanonut: »Astukaa teille ja katsokaa ja kysykää muinaisia polkuja, kysykää, mikä tie on hyvä, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne.» Jer. 6: 16.

Kansamme »muinaiset polut» kätkeytyvät meidän silmiltämme menneisyyden hämärään, mutta ihmisikään verrattuna voimme kuitenkin pitkän matkaa noita pol-

kuja taaksepäin taivaltaa ja niiltä tekstimme kehoituksen mukaan oppia ottaa, etsiä sitä »hyvää tietä», jota meidän tulee vaeltaa. Paljon on niiden polkujen varsilla muistomerkkejä, jotka meille kertovat vakuuttavaa kieltään kansamme kohtaloista ja Jumalan ihmeellisestä johdatuksesta, on rauhan muistomerkkejä ja taisteluiden tuttuja tunnuksia. Karu oli maa, johon alkukodistaan lähtenyt kansa joutui, karu ja hedelmätön. Kontio korvessa vihelsi, hallaa uhkuivat hyytävät suot. Vuosisatojen aikana ovat korvet väistyneet viljelyksen tieltä, suot kuivattu, halla karkotettu. Ja missä ennen metsän pedot aikuistakin vaanivat, siellä nyt lapsukaiset turvallisesti marjassa käyvät. Uudispiiritti sinne, toinen tänne sinijärven rannalle rakennettiin, kaski sauhusi, vilja oraalle nousi, korrelle kohosi ja kultaisena tähkäpäänä leppoisassa kesätuulella lainehti. Missä koski ennen vihassa kohisi, siellä sen voima kahlittiin ja ihmisen palvelukseen taltutettiin. Missä ennen pakanaa ja tapojen raakuus rehoittivat, siellä kirkko kunnalle kohosi ja sivistys mielet rauhoitti. Jumalan siunaus on runsain määrin kansamme uutteruuden palkinnut. Siitä kertovat meille »muinaiset polut».

Mutta muutakin näemme »muinaisten polkujen» varsilla. Näemme vainoalkeat ja tulipalojen loimut. Näemme miehet miekkavyöt maataansa, kansaansa, kotiansa, uskoansa, omiansa puolustamassa, näemme heidät verta vuotavina, mutta kuoloonkin sortuessa voittajina. Näemme lapset, naiset, vanhukset piilopirtteihin paenneina. Näemme maan vihollisen tallaamana ja hävittämänä — mutta emme koskaan epätoivossa hyljättynä. Tuskin olivat rauniot jäähtyneet,

kun mies taas jo uutta salvosta nurkille sovitti, tuskin vainolainen maasta mennyt, kun hän jo uutta peltoa kuokki. »Vaikka koettaa, eipä hylkää Herra» oli tunnuslause. Jumalaan luottaen jatkettiin elämää siitä, mihin se oli katkennut, kun rikki oli rajalla rauha. Eikä aina ollut tuhon tuoja rajantakainen: naapurisopukaan ei ollut aina hyvä. Mutta kahinoimmepa keskenämme tai taistelimme ulkoista vihollista vastaan, aina kuitenkin saattamme sanoa voittaneemme, sisäisesti kasvaneemme, oppineemme »muinaisilta poluilta». Kun näin taaksepäin katselemme ja menneitä muistelemme, tuntuu kuin ihmeeltä, että Suomen kansan käsissä kuluvassa pienessä kirjasessa, »Tunnussanassa», juuri tämän päivän kohdalla on lause (Nehemian kirjan 4: 17) »Toisella kädellensä tekivät he työtä ja toisessa pitivät keihästä», mihin vielä jatkoksi luemme raamatusta: »Ja rakentajilla oli kullakin miekka sidottuna vyöllensä heidän rakentaessaan; ja torvensoittaja seiso minun vieressäni.» — Eikö tunnukin, aseveljet, siltä, kuin kappale Suomen historiaa kätkeytyisi noihin Nehemian kirjan sanoihin, sanoihin, jotka kertovat eräästä »jälleenrakennustyöstä» vuosituhansia sitten? Juuri sellaista on ollut meidänkin kansamme historia: alituista varuillaan oloa. Ikään kuin keihäs kädessä, miekka vyöllä ja vaskitorven soittaja — hälyttäjä, vaaran ilmoittaja — johtajan vierellä on meidän ollut pakko rauhan töissä ahertaa. Torvi on törähtänyt, ja työnsä äärestä ovat miehet sotisovassa rientäneet armottomaan kamppailuun olemassaolon, koko kansamme olemassaolon ja tulevaisuuden puolesta. — Niin kävi viime syksyinkin.

Miehet! Veljet! Taas on taisto tauonnut. Rivimme ovat harvenneet. Isänmaan vapaus, kansan tulevaisuus on taas uhrinsa vaatinut ja saanut. Suomen mies ja hänen aina uskollinen ja pettämätön liittolaisensa, Suomen nainen, olivat niihin valmiit. Ne uhrit annettiin nyt, niinkuin on annettu ennenkin, ja tullaan tarvittaessa vastakin antamaan. Kun isänmaa kutsui, kirposi rauhan työ käsistämme, ja aseeseen tarttuen riensimme yksimielisenä kansana, suljetuin rivein, yksin mielin, yksin tahdoin maamme turvaksi. Samaan uhriin me olimme kaikki valmiit, mutta meidän jäljelle jääneiden aika ei ollut vielä tullut. Nyt olemme, aseveljet, kokoontuneet viettämään niiden muistoa, jotka vapautemme kamppailussa ovat uhrinsa antaneet. »Muinaiset polut» kertovat eripuraisesta kansasta, mutta lähimmän menneisyyden vielä selvänä näkyvä tie todistaa, että tuo entinen on mennyt ja koettelemusten tuleksa on kansamme uudestisyntynyt. Te, sankarivainajat »kumpujen yössä», missä sitten lepopaikkanne lieneekin ja missä ja milloin lupaavan elämänne uhriksi annoitte, me jälkeen jääneet siunaamme Teidän muistoanne. Yli hautojenne kunaan ovat kätemme yhtyneet. Tässä seisomme perintönne vartiona, uhristanne kiittäen ja muistonne velvoituksen syvästi tuntien. Olemme katsonneet »muinaisia polkuja» ja kysyneet, mikä on »hyvä tie». Olemme sen kansana löytäneet: se on *yksimielisyyden tie*. Sitä, kaivatut veljemme ja sisaremme, tahdomme vaeltaa.

Mutta »muinaisilta poluilta» olemme löytäneet enemmänkin kuin vain »hyvän tien», olemme löytäneet voiman, joka meitä auttaa sitä tietä vaeltamaan, Jumalan voiman. Tämä voima tuli monelle meistä vasta taiston

tuoksinassa, tykkien jylinässä tutuksi, mutta nyt se on iskeytynyt tuntoomme, ja suokoon Jumala, ettei se koskaan sieltä lähtisi. Me kiitämme Jumalaa siitä, että itse vielä eloon jäimme, mutta me kiitämme häntä myöskin ja ennen kaikkea siitä, että Teidän uhrinne, kaatuneet toverimme, on kansallemme sekä ulkonaiseksi että sisäiseksi siunaukseksi koitunut.

Niin, aseveljet, näitä kertovat meille »muinaiset polut», ne neuvovat »hyvän tien» ja vakuuttavat Jumalan valtasuuruudesta ja voimasta kansamme tiellä. Kun me Jumalan armolahjana vastaanotamme synnyinmaamme — tämän ajallisen — ja sielumme autuuden — iankaikkisen kotimaamme — niin me saamme »levon sieluillemme». Eikö meillä siis ole tänä muiston ja sovinnon päivänä syytä kiittää Herraa? On totisesti!

»Kiitos, Herra, että annoit
meille vapaan maan,
armossasi meitä kannoit
voittotaiston tuoksinaan.
Kiitos, että saamme yhä
armos nähdä, tuntien,
kuink' on voimas suuri, pyhä,
työmme siunaten.»

Hannes Anttila
kotijoukkojen rovasti

»SINÄ OLET MINUN.»

Siunauspuhe Joensuun sankari-
hautajaisissa 19. 5. 40.

*»Älä pelkää, sillä minä olen lunas-
tanut sinut!, minä olen sinut nimeltä
kutsunut; sinä olet minun.» Jes. 43: 1.*

Suomen kansa on tänään, toukokuun 19 päivänä, hiljentynt muistelemaan sankareitaan ja tekemään heille kunniaa. Lähes 800 kunnian kentillä kaatunutta soturia siunataan tällä hetkellä lepopaikkaansa isänmaan poveen. Me olemme kokoontuneet tälle paikalle, Joensuun hautausmaalle, saattamaan 212 sankarivainajaa.

Tämä hetki ja tämä paikka täällä kalmistossa synnyttävät meissä syvää kiitollisuutta, mutta samalla myös pelkoa, suuren surun ja kuoleman voiman aiheuttamaa pelkoa. Sitä tuntevat sekä elossa olevat aseveljet että ennen kaikkea ne, joilta sota riisti rakkaan omaisen.

Viime talvi ja kuluva kevät ovat panneet meidän uskomme koetukselle. Miksi Jumala salli kaiken tämän tapahtua? Onko hänellä enää valtaa yli kuoleman ja pahuuden voimien? Riippuiko monen ihmisen elämä rintamalla vain kohtalon oikuista ja pelkästä sattumasta?

Nämä ovat kipeitä kysymyksiä, joitten kanssa moni on kamppaillut viime kuukausien aikana. Näitten hautojen äärellä nämä kysymykset taas nousevat esiin.

Kuulijat!

Emme me ole tulleet tänne sitä varten, että saisimme

näihin kaikkiin kysymyksiin vastauksen. On asioita, joita ihminen ei voi koskaan ratkaista. Jumala on salattu Jumala. Hänen tekojaan ja tekemättä jättämisiään ei ihmislapsella ole lupa arvostella.

Mutta yksi asia on tärkeä — se, että me aina pysymme Jumalassa, pidämme kiinni hänen armolupauksistaan ja että hän saa olla meidän rakas taivaallinen Isämme sodan kauhujen ja kuoleman hetkellä.

Hänellä on maailman ohjat ja kansojen kohtalot käsissään. Yksityinenkin ihminen on hänelle kallis. Kun ei lintukaan putoa oksalta taivaallisen Isän sallimatta, kuinka silloin voi ihmiselämä sammua hänen tietämättään. Jokaiselle ihmiselle, huonoimmallekin, kuuluvat hänen sanansa: »Minä olen sinut lunastanut, sinä olet minun.»

Karjalan metsissä, Kannaksella ja itärajalla, oli elävä Herra läsnä. Ei hän jättänyt ainoatakaan taistelijaa yksin. Ei ainoakaan heistä kaatunut tai kuollut haavoihinsa pahan voiman tai väkivallan tahdosta. Jumala oli hänen päivänsä laskenut. Hän otti omansa pois taistelun melskeestä aivan kuin nimeltä kutsuen: »Älä pelkää...» Tässä luottamuksessa me saamme sanoa jäähyväiset kaatuneillemme.

Me siunaamme täällä myös 63 tuntematonta sankarivainajaa. Niin, meille he ovat pysyneet tuntemattomina, mutta eivät sille Herralle, joka on heidät sodan melskeestä luokseen ottanut. Jumalalle he olivat tunnettuja, nimeltä kutsuttuja. Tuntemattomana ei kukaan hänen eteensä astu.

Kristuksessa ilmenneen rakkauden huomaan me saamme sulkea kaikki sankarivainajat, tunnetut ja

tuntemattomat, nekin, jotka lepäävät nykyisen rajamme tuolla puolella, vihollisen alueella. Hyvä on heidän siellä olla. Kerran heidätkin kootaan lopulliseen katselmukseen suuren Ylipäällikön eteen. Silloin aukenevat haudat, tämäkin, joka nyt umpeen luodaan, kaikki sankarihaudat ympäri isien maata. Meren syvyydetkin antavat silloin omansa takaisin — ylösousemuksen ihanana aamuna, joka lopettaa kaikki sodat, kärsimykset ja kyyneleet.

Sitä aikaa kohti saamme vaeltaa. Tämän ajan vaivat eivät ole mitään sen kirkkauden rinnalla, joka on meille lunastettu.

Sotilaat! Ystävät ja omaiset!

Älkää peljätkö! »Minä olen lunastanut sinut» — näin sanoo Herra jokaiselle — »minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun.» Herra elää. Kuinka sanotaankaan Jobin kirjassa: »Minä tiedän lunastajani elävän ja viimeisenä hän on seisova multien päällä.»

Tällä pyhällä paikalla, tänä hetkenä, me saamme julistaa Jumalan rakkautta Jeesuksessa Kristuksessa. Sen turviin saamme jättää nämä kaatuneet soturit ja kaikki sankarivainajat, sen turviin jätämme kaikki poissa olevat, itsemme, omaisemme ja koko isänmaan lujasti luottaen siihen, »ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa meidän Herrassamme».

Olavi Lähteenmäki

sotarovastin apulainen

»JUMALA, ARMAHDA MINUA SYNTISTÄ!»

Puhe sankarihaudalla Kannaksen
rintamalla 7. 12. 1939.

Virsi 589: 1.

*»Minä vaivainen oon, mato matka-
mies maan,
monet kuljen mä vaikeat retket.
Isänmaatani outona elsin mä vaan,
pian ehtivät ehtooni hetket.
Surutonta, ah, täällä mä en majaa saa,
sinne kiirehdin, missä on toivoni maa,
lepo iäinen missä mun kälkee.»*

Teksti:

»Jumala, armahda minua syntistä.»

Sotilaat, suoritamme viimeistä palvelusta kahdelle aseveljelle, jotka kätketään ensimmäisinä sankarivainajina tämän siunatun maan multiin. Heidän omaisistaan kukaan ei ole voinut saapua heitä saattamaan viime matkalleen. Toisella ei, mikäli tiedetään, omaisia elossa olekaan, ja toisen läheisten olinpaikasta ei ole tietoa. Nämä vainajat ovat kotoisin vihollisen hallussa olevilta alueilta. Kotikirkon pyhät kellot eivät heille voi soida, mutta me kuulemme, kuinka tykkien katkeamaton jylinä on heidän hautaussoittonansa.

Käsittämättömänä sääntönä ajallisuudessa on, että toisten täytyy kuolla, jotta toiset saisivat elää. Niin myös nämä nuoret aseveljemme joutuivat antamaan kaikkensa, elämän, jota he rakastivat, meidän ja koko kansansa elämän puolesta ja lisäksi niitten suurten

arvojen säilyttämisen tähden, joita ilman elämä on arvoton. Ja he tekivät sen alttiisti; he ovat esikuvina meille siinä suhteessa. Tämän toisen aseveljen partiossa ja yksinään suorittamista, ihmeteltävää rohkeutta kysyneistä urotöistä on, niinkuin tiedämme, erikseen mainittu ylipäällikön päiväkäskyssä. Enempää ei voi antaa kuin kaikkensa. He ovat sankareita siinä mielessä.

Niin ajallisuuden kannalta. Mutta kun on astuttava ajan rajan yli, ei enää riitä mikään inhimillinen saavutus. Silloin ei aukaise mikään muu tietä kuin kuulemamme syntisen rukous: »Jumala, armahda minua syntistä.» Onhan jo täällä ajassa eläessä niin, ettei Herran yhteyteen pääse eikä siinä pysy muuta kuin tällaisen rukoushuokauksen kautta. Ja sen kautta aukenee tie kuolemassakin, niin että saavutetaan se, mikä on päämäärämme: katoamattoman elämän voitonkruunu, lopullinen autuutemme ja onnemme Jumalassa.

Tämä tuli mieleeni, kun kuulin sotilaiden keskustele-
levan siitä, että jos kuolema tulisi ja ennättäisi rukoilla, niin mitä viime sanoinaan sanoisi. On varma, että täällä on moni viime aikoina joutunut opettelemaan rukousta: Armahda minua syntistä. Myös viime huokaukseksi se riittää, sillä Herra tulee lähelle sitä, joka niin totuudessa rukoilee, ja pelastaa sellaisen. Kenties oli tällainen rukous näidenkin sankarivainajien viimeinen huokaus. Opetelkaamme mekin, veljet, se jo tänään, huomenna voi olla myöhäistä!

Siunaamme heidän ruumiinsa kaikkivaltiaan, armollisen Jumalan huomaan, heidän rakastamansa isänmaan multaan.

F. Reunanen
divisioonan pastori

RAKKAUDEN KÄSKY.

M u i s t o j u h l a s s a T u k h o l m a s s a
19. 5. 1940.

Rakkaat aseveljet, ruotsalaiset ja suomalaiset ystävät! Harvoin ovat suru ja ilo, valitus ja kiitos niin läheisesti olleet toisiinsa liittyneinä, kuin ne ovat olleet viime päivinä, rauhan tultua taistelumme jälkeen.

Meillä on suruja, kellä suurempia, kellä lievempiä. Kotimaassamme on suru, mutta ei toivoton murhe, vaan sellainen, joka lähtee puhtaasta sydäimestä, joka odottaa apua ylhäältä ja luottaa siihen. — Siellä äidit ja isät itkevät poikiaan, vaimot kaipaavat miehiään, lapset odottelevat isän paluuta — siinä on surua, kun monen koti on vainolaisen hallussa. — Jokainen valvova kansalainen joutuu tilille. Näinkö ankarasti täytyy Jumalan meitä, ylpeätä kansaa rangaista, ennen kuin riennämme ristin juureen? Miten vastaamme omalta kohdaltamme? Älkäämme työntäkö asiaa kenenkään toisen harteille, jonka luulemme eläneen paremmin — ei ole hänestä kysymys, asia on vain Jumalan ja-itsemme välinen. Onko meidän ylpeytemme rangaistuksen tarpeessa?

Kun osaamme vastata tähän kysymykseen, selviää meille myös se, miksi juuri meidän nyt täytyy viettää surujuhlaa.

Mutta meidän juhlallamme on myös toinen puoli. Meillä on myös kiitokseen aihetta ja ennen kaikkea toivoon.

Ensiksikin, kun tarkkaamme maailman levotonta

kulkua, saamme kiittää Jumalaa, että meillä vielä ajasakin on isänmaa. Ja hänen kauttaan on sydämemme kiitollinen niille pojille, joiden muistoa nyt vietämme. Ellei Jumala olisi veljillemme antanut uhrautuvaa rakkauden mieltä, emme me voisi enää näin vapaina yhteen kokoontua häntä palvelemaan. Kotoa lähtivät monet heistä äidin siunaus ja rukous saattajinaan, virsikirja tai Uusi Testamentti taskuaseenaan. Nyt on heidän taistonsa tauonnut.

Me elämme toivossa. Poikiemme rakkaus yhdistää meidät pyhän kirjan rakkauteen. Jeesus lausui hyvästijättöpuheessaan äsken lukemani sanat: »Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut. Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että antaa henkensä ystäväinsä edestä.»

Poikiemme kohdalla on tämä käynyt toteen. Monella oli todella myös uskon jalo taistelu mielessä, uskon kilpi ja hengen miekka olivat alati apuna. Monet heistä odottivat ehkä jo täällä ajassa uudistusta ja elivät toivossa. Olemme varmat, ja tukenamme on Pyhä Sana, että hyvin monet heistä oli Kristuksen elämä kätkenyt itseensä. Elämä Vapahtajassa ja hänen kauttaan on se rauhan satama, jonne levoton sielu pyrkii, kunnes lepo on saatu.

Monien rukousten pojat muistetaan tuomiolla, sillä kuinka monet hurskaat huokaukset nousevatkaan sankariemme sielujen puolesta Luojan luo.

He kantoivat meidän taakkamme. Ehkä, rakas ystävä, juuri sinun ja minun tuli saada armonaikaa parannuksen tekoon, joten veljemme oli lähdeittävä meidän silmäimme aukenemista varten. Jeesus kutsuu

meitä ahkerasti; tähän asti hän on tahtonut opettaa meille suuren kärsimisensä salaisuutta, rakkauttaan meitä kohtaan, jotta syntisyytemme paljastuisi ja saisimme voimia rientämään nöyrinä ristin luo. Veljiemme ristit taas todistavat sen taakan valtavuutta, jonka Kristus kantoi sovittaessaan kuoleman vallan meissä.

Tunnetko halua yhtyä tähän Herraan, jolla on valta, voima ja kunnia?

Hätäpäivänämme osaamme kyllä pakottaa Jumalaa auttamaan meitä, mutta jos meillä on tosi pelastuksen tarve, emme unohda hänen apuaan muulloinkaan, vaan kiittäen otamme vastaan surun ja ilon päivät.

Ystävät, eikö Herra ole puhunut meille veljiemme kautta? Eikö hän ole jo osoittanut meille, että pitää oppia valvomaan nuorena, miehuusiässä ja harmaahapsena, sillä Herran ajat ovat salatut. Saakoot sankaripoikamme nytkin kohottaa mielemme maan tomusta elämän Herran, Jeesuksen Kristuksen valtaistuimen juureen, kun nousemme hetkeksi hiljaisuudessa heidän muistoaan kunnioittamaan.

Kauko Kanervo
sotasairaalan pastori

RAUHA NTEON JÄLKEEN

SUUREN YLIPÄÄLLIKÖN PÄIVÄKÄSKY.

Rauhan solmiamisen jälkeen pidetty
saarna.

»Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, että virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvoista ja hän lähettäisi hänet, joka on teille edeltämäärätty, Kristuksen Jeesuksen.» Ap. t. 3: 19—20.

Me muistamme, kuinka me sodan alkupäivinä Kollaanjoella luimme erään päiväkäskyn sanoja ja tunsimme mielemme lämpenevän. Rakastettu ylipäällikkömme siinä ilmoitti, minkä puolesta sotaa käytiin. »Te tunnnette minut, ja minä tunnen teidät», sanottiin siinä, ja me ajattelimme: Hänen johdollaan me voitamme, hänen sanansa ovat se tunnustähti, jota tämä korpiarmeija on valmis seuraamaan äärimmäisiin ponnistuksiin. Monissa raskaissa vaiheissa sen jälkeen me jälleen luimme ylipäällikkömme päiväkäskyjä, ja oli kuin me olisimme niistä saaneet uutta uskoa ja voimaa. Niin vielä rauhan tultuakin — nuo jäyhät, koruttomat

viimeisen päiväkäskyn sanat jäivät mieleen kirkastaen käytyä sota, jossa Suomi maksoi velkansa länsimaiselle sivistykselle. Myös sen päiväkäskyn sanat jäävät mieleen.

Nytkin on edessämme eräs päiväkäsky. Se tahtoo nyt pysähdyttää meidät ja hiljentää meidät Suuren Ylipäällikön sanojen eteen. Ne ovat velvoittavia, vakavia sanoja. Ne ajavat meidät tilintekoon paljosta. Ne sisältävät tehtävän, kuten käsky ainakin: »Tehkää siis parannus ja kääntykää.» Mutta ne sisältävät myös suuren ja valtavan lupauksen: »että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, että virvoituksen ajat tulisivat...»

Tehty rauha merkitsee koko kansallemme raskasta koetuksen hetkeä. Sitähän merkitsi jo sota — ehkä vielä enemmän merkitsee sitä tämä rauha. Se ei aseta koetukselle vain meidän nyt saavuttamaamme kansallista yksimielisyyttämme, epäitsekkyyttämme ja uhrimieltämme. Se asettaa koetukselle ennen kaikkea suhteen Jumalaan ja sen, miten me kukin kohdastamme käytimme sen etsikkoajan, mitä meille jokaiselle merkitsi käyty sota. Silloin me olimme lähellä Jumalaa, me sopersimme usein vapisevin huulin rukouksia nähdesämme veljien viereltämme kaatuvan ja odottaessamme omaa hetkeämme. Muistan aseveljen, joka silloin monen muun tavoin vakuutti: »Se ainakin on varmaa, että kyllä elämä muuttuu, jos Jumala vielä sallii tästä hengissä selviytyä.» — Veljet! Ovatko nämä lupaukset pitäneet, joita silloin kuoleman edessä teimme? Olemeko yhä yhtä valmiit vakuuttamaan, että elämässämme on kaikki muuttunut, kaikki uudeksi tullut? Eihän vain Jumalan tutkiva katse näe tänään salaista

pakoilua, häpeää, eikä nautintojen etsintää ja julki-synneillä hekumoivaa mieltä samassa sydämessä, mikä hetki sitten palavasti rukoili parannuksen armoa. Muistamme, kuinka kerran sodan aikana vihollisen radio ilkkui: »Suomalaisilla ei ole muuta liittolaista kuin Jumala.» Jos rukoukset ovat vaienneet sydämissämme, jos sieltä Jumala on unohtunut ja tämä maailma astunut sijaan, on vihollisella täysi oikeus ilkkua meidän jumalisuuttamme. Se on vain hätäparannusta, pinta-silausta, joka kätkee murtumattoman, Jumalalle vie-raan sydämen.

Sillä meidän kristillisyydessämme eivät sanat meitä auta. Suomen kansan parissa ovat sanat nykyään huonossa kurssissa. Koko maailma ruokki meitä sanoilla, ja katkeruus pyrki nousemaan mieliimme, kun mitä raskaimpien, epätoivoisten ponnistusten keskellä meille taas joku hyvää tarkoittava, mutta taistelumme ulkopuolella pysyttäytyvä ystävä vuodatti ryöpyn kauniita sanoja yllemme. Sanat ovat ilmaa, tuuli ne tuo, tuuli ne vie, eivätkä ne maksa mitään. Eihän meidän sota-ajan jumalisuutemme ollut vain sekin tyhjää sanahelinää, jolle todellinen uhri, todellinen antautuminen, todellinen parannus oli aivan vierasta!

»Jumalan valtakunta ei ole sanoissa, vaan voimassa», sanoo Uusi Testamentti. Vain se kristillisyyys kestää Herran tulikatseen edessä, joka on tullut todelliseksi elinvoimaksi, joka taistellen on syntynyt parannuksen ahtaan portin läpi käydessä. Sellaiseen parannukseen meitä tämä Herran päiväkäsky tahtoo ajaa. Ja siihen kehoitukseen liittyy lupaus virvoituksen ajoista. Niitä virvoituksen aikojaahan me jokainen odotamme, aikoja,

jolloin sadattuhannet kodittomat kansalaisemme jälleen saavat iloita, aikoja, jolloin viimeisetkin rauniot ovat jälleen muuttuneet kukoistaviksi kodeiksi, jolloin viholinen ei enää uhkaa ja jolloin katkeruus on rinnoista sulanut. Se on oleva ihanaa aikaa — Suomen suvun vuosituhansia toivotun ja raskain veriuhren lunastetun uuden huomenen aikaa. Mutta olemmeko huomanneet, veljet, että noiden virvoituksen aikojen tulo on yksin Herran käsissä ja että niiden saapumiseen liittyy ehto, josta juuri puhuimme. »Tehkää parannus, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, että virvoituksen ajat tulisivat.»

Mitä tulevaisuus muassaan tuo, se riippuu meidän jumalasuhteestamme. Se ei riipu jonkun diktaattorin valtapyyteistä, ei pistimistä, konekivääreistä eikä ammuksista. Se riippuu siitä, millainen on meidän suhteemme Jumalaan ja millainen on meidän suhteemme syntiin. »Vanhurskaus korottaa kansan» — »synti on kansan häpeä.» Oletko sinä korottamassa kansaasi, vai oletko sinä keräämässä häpeää sen ylle, yhä uutta rangaistusta, uutta kuritusta? Jumala suokoon, että tämä monia kovia kokenut joukko pysyisi loppuun saakka Herran sotajoukkona, joka hänen edessään parannusta tehden ja kilvoitellen päivästä päivään käy taistelutaivaltaan kohti lopullista voittoa ja uutta,irkasta päivää.

J. Heiskanen
patteriston pastori

»MINÄ ELÄN, TEKIN SAATTE ELÄÄ.»

Osa Luumäen kirkossa sodan päätyttyä kaatuneiden asetoverien muistolle omistetussa rykmentin jumalanpalveluksessa pidetystä puheesta.

»Koska minä elän, niin tekin saatte elää.» Joh. 14: 19.

Asetoverit! Te olette kulkeneet sodan raskaita teitä. Olette tulleet uuvuttavista taisteluista kuoleman vaarojen keskeltä, ampumahaudoista, kaivannoista, korusuista, kellareista, lumen ja metsien keskeltä.

Kaiken sen jälkeen, mitä olemme kokeneet, mitä voittaneet ja mitä menettäneet, tuntuu oudolta, kun nyt, rauhan tultua, olemme voineet kokoontua tähän Herran temppeliin yhteiseen jumalanpalvelukseemme.

Me olemme täällä Herran edessä kuullaksemme, mitä hän meille sanassansa puhuu, rukoillaksemme häneltä tulevaisuuttamme varten voimaa ja toivoa. Olemme täällä koolla kunnioittaaksemme taistelunsa lopullisesti päättäneiden asetoveriemme muistoa.

Me näemme edessämme — syvemmin kuin koskaan ennen — soturien työn isänmaan hyväksi.

Edelleen: me näemme edessämme — ajan myöhemmin niin salliessa — rauhan ajan toimet kotiemme, perheittemme ja isänmaamme hyväksi.

Sota omalla tavallansa tekee meidät karkeiksi, mutta kuoleman vaaroissa oleminen hiljentää myös Jumalan eteen. Jumalan pelko, velvollisuuden tunto ja hillitty kerskailemattomuus, siinä ovatkin suomalaisen

sotilaan hyvät perusominaisuudet, ja missä niitä on, siellä on Jumala saanut työtänsä tehdä.

Jumala on monelle meistä sodan hetkinä puhunut. Ne ovat olleet ulkonaisesti ahtaita, mutta sisäisesti ehkä herkimpiä aikojamme, jos tarpeeksi syvälle sodan kovan pinnan alle katsomme. Missä niin on ollut, muistakaamme, että on miehuutonta vaaran aikojen ohi mentyä tehdä Jumalan tekoja omalla kohdallansa mitättömiksi. Siihen ei väsymyskään ole antava meille oikeutta.

Kaatuneet asetoverimme antoivat suurimman uhrin ajallisen isänmaamme hyväksi. Meidän tehtävämme on heiltä, kentälle jääneiltä, viedä viime terveiset heidän koteihinsa, sinne, missä heidän poismenonsa kipeimmin tunnetaan. Heidän muistoansa meidän on vaalittava tuleviin polviin; siinä he jättivät meille velvoituksen, josta koskaan emme voi vapautua.

Elämänsä antaessaan he antoivat täysimmän panoksen, minkä sotilas voi antaa, ja useissa tapauksissa tuoni riisti joukostamme parhaat pojat.

Heidän kohdallansa kävi toteen: »Jos veis' he henemme, osamme, onnemme, ne heidän olkohon, vaan meidän iät on, Jumalan valtakunta.»

Jumalan valtakunta, se onkin meidän toiveittemme korkein kohde. Kärsimisellään, kuolemallaan ja ylönousemisellaan on Herra Kristus meille sinne tien avannut.

Tästä ajallisesta taistelusta meidän kunniamme on nyt ollut palata kilven päällä taikka kilven kanssa. Jospa Herra Kristus meitä niin armahtaisi, että me ker-
ran, kaikki ajalliset taistelut suoritettuumme, iankaikkisuuteenkin saisimme uskon kilpi mukanamme — kaikki

hengen sota-aseet tallettaneina ja Jumalan vanhurskauden haarniskalla leväten — tulla hänen iankaikkisen valtaistuimensa eteen viimeistä päiväkäskyämme kuulemaan.

Silloin emme olisi turhaan näitä ajallisiakaan taisteluja taistelleet. Emme turhaan vaivaa Jumalan valtakunnankaan tiellä kokeneet.

Siellä myös kaikki asetoverit toisensa Jumalan katoamattomissa sotajoukoissa kohtaisivat, niissä sotajoukoissa, jotka ovat asetetut vain voittoja saamaan ja pyhää palvelusta Herran kasvojen edessä iankaikkisesti suorittamaan; silloin kun paha vihollinen on lopullisesti lyöty ja veriset sodat olemattomiin pyyhkäisty.

Siihen Jumalan valtakunnan iankaikkiseen aikaan Herra meidän mieliämme kiinnittäköön. Häntä me nytkin sitä varten ylistämme, kiitämme ja rukoilemme.

Hän elää, mekin saamme elää. Amen.

V. Kantola
rykmentin pastori

SURUN JA ILON JUHLA.

P ä ä s i ä i s s a a r n a u l k o l i n n a k k e e l l a .

*»Älkää peljästykö; te etsitte Jeesusta, Nasaretilaista, joka oli ristiin-
naulittu. Hän on noussut ylös; ei
hän ole täällä.» Mark 16: 6.*

Pääsiäisaamun sarastaessa heräsivät Jeesuksen ystävät ja opetuslapset uuteen päivään, mutta heidän miensä oli ilman toivoa ja tulevaisuuden uskoa. Olihan

se pyhä asia, jonka puolesta oli niin paljon taisteltu ja uhrattu, menetetty — siltä ainakin näytti; valheen ja väkivallan mahdit olivat näyttäneet voimansa Goltalla — poissa oli Jeesus, heidän Herransa ja Mestarinsa, törkeän rikoksen tekijän tavoin oli hänet surmattu.

Ei siis ihme, että opetuslasten usko hyvän voimaan ja voittoon oli saanut mitä ankarimman iskun. Missä näytti maailmassa silloin enää oikeutta olevan, kun Totuuden Ruhtinas oli ristille naulittu?

Jeesuksen opetuslapsille ja kaikille, jotka olivat usko-neet häneen, tuli pääsiäinen siis surupukuisena, mustiin puettuna. Tuona Israelin kansan suurena juhlapäivänä saivat opetuslapset nähdä omien voimannäytteittensä kääpiömitat, kokea oman inhimillisen köyhyytensä ja avuttomuutensa rajattomuuden. Kaikkihan oli mene-tetty. — Mutta jotakin oli kuitenkin jäljelle jäänyt: oli jäänyt rakkaus, rakkaus veljiin ja ennen kaikkea häneen, joka oli Rakkaus.

Suomen kansalle on pääsiäinen tänä vuonna tullut mustiin verhottuna. Suomen kansa suree kaatuneita poikiaan ja tyttäriään, suree silvottua ja hävitettyä maataan, suree kodittomiksi joutuneita kansalaisiaan, suree niin, että se monesti tuntee seisovansa tuon kysy-myksen edessä: Valheko maailmassa lopulta voittaakin? Eikö täällä oikeutta enää olekaan?

Veljet! Haudalta kuului — näin todistaa luke-mamme teksti — enkelin puhe: »Älkää peljätkö... hän on ylösnoussut.»

Eivätkä nämä sanat jääneet opetuslapsille tyhjiksi puheenparsiksi. Uusina ihmisinä, voimakkaina, iloisina,

vapaina he lähtivät ympäri maailmaa jatkamaan sitä työtä, jonka Jeesus oli alulle pannut.

Toverit! Paljon olemme menettäneet, mutta kaikkea emme! Jäljellä on meillä rakkaus tähän maahan ja kansaan ja kaikkeen siihen, mitä nämä sanat sisältävät. Ja tämä pääsiäinen on meille annettu, jotta se meissä herättäisi uutta toivoa ja uutta työn iloa. Meitä on silvottu ja maatamme on hävitetty — nyt, niinkuin lukemattomat kerrat ennen — mutta tuloksetonta ei taistelumme ole ollut. Pienelle Suomen kansalle on yhä selvemmin paljastunut sen maailmanhistoriallinen tehtävä, paha on entistä selvemmin näyttänyt todellisen luonteensa, kukaan ei täällä enää epäile pahan henkivaltojen olemassaoloa. — Ja vielä: taistelumme on vienyt meitä, itse kutakin, lähemmäksi sitä parannusta, josta uusi elämä alkaa.

Ymmärrämmehän nyt niin hyvin, mikä viisaus kätkeytyy Saarijärven Paavon sanoihin: Vaikka koettaa, eipä hylkää Herra.

Kaupunkeja ja kyliä voidaan hävittää, ihmisasuntoja voidaan sytyttää ja polttaa maan tasalle, mutta sitä kansaa, joka Jumalan suojeluksessa elää, ei voida hengiltä ottaa, sitä rakennusta, joka rakkauden voimalla kohoo, ei koskaan voida maan tasalle saat-
taa. Tätä iäti kestäväää rakennusta rakentakaamme, ja kovia kokenut isäimme maa on näkevä uuden ja onnellisemman päivän.

Kurt Paetau

lohkon pastori

MAAN MURHEET JA IKUINEN ISÄNMAA.

»Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.» 1. Kor. 15: 19.

Kuluneen talven aikana on Jumalan sana ollut Suomen kansan henkisenä voimanlähteenä monin eri tavoin. Sodan melskeissä on koetettu kohottaa Kristuksen ristiä, ja taisteleville joukoille on kuulunut ikivanha lupaus ja rohkaisu: tässä merkissä olet voittava. Jumalan sana on ollut lohdutuksena niille, jotka ovat surreet kaatuneita omaisiaan, ja se on kannustanut niitä, jotka ovat siirtokansana muuttaneet rakkaalta syntymäseudultaan uusille asuinsijoille. Ja vihdoinkin sodan sotilas on käynyt sisäistä taisteluaan sekavan ajan herättämiä runsaita kiusauksia, viettelyksiä, sanalla sanoen syntiä vastaan, on Herran sana silloinkin tuonut siihen luottaville avun. Miten usein meitä onkaan kaikissa vaikeuksissamme kehoitettu kääntämään katseemme Jeesukseen Kristukseen, ja uskon, että moni on myös häneltä löytänyt avun.

Tänä iltana sanoo Jumalan sana meille: »Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.» — Se aika, jota parhaillaan elämme, jo omalla olemuksellaan ikäänkuin pakottaa ihmiset ajattelemaan vain tämän elämän asioita. Mutta koetta-
kaamme kaikesta huolimatta nyt edes lyhyeksi hetkeksi poistaa se huolien, murheitten ja uusien suunnitel-

miemme esirippu, joka peittää suuret näköalat, ja asetukaamme iäisyyden eteen. Kun muinoin Jumalan herättämältä henkilöltä kysyttiin, miksi hän niin usein ajatteli sielunsa pelastuksen asiaa, oli vastaus: »Koska tämä elämä on niin kovin lyhyt ja tuleva niin suunnattoman pitkä.» Jeesus Kristus on meidän Herramme ennen kaikkea sitä varten, että me pelastuisimme tulevassa iankaikkisessa elämässä.

Muistan erään vaikuttavan taulun, joka riippui karjalaisen, nyt hävitetyn pappilan seinällä. Siinä kuvattiin kaidan tien kulkijaa, joka tekee taivalta säkki selässä kivikkoista, kapeaa polkua pitkin. Kivet ja risut tiellä ovat niitä esteitä, jotka kohtaavat ihmistä milloin sodan, milloin maanpakolaisuuden, murheen ja nälänkin muodossa, ja selkäsäkissä painavat matkan varrella tehdyt synnit. Mutta polun päässä, kaukana taivaan rannalla, häämöitti loistava kaupunki, uusi Jerusalem, ja vaeltajan katse oli tiukasti suunnattuna sitä kohti. Tämän taulun haluaisin nyt uudestaan maalata kaikkien meidän silmiemme eteen. Näemme elämän vaivalloisen tien kulkijan, joka on pannut toivonsa Kristukseen ikuista elämää varten.

Veljet! Suokoon Jumala, että me jokainen olisimme juuri tuollaisia vaeltajia, sillä katsokaa, kristityllä on suurenmoisessa tulevaisuuden toivossaan kaikkein valtavin voima, mitä tämän taistelevan maan kamaralla voi olla. Esteet saattavat olla inhimillisesti ajatellen ylivoimaisia, kivet ja kannot loukkaavat jalkaa, ja syntisäkkikin painaa niin armottoman paljon, mutta kun katse on käännetty kohti Jumalan ihanaa kaupunkia, niin mikä voi Herran kansaa pidättää. Kiven yli on

kiivettävä, on rynnättävä läpi risujen ja pensaiden, eikä omatunto salli enää säkin painoa lisätä, sillä muutenkin se on liian raskas. Herra odottaa, ja sen tähden on kiire.

Virressä veisaamme: »Tääll' on sota, kilvoitus, vaiva ja työ, vaan siellä on päiväksi muuttunut yö, kun nähdä saan kirkkaita kasvojasi ja veisata iäti kiitostasi.»

Tämä iäisyyden ikävä on ajanut kautta aikojen ahdistettuja ja vaivattuja sieluja Kristuksen armoistui-
men eteen. On koitettu panna toivo Herraan tulevaa elämää varten. Aseveljen! Aloita sinäkin jälleen-
rakennustyösi Jumalan kasvojen edessä, älä luota häneen vain selvitäksesi tämän elämän koetuksista, sillä muista, että tämä aika on lyhyt, mutta iäisyys pitkä. Ja tulevaisuuden toivo, joka on rakennettu Jeesukseen Kristukseen, vie meidät läpi maallistenkin vaikeuksien ikuiseen isänmaahan, missä ei enää ole sotia, ei puutetta eikä surua. Siellä ovat Herran istuimen ympärillä menneitten aikojen Jumalan palvelijat, siellä ajasta pois siirtyneet omaisemme ja myös Herrassa kaatuneet aseveljemme.

»Taivaassa, ratki taivaassa
Jumala hallitsee
ja kunnialla suurella
pyhänsä palkitsee.
Siell' ylistäen riemuitaan
ja »pyhä», »pyhä» veisataan,
oi Herra Sebaot.»

Erkki Kansanaho
laivastoaseman pastori

KÄRSIMYS JA VOITTO.

Saarna merisotilaille Turun Tuomio-
kirkon sakaristossa pitkänä-
perjantaina 1940.

*»Silloin Pilatus luovutti hänet juu-
talaisille ja antoi ristiinnaulittavaksi.
Ja he ottivat Jeesuksen. Ja kantaen
itse omaa ristiänsä hän meni ulos
niin sanotulle Pääkallonpaikalle.»
Joh. 19: 16—17.*

Tänään on pitkäperjantai. Tämä päivä puhuu meille Jeesuksen rististä, kärsimyksestä ja kuolemasta.

Meillä voi olla eri käsityksiä Jeesuksesta Kristuksesta. Moni ajattelee häntä lempeänä Vapahtajana. Tällainen käsitys saatiin hänestä ehkä silloin, kun pyhäkoulua käytiin. Toisille Jeesus on esikuvallinen opettaja ja mestari. Ja tämäkin pitää paikkansa. Harvat maailman suurimmista ovat puhuneet ja opettaneet niinkuin hän. — Mutta ennen kaikkea on Jeesus todellinen sankari ja oikea mies.

Koko hänen elämänsä oli taistelua, taistelua totuuden, oikeuden ja todellisen vapauden puolesta. Hän paljasti fariseusten ja kirjanoppineiden itsekkyyden ja vääryyden. Hän neuvoi paheitten orjia. Hän antoi elämänsä alttiiksi palveluksessaan sairaitten ja köyhien parissa. Ja hän taisteli pimeyden henkivaltoja vastaan. Mutta ei missään Jeesus esiinny suurempana sankarina ja miehenä kuin kärsimyksen tiellä ristiänsä kantaessaan.

Pitkänperjantain edellisenä yönä oli hänet Getsemanen puutarhan portilla otettu kiinni. Häntä oli kuljetettu tuomioistuimesta toiseen. Viimein oli roomalainen maaherra vahvistanut hänen kuolemantuomionsa. Ja sitten sai Jeesus lähteä ristiänsä kantaen teloituspaikalle. Golgatan kummulla sotilaat lävistivät hänen kätensä ja jalkansa nauloilla ja kiinnittivät hänet ristiin. Ristiinnaulitsemista on pidetty kaikkein raaimpana ja häpeällisimpänä kuolemanrangaistuksena. Valvotun yön, monien tutkimusten ja ruoskimisten jälkeen täytyi Jeesuksen kärsiä kuusi tuntia ristin tuskia. Ja hän kärsi miehenä.

Pitkäperjantai oli Jeesukselle pitkä päivä. Ja pilkka teki päivän vielä pidemmäksi. Hänet ristiinnaulittiin pahantekijäin keskelle. Sotilaat, toinen pahantekijä, kansa ja hallitusmiehet ivasivat häntä: »Muita hän on auttanut, auttakoon itseänsä, jos hän on Jumalan Kristus, se valittu!» Ja vaikeuksissaan Jeesus ei tuntenut itseään vain ihmisten, vaan myöskin Jumalan hylkäämäksi. »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit!» Näin hän huusi hädässään. Mutta Jumala ei vastannut. Taivas pysyi suljettuna. Kaikissa vaikeuksissaan Jeesus kuitenkin pysyy miehenä. Järkähtämättömänä hän kulkee kärsimyksen tietä. Vaikeroimatta hän kantaa ristiään. Kuolemaan asti hän pysyy uskollisena itselleen ja tehtävälleen. Ristinpuussa hän vieläpä rukoilee vastustajiensa puolesta, jotka eivät tiedä, mitä tekevät. Jeesus taisteli miehenä, hän kärsi miehenä, hän kuoli miehenä — ja hän voitti!

Kun Suomen kansa tänä pitkänäperjantaina kokoontuu pyhäkköihinsä, ymmärtää se aivan erikoisella tavalla tämän päivän sanomaa. Me olemme käyneet taistelua elämän pyhimpien arvojen puolesta: oikeuden, totuuden, vapauden ja uskon. Suomen armeija on sankarillisesti taistellut ylivoimaista vihollista vastaan. Suomen sotilaat ovat miehinä puolustaneet isänmaata ja kotejamme. Monia vaikeuksia on kansamme saanut kokea. Ja kun rauha tuli, tuli se uutena, suurena kärsimyksenä. Me kuljemme ristin tietä. Meidän on kannettava ristiämme. Me tiedämme, mitä se merkitsee. Ja olemme samalla tulleet lähelle ristin Herraa, Jeesusta Kristusta. Me ymmärrämme häntä paremmin kuin koskaan ennen. Ja hän ymmärtää meitä.

Jeesuksen elämässä seurasi pitkääperjantaita pääsiäinen: voiton ja riemun aamu. Silloin muuttui risti voiton merkiksi. Totuus voitti valheen. Oikeus voitti vääryyden. Vapaus voitti orjuuden. Siinä on pääsiäisen ihme. Jeesus, kärsivä Herra, elää. Hän on voittaja! Ja hän on takeena siitä, että totuus ja oikeus aina lopulta voittavat.

Ylösnoussut ymmärtää meitä, jotka nyt kuljemme ristin tietä. Pysykäämme sentähden lujina! Pysykäämme lujina kärsimyksissämme ja vaikeuksissamme! Katsokaamme ristiin! Jeesuksen rististä siniristilippumekin puhuu. Luottakaamme Jeesukseen! Antakaamme itsemme hänelle kokonaan! »Viel' uusi päivä kaikki muuttaa voi.» Ja se uusi päivä tulee! Pitkääperjantaita seuraa aina pääsiäinen.

»Kansojen Herra,
armahda, auta meitä!
Pyysimme kanssasi olla,
kulkea tahtosi teitä.
Paljossa autoit,
kanssamme kauan kuljit.
Miksi, oi Herra,
kätesi äkkiä suljit?

Oikeuden tietä
uskoimme puoltavamme.
Annoimme kaikki,
luovuimme rakkaistamme.
Täynnä on maamme
tuhkaa ja kyyneleitä.
Miksi et, Herra,
voittoon auttanut meitä?

Koetamme uskoa:
kaikki on parhaaksemme.
Suo meille voimaa
tueksi matkallemme.
Tuskien tiellä
kasvata uuteen voittoon.
Uskoa anna
pääsiäisaamun koittoon.»

E. V.

Wolfgang Schmidt
meripuolustuksen pastori

KRISTUKSEN KAUTTA ON KAIKKI.

P u h e s o t i l a i l l e h u h t i k u u s s a 1 9 4 0.

Viime aikojen tapahtumain jälkeen me emme ikäänkuin vielä ole löytäneet itseämme, emme oikein päässeet tajuamaan kaikkea, mitä kohdallemme on tullut. Mitä kaikkea liikkuu niiden varsin lukuisten kansalaistemme mielessä, jotka ovat joutuneet jättämään kotinsa? Mitä liikkuu niiden tuhansien mielessä, jotka ovat menettäneet rakkaimpansa? Vanhemmat toivoivat pojastansa paljon. Mutta yht'äkkiä hänet otettiin pois, ja vanhempien toiveet sammuiivat. Lohtuna on se, että hän kaatui kalleimpien arvojen puolesta. On perhe, jossa on pieniä lapsia, jotka tarvitsevat isän tukea. Kuolema nouti isän pois. Leski lastensa kanssa kysyy nyt, miksi näin kävi? Mutta syvyys on niin suuri, että vastausta ei kuulu. Vaikka tiedetäänkin, että asia, jonka puolesta isä, puoliso tai veli kaatui, oli suurin, mitä maan päällä voi olla, kuljetaan kuitenkin syvissä vesissä, missä mittanuora ei ulotu pohjaan. Ja teillä, veljet, jotka joudutte olemaan pitkään erossa kodeistanne, on myöskin monet kysymykset ja huolet mielesänne.

Luemme nyt sanat, joilla apostoli Paavali tulkitsee sen, mihin hän päätyi, kun hän tutkisteli kansansa kotaloita, jotka järkyttivät hänen mieltään. Room. 11: 33—36:ssa kirjoittaa Herran apostoli:

»Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! Sillä kuka

on tuntenut Herran mielen tai kuka on ollut hänen neuvonantajansa? Tai kuka on ensin antanut hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava? Sillä hänestä ja hänen kauttaan ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti. Amen!»

Näissä sanoissa soi kuin kaikkeuden suuren sävelteoksen sopusointuinen loppuakordi ristiriitaisina pauhanneiden vastakohtien jälkeen. Apostoli tahtoo sanoa, että Jumalan palvelijoina ja Jeesuksen opetuslapsina täytyy meidän joutua yhä uudelleen sellaiseen kohtaan, missä me emme ymmärrä emmekä osaa selittää mitään. Se onkin onnellinen tulos. Ei ole aina suurinta se, mitä ymmärrämme, vaan suurinta on se, että käsittämätön, suuri Jumala kokonaan valtaa mielemme. Apostolin sanat sisältävät Jumalan ylistystä. Se, mikä täällä alhaalla estää meitä ylistämästä ja palvomasta Jumalaa, on sitä, mikä ei ole Jumalasta. Se on ihmismaailmassa, eikä vähimmin meissä itsessämme löytyvä pahuus. Miten voisi sitä koettuaan tuntea kehoitusta ylistämään Jumalaa? Se on mahdollista »hänen kauttansa». Yläpuolella tuhansien ristien ja epälukeisten kärsivien ihmisten kohoa risti, jolla riippuu jumalihminen. Hänen kauttansa on kaikki. Ilman häntä on kaikkia tarkoituksetonta, vailla päämäärää. Mutta hänen kauttansa kaikki asiat tulevat pyhitetyiksi ja kirkastetuiksi ja saavat merkityksensä. Näemme Ihmisen Pojan, joka on kokenut kaikkea ajateltavissa olevaa inhimillistä kärsimystä, Ihmisen Pojan, jonka on ollut kärsittävä ja kestettävä nälkää ja vääryyttä, yksinäisyyttä, kiusauksia ja vihamielisyyttä, mutta joka kaiken tämän muutti rukoukseksi. Hän oppi kuuliaisuuden

siitä, mitä kärsi, ja aina vain vahvistui pojan-suhteessaan taivaalliseen Isään. Me opimme, että hän ristin tiellä johdattaa meidätkin kaikki ihmiskunnan pauhaavan meren kautta, lahjoittaa kärsiville ja katuvaisille sydämen rauhan ja auttaa löytämään oikean polun, tien kotiin, Isän luo. Toivon mukaan hän on vainajiammekin ottanut kädestä ja vienyt elämän maahan.

Riennä Jumalan luo, ennenkuin se on liian myöhäistä! Yhä edelleen sinulla ei ole muuta neuvoa kuin Jumalan edessä tunnustaa syntisi ja rukoilla häneltä anteeksi.

Sinun ei ole tultava vain silloin, kun olet hädässä ja tahdot jotakin saada. Sinun on tultava myös ollaksesi lähellä häntä, iloitaksesi hänessä ja viipyäksesi kolmiyhteisen Jumalan edessä. »Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti. Amen.»

»O, nimi kaikkein suloisin
mainittu ihmiskielin . . .
Oi, Jeesus Vapahtajamme,
Sun syvyys on ja korkeus,
Sun, Herrain Herran kirkkaus
Sun kaikki, Jeesus Kristus.»
Amen.

Urho Paljakka

kotijoukkojen rovastin apulainen

KESTÄVYYDELLÄ VOITETAAN.

Rauhanteon jälkeen maaliskuussa
1940 pidetty puhe.

*»Kestäväsyydellänne te voitatte
omaksenne elämän.»* Luuk. 21: 19.

Ennen sotaa lausui eräs korkeassa asemassa oleva sotilashenkilö, että meiltä, mahdollisesti joutuessamme aseellisesti puolustamaan itsenäisyyttämme ja vapauttamme, ennen kaikkea tullaan vaatimaan kestävyyttä.

Nyt sodan päätyttyä voimme suureksi ihmeeksemme todeta, että kansassamme oli kestävyyttä yli odotusten. Niin rintamajoukot kuin koko kansakin osoittivat aivan eriköistä kestävyyttä. Tämän kestävyyden ansiota onkin varmaan, ettemme ratki hukkuneet, vaan jäimme elämään vapaana maana ja kansana.

Mutta me tarvitsemme jatkuvasti samaa kestävyyttä. Ankara rauha vaatii sitä meiltä ehkä vielä enemmän kuin raskas sota.

Kestävyys on suuri voima. Kuuluisa sveitsiläinen kasvatustieteilijä Fr. Foerster pitää puolestaan kestävyyttä kaikista henkisistä voimista väkevimpanä.

Myös raamattu tuntee kestävyydessä piilevän erikoisen suuren voiman. Tekstimme sanoissa Herramme Jeesus Kristus lausuu itse julki sen rohkaisevan totuuden, että me kestävyydellä jopa voitamme omaksemme elämän!

Kun kansamme nyt on ryhtymässä vaativaan ja uhrauksia kysyvään jälleenrakennustyöhön, niin osoit-

takaamme kestävyyttä siten todella voittaaksemme kansallemme ja maallemme onnellisen, siunauksesta rikkaan elämän.

Kestäkäämme sen vuoksi yhä edelleen yksimielisinä, yhtenä miehenä suurimmissakin vaikeuksissa. Yksimielisyys on voimaa. »Pienen kansan suurin voima on yksimielisyys», on kunnioitettu ylipäällikkömme lausunut.

Kestäkäämme edelleen uhrialttiina! Älkäämme säästäkö voimiamme, vaivannäköämme, varojamme!

Kestäkäämme lujina ja horjumattomina koetuksissa! Älkäämme väsykö, lannistuko, murtuko!

Kestäkäämme vankkoina itsehillinnässä! Älkäämme laskeko olentomme mahdollisia tuhoisia voimia ja viettejä vapaasti temmeltämään! Pitäkäämme itsemme siveellisesti kurissa, jottei kansamme elinvoimaa hukkaan tuhlattais!

Kestäkäämme lujina myös uskossa ja toivossa! Usko voi yhä edelleen siirtää vuoria! Joka oikean asian puolesta uskoo ja toivoo, hän ei ole turhaan työtä tekevä.

Mutta mistä saamme tällaiseen kestävyYTEEN voimaa ja intoa?

Samoista lähteistä kuin sodankin aikana — kristillisestä uskostamme, Jumalan elävästä sanasta, rukouksesta, sakramenteista, kansamme kunniakkaan menneisyyden muistelemisesta.

Ammentakaamme siis näistä kestävyyttä luovista lähteistä! Olkoon uskomme elävä, ja luottakaamme isien Jumalaan Jeesuksessa Kristuksessa. Älkäämme laiminlyökö Sanaa! Käykäämme Herran pöydässä!

Ja nöyrtykäämme joka päivä yhä uudelleen rukous-
keskusteluun Jumalan kanssa!

Silloin saamme uutta voimaa kestäämään!

Ja kestävyydellä voitamme — voitamme kärsivälle
kansallemme uuden huomenen ja kuolemattomille sie-
luillemme elämän ja autuuden.

Rolf Tiivola

maavoimien pastori

SISÄLLYS

	Sivu
Alkusana	7
Sankariseppel	
Juhlapäivinä ja aattohetkinä	
Kärsimyksen tiellä, <i>N. J. Kinos</i>	11
Älkää peljätkö! <i>L. A. Paunu</i>	13
Etuvaritiopaikalla, <i>Tuure Liski</i>	16
Tunnussana, <i>Armas Antila</i>	18
Jeesus Kristus on sama, <i>Juhani Kuurne</i>	22
Jumala toteuttaa suunnitelmansa, <i>Aarre Lauha</i>	25
Pimeydessä loistaa valo, <i>Aarne J. Kosonen</i>	29
Aika on lyhyt, <i>O. Tukiainen</i>	31
Kentillä ja korsuissa	
Sielen lääkärin hoidettavana, <i>N. Nurmi</i>	34
Todellinen turva, <i>Alpo Mustonen</i>	37
Tuomitusta armahdetuksi, <i>T. Hytönen</i>	40
Pidä, mitä sinulla on! <i>Paavo Malmivaara</i>	44
»Minä menen sinun kanssasi», <i>Armas Salmenkivi</i>	47
Sittenkin minä uskon, <i>M. S. Tyrkkö</i>	51
Kristityn sota-asu, <i>P. Ritamies</i>	55
Jumalan asialla, <i>Eero Metsola</i>	58
Jumala auttaa, <i>A. I. Heikkala</i>	61
Herra antaa tulevaisuuden ja toivon, <i>Veikko Vapalahti</i>	64
Valkeat vaatteet, <i>Mariti Lujanen</i>	67
Yksinäisten ystävä, <i>L. Hakamies</i>	70
Tulirintaman taistelija, <i>M. A. Kohonen</i>	72
Elämä vai kuolema? <i>Paavo Telaranta . . .</i>	75

Uhrin merkitys, <i>R. K. Koskenkylä</i>	76
»Ja tukee kättäni», <i>Miika Tarna</i>	79
Mikä on päämääräsi? <i>Untamo Aitio</i>	82
»Kiittäkää joka tilassa», <i>Reino Niininen</i>	84
Uskontunnustuksemme kestää, <i>Y. S. Sarparanta</i>	86
Uskon kalliopohjalla, <i>Eino Kalpa</i>	89
Elämän voima, <i>Mauri Tiilikainen</i> ..	92
Kun kalleinta uhrataan, <i>Eino I. Alitalo</i>	93
Perustuksemme, <i>Mauri Valtamo</i> ..	96
Voitto, <i>A. Ahonen</i>	99
Taisteluun lähdeittäessä	
Anna elämäsi Herralle! <i>Jyrki Järnefelt</i>	101
Jumalan huomaan, <i>Väinö Hotti</i>	103
Herra on kanssamme, <i>Erkki Kaikkonen</i>	105
Taistelusta palattaessa	
Hyvän paimenen paikalla, <i>Aimo Nikolainen</i>	108
Täyteen sota-asuun! <i>Johannes Suhola</i>	110
Haavoittuneiden parissa	
Turvanamme on ikiaikojen Jumala, <i>Arvo Nikali</i>	114
Ilo Herrassa, <i>Alpo Aaltonen</i>	117
Jumalan hoidossa, <i>Osmo Tiililä</i>	119
Herran pöytään käytäessä	
Kristuksen rauha, <i>Immo Aalolainen</i>	124
Pöytä vihollisten silmäin edessä, <i>Oiva K. Perkiö</i>	128
Yhtä vain tarvitsemme, <i>Erkki Niinivaara</i>	130
Veren voima, <i>Lauri Palva</i>	133
Sankarivainajat ja heidän muistonsa	
Kuoleman porttien kautta elämään, <i>Joh. Björklund</i>	135
Muinaiset polut, <i>Hannes Anttila</i>	138
»Sinä olet minun», <i>Olavi Lähteenmäki</i>	143
Jumala, armahda minua syntistä, <i>F. Reunanen</i>	146
Rakkauden käsky, <i>Kauko Kanervo</i>	148
Rauhanteon jälkeen	
Suuren ylipäällikön päiväkäsky, <i>J. Heiskanen</i> ..	151
»Minä elän, tekin saatte elää», <i>V. Kantola</i>	155

Surun ja ilon juhla, <i>Kurt Paetau</i>	157
Maan murheet ja ikuinen isänmaa, <i>Erkki</i> <i>Kansanaho</i>	160
Kärsimys ja voitto, <i>Wolfgang Schmidt</i>	163
Kristuksen kautta on kaikki, <i>Urho Paljakka</i>	167
Kestävyydellä voitetaan, <i>Rolf Tiivola</i>	170

